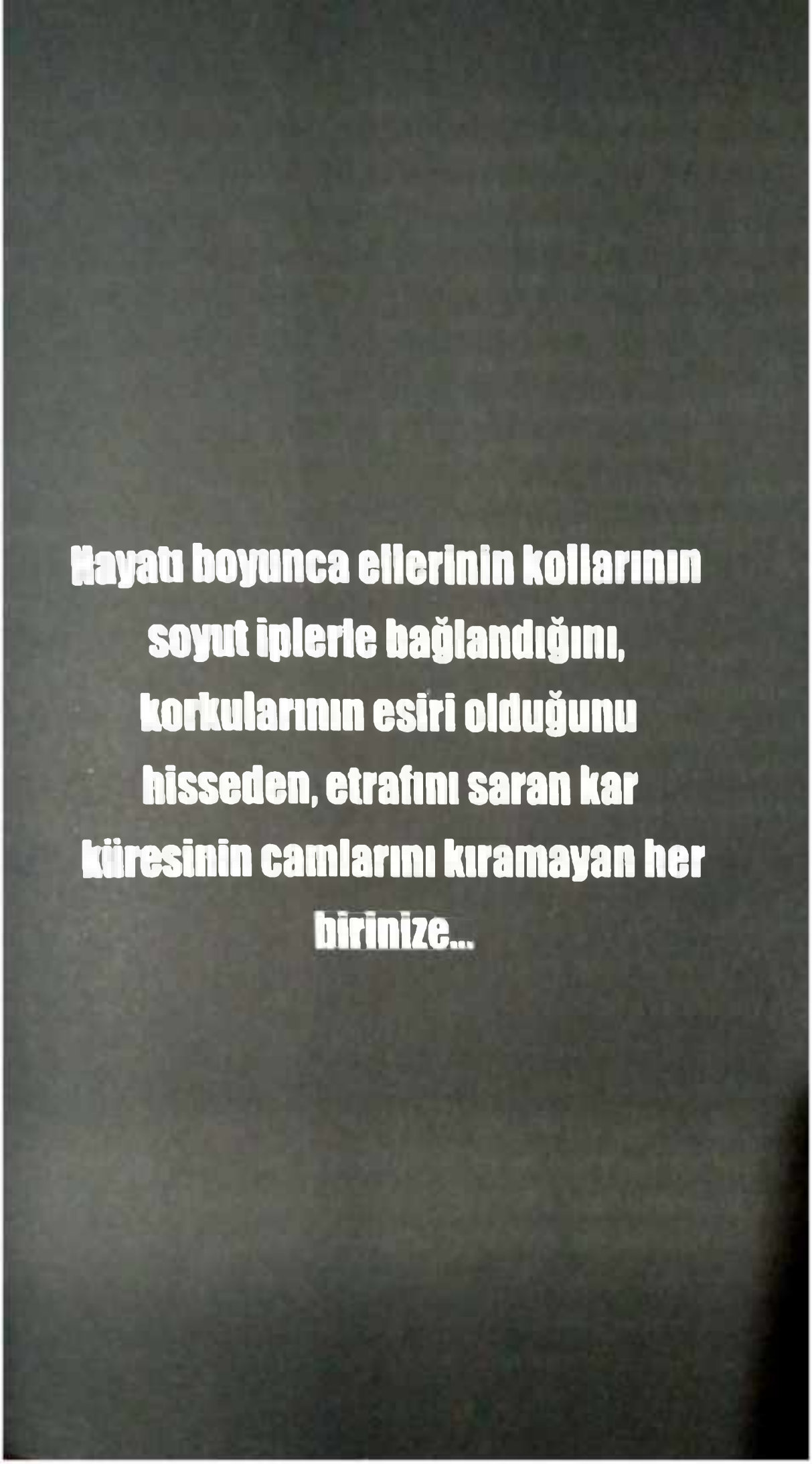
- BEYZA ALKOÇ -

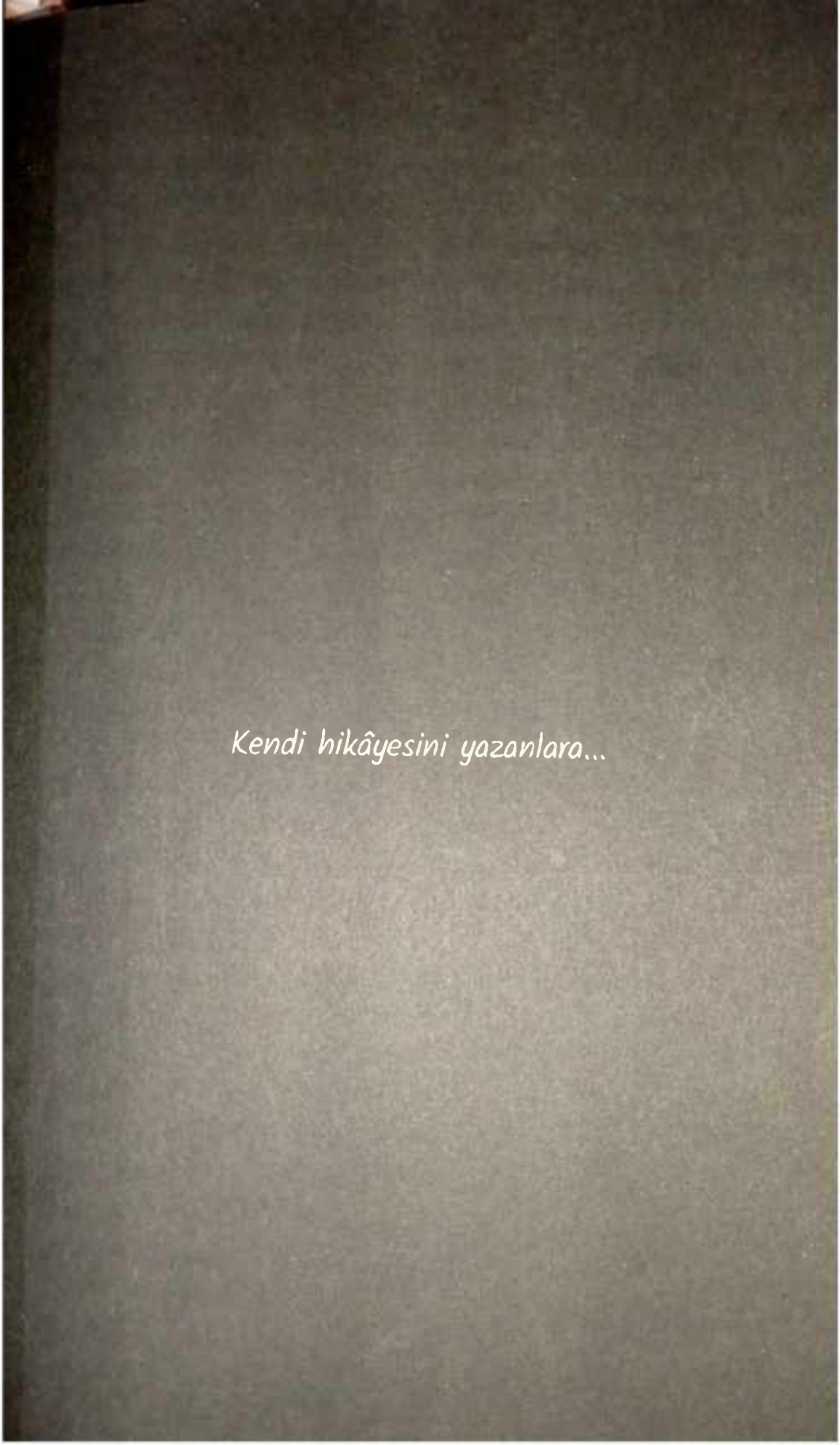

Kar
tanesi
"Kalbine elini uzat, tutunup kalkmak için seni bekliyor."

Bu dünyada anlaşılmadığını hisseden, dünyaya arkasını dönen, içine kapanan herkese...

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Kendi kendisinin kahramanı ve
kurtarıcısı olmayı öğrenmiş herkese...

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

ÖNSÖZ

Merhaba sevgili okurum, bu dünyanın eşsiz ve benzersiz kar tanelerinden biri...

Kar Tanesi, Kar Küresi kitabımın devamı olmakla birlikte benim yayımlanan on üçüncü romanım. *Kar Küresi* serisi bir yerde diğer romanlarımdan fazlasıyla ayrılan bir seri. Seri boyunca Eylül ve Merih'in kendilerini tanıma ve bulma yolunda ilerleyen mücadeleleri sürecinde karşılarına çıkan engeller ile yaşadıkları içsel savaşları takip ediyoruz. *Kar Küresi* serisi yazdığım ilk psikolojik seri ve bu seriyi yazarken aslında en büyük dileklerimden biri Eylül, Merih, Asya, Reva, Korhan, Kerim, Can, Mehmet ve diğerlerinin yaşadıkları aracılığıyla zaman zaman psikolojik sorunlara değinmek, toplumda "anormal" olarak adlandırılan kimilerine anlaşıldıklarını hissettirmekti.

Eylül yazdığım en içe dönük karakter olmakla birlikte sadece içine dönmekle kalmayıp dışarıya tamamen arkasını dönen bir karakter. Onu yazmak çok özeldi, onu yazarken sık sık kendi geçmişimi hatırladım. Hiçbirimizin hayatı kolay değil ama bazılarının daha fazla mücadele etmesi gerektiği doğru. Kimilerine oldukça kolay görünen adımlar bazıları için imkânsız derecede zor olabilir ve kitap boyunca yaşanan olayların yanı sıra buna da değinmek istedim. Biz insanlar birbirimizden fazlasıyla farklı canlılarız. Her birimizin hayatları farklı, savaşları farklı, verdiğimiz mücadeleler farklı. Birinin attığı adımı atamayan bir diğeri zayıf veya güçsüz

CamScanner ile tarandı

değildir, birinin düz yürüdüğü yolu yamuk yürüyen bir diğeri ise "anormal" değildir. Bizler sadece farklıyız, hiçbirimiz bir diğerimizden aşağıda veya yukarıda değiliz. Sadece farklıyız, birer kar tanesi gibi... Eşsiz ve benzersiziz.

Eylül kendisini "beceriksiz ellerden çıkma bir kar tanesi çizimi" olarak tanımlıyor. Bir zamanlar ben de kendimi böyle tanımlardım, eminim birçoğunuz da kendiniz için aynı tanımı yapacaktır ama sonra anladım ki kimin nasıl çizildiğinin hiçbir önemi yok. Bizler kendi kendimizi var edebilen, kendi hikâyemizi kendi ellerimizle yazabilen canlılarız. Çamur dolu bir yolu tertemiz yürümek zorunda değiliz, çamura bata çıka yürümek de ilerlemektir ve ilerlememek de bir seçimdir. İnsanların bize dayattığı yargılar bu hayatta bizi tutsak eden şeylerdir. Onu öyle yapmak doğrudur, böyle yapmak yanlıştır, şöyle yapmak güzeldir, böyle yapmak çirkindir... Öyleyse güzeldir, böyleyse çirkindir, şöyleyse kötüdür, böyleyse beceriksizdir... İnsanlar hep konuşur ve hep konuşacaklardır. Onları dinlememek de bir problem değildir esasında. Asıl mesele kim ne derse desin kendi yolunu bulmaktır. Birilerinin doğru dediği yollar hep doğru yollar değildir, herkesin düşüncesi yalnızca kendisini ilgilendirir.

Biz ne olursa olsun kendi hikâyemizi yazabiliriz; bir-sıfır değil, on-sıfır bile yenik başlasak durumu her zaman değiştirebiliriz ama şunu da bilmek gerekir, bizler bu hayatta her zaman kazanmak zorunda değiliz. Kitabın bir bölümünde Halil Cibran'ın çok sevdiğim şiiri *Yenilgi*'den bir alıntı yaptım. Halil Cibran yenilgisine yazdığı şiirinde şöyle diyor: "Yenilgim... Sen bana bin zaferden daha yakınsın."[1] Ben bu şiiri hayatımda kendimi fazlasıyla sorguladığım bir

1 Halil Cibran - Meczup; "Yenilgi". İndigo Kitap, Şubat 2018

CamScanner ile tarandı

dönemde keşfetmiştim. Bir zamanlar her zaman iyi olmanın, her zaman ilerlemenin ve hiç kaybetmemenin önemini savunurdum. Sonra bir dönem fark ettim ki bizi asıl geliştiren, bize hayatı asıl öğreten şey zaman zaman "yenilmektir." İnanın bana, bazen yenilmek yenmekten daha çok şey öğretir. Bu yüzden kimsenin size karşı yargılarını önemsemeyin, buradayız ve bunlar yaşanıyor. Yaşanan her şeyin tadını çıkarmaya bakın. İnsan bazen beceriksizliğinin de tadını çıkarmalı, insan bazen kaybetmenin de tadını çıkarmalı. Her zaman kazanmak zorunda değiliz. Eylül'ün hikâyesini yazmak benim için inanılmaz öğretici bir serüvendi. Eylül de Merih de kafamın içinde var olan çok özel ruhlar ve hep öyle kalacaklar. Geyik onların hikâyesinin sembolüydü, soğuk onların mevsimi, mavi onların rengiydi. Buz kırıklarıyla dolu yollar onları çok zorlasa da onlar zaten kaybetmeyi çok da umursayacak insanlar değildi. Onlar her yenilginin içinde bir parıltı görebilecek özel karakterler. Zaman zaman düştüler, zaman zaman kalktılar ve zaman zaman yine düştüler. Çünkü hayat bu; düşülür ve kalkılır. Yollar pürüzsüz değildir hiçbir zaman ve inanın bana, pürüzsüz bir yolda yürüseniz bile ayağınıza takılacak taşı düşlerdiniz. Bazen düşmek de güzeldir.

Kar Tanesi'ni yazarken bana ilham olan canımın içi okurlarıma, hayat arkadaşım ve biricik ruh eşime, canımdan çok sevdiğim aileme çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız ve hep benimle olun.

Kitapta bahsettiğim bir Hitit Duası vardı. "Tanrım, beni yavaşlat," diye başlıyorlar duaya. "Aklımı sakinleştir, kalbimi dinlendir. Bana bir çiçeğe bakmak için yavaşlamayı öğret..." diye devam ediyorlar dua etmeye. Size kitaba geçmeden önce son tavsiyem budur; biraz yavaşlamayı öğrenin. Bir çiçeğe bakmak için yavaşlamayı, durmayı öğrenin. Biz hayatın telaşına ve hızına kapılıp çokça güzellik kaçırıyoruz.

CamScanner ile tarandı

Oysa yavaşlasak hayatın tüm güzelliklerini göreceğiz. O yüzden sakinleşin, yavaşlayın, derin bir nefes alın ve kitaba başlamadan önce elinizi kalbinize koyup kendinizi hissedin.

İyi okumalar dilerim, umarım seversiniz.

Her şey için sonsuz teşekkür ederim, beni okuduğunuz ve anladığınız için...

Beyza Alkoç

CamScanner ile tarandı

Cehennem kimileri için sonsuz bir bellektir. Güçlü hafıza yalnızca acı verir, bazıları hatıralarında yaşar ve hatıralar masum değildir her zaman.

Kendi doğumu bile dün gibi aklındaydı geyiğin, ilk adımlarını atışı ve sonra babasının onlara veda edişi, alevler içinde...

CamScanner ile tarandı

I.

Mavi Floresanlar

Mumdan bir kayıktım ben,
ateşten denizlerde binler kez kayıptım ben,
kendimden kaçıktım.[2]

Kendini bir kar yığınının içinde hayal et. Sen o kar yığınının bir parçasısın. Buz gibi ellerin, ayakların, tenin. Buz gibi ruhun, buz gibi nefesin, artık titremiyor bile hiçbir yerin. Karlı bir zirvenin en tepesinden bir kar yığınının içinde aşağı doğru bir yolculuktasın; sana "çığ" diyor insanlar, senden korkuyorlar. Kar güzel, sen ise korkunçsun gözlerinde. Oysa sen sadece bir kar birikintisisin, ölüm getiren bir yığıntı.

İnsanlar böyledir, küçük bir kartopu onlar için bir oyuncaktır, onunla oynarlar. O kartopu bir gün büyürse ondan korkarlar. Kar da oyun ister halbuki. Kar da yaşamak ister, kar da onlarla olmak ister, ne kadar büyük olduğuna bakmadan... Kar can yakacağını bilmez, kar yığınları cinayet işlemez. Oysa insanlar... İnsanlar her gün cinayet işler. Bazen tek bir sözleriyle, bazen bir bakışlarıyla, bazen sadece yanınızda olmayışlarıyla...

Her insan bir katil, bizi defalarca öldürdüler.

---

2 Beycan Dağcı - Mumdan Kayık

CamScanner ile tarandı

Bizi dışladılar, bizi görmezden geldiler, bizi görmek istemediler, bize anormal dediler, bizi yanlarında istemediler. Bizi onlar öldürdüler. Ben Eylül Arsal, kalbim atıyor ama ruhum ölü benim. Hayatım yok ama bir hikâyem var. Kendim yazdım, kendi kendime.

Söylesenize, hiç hayal kurdunuz mu? Çok büyük, çok gerçekçi bir hayal...

Peki, hiç bir başkasıyla hayal kurdunuz mu? İki kişinin ortak bir hayali, her detayıyla çok gerçek bir illüzyon...

Bir zihin resmi, kafanın içinde beliren bir sihir, yaşamı elinden alan bir sanrı. Kafanda hayatından daha güzel sanrılar belirdiğinde o sanrılar seni ele geçirir. Artık seni sen değil, zihnin yönetir. Hayatını değil, zihnini yaşarsın. Hayatının iplerini bir kez zihnine kaptırdığın an, bir daha geri alamazsın. İnan bana. Hayat el değiştirmesi kolay bir olgudur, kolay karışır, kolay kaybedilir. Güçlü olan zihindir, o hep yaşar.

Ben yaşatmak için zihnimi seçtim, yaşatmak ve yaşamak için. Elimde tek bir seçenek vardı fakat birden fazla seçenek olsaydı yine zihnimi seçerdim. Ben hayatımda mutluluğu ilk kez tattığımda zihnimin içindeydim. Ben mutluluğu sadece hayallerde tattım. Ben gülmeyi hayallerde öğrendim, sevmeyi, sevilmeyi... Hepsini zihnimde yaşadım. Dünya beni sevmedi, ben de onu sevmedim. Kafamın içi dünyadan daha güzeldi. Ben de onu seçtim...

Birileri bana içe dönük diyor, mesele önümü içime dönmem değildi aslında. Mesele arkamı dışa dönmemdi. İçime kapanmadım, dışa kapandım. Kendimi dış dünyadan soyutladım. İnsanlar beni istemedi, ben de onlara arkamı döndüm. Onlar beni anlamadı, ben de beni anlayan tek kişiye, kendime döndüm. İşte bu yüzdendir bizim gibilere içe dönük demeleri, arkamızı dışarıya, önümüzü içimize döndüğümüz için.

CamScanner ile tarandı

Ben Eylül Arsal, hikâyem tarihin tozlu sayfalarında bir yerlerde, belki de yalnızca kafamın içinde. Kaldığımız yerden devam edelim mi?

Bugün Merih'in annesi Nevin Hanım'ın kliniğinde geçirdiğimiz dokuzuncu gecemiz. Dokuz kocaman gece, her gün yapılan tahliller, testler, verilen ilaçlar... Halsizlik ve hastalık, annem her aradığında yalan söyleyişlerim, mide bulantıları ve hastanenin gece doğar doğmaz açılan mavi floresanları...

Bilmediğimiz bir hastalığın içinde kıvranırken bu his aslında ne çok tanıdık geliyordu bir bilseniz... Doğduğumdan beri içimde hissettiğim sebepsiz ruh acıları da bilinmeyen bir hastalığın içinde kıvranmak gibiydi. Herkese normal gelen her şey benim için anormaldi. Ben giderek içime kapanıyordum, Merih'in takıntılı hali geri dönmüştü, kısa zaman önce kurtulduğu eldivenleriyle hayatına kaldığı yerden devam ediyordu. Diğerleriyle görüşmemiz şimdilik yasaktı. Bir nevi her birimiz ayrı ayrı gözlem altındaydık, Merih ise beni asla bırakmadığı için bizi ayıramadılar. Bu konuda şanslıydım. Fakat gözlerimin önünde her geçen gün daha kötü hissettiğini görüp de hiçbir şey yapamamak belki de şans değil, şanssızlıktı.

Burada geçirdiğimiz dokuzuncu gecenin bir yarısında açılan kapı sesiyle gözlerimi araladım. Merih çoktan uyanmış ve açık pencerenin önünde oturuyordu. Başımı önce Merih'e, sonra kapıya çevirdim. Gelen hemşireydi.

"Ben geldim," diye içeri girdi hemşire Nazan Hanım sessizce.

"Yine mi kan tahlili?" diye söylendim uykulu halimle. Nazan Hanım gülerken Merih bana döndü.

"İyi misin?" diye sordu Merih.

"Neden sordun?"

"Ara ara kâbus görüyor gibiydin."

CamScanner ile tarandı

O sırada kaşlarımı çattım, kâbus gördüğümün farkında bile değildim. Fakat her yanımda hissettiğim acı kaotik bir kâbusun içinden çıktığımı hissettiriyordu. Sanki uyumamıştım da bir ateş çemberinin içinden geçmiştim.

"İyiyim, kâbus gördüğüm kesin ama ne gördüğümü hatırlamıyorum," dedim doğrulduğum sırada, başımı kaldırıp Merih'in uykulu gözlerine bakarak.

"Uyku için bir iğne ister misin?" diye sordu hemşire. Omuz silktim. O sırada hemşire kolumu alkollü bir pamukla silerek kan alımı için hazırlıyordu.

"İlaçlarla uyumak istemiyorum, bilincim açık olsun istiyorum," derken gözlerim hâlâ Merih'teydi, o ise kolumu izliyordu.

"Sen neden uyumadın?" diye sordum.

"Uyku tutmadı."

"Yoksa ben kâbus görüyorum diye mi uyumadın?" diye sordum Merih'e.

Merih'in bana karşı akıl almaz bir takıntısı vardı. Onun için eldivenleri gibiydim, birkaç kez aç kapa yapmadan bırakamadığı ışık anahtarı, defalarca kilitlediği kapılar, tekrar tekrar kontrol ettiği her şey gibiydim.

Ben Merih'in takıntısıydım. Onun gerçek hastalığı buydu. Tüm hayatı, her anı ve her saniyesi bendim sanki. Tüm bu yaşananlar onu bana daha takıntılı hale getirmişti. Bana bir şey olacağına dair hissettiği korku kullandığı tüm antipsikotik ilaçların bile onu rahatlatamamasına sebep oluyordu. Gözlerinin önünde her geçen gün daha da hastalanıyordum ve bu Merih'i delirtiyordu. Öfkesi artıyordu ve takıntısı bambaşka bir noktaya kayıyordu: İntikam alma isteğine.

Hemşire kan tahlili için örneklerimizi aldıktan sonra yatağımdan kalktım. Merih pencerenin önündeki iki berjerden birine oturmuş dışarıyı izlerken camdaki yansımamdan

CamScanner ile tarandı

ayağa kalktığımı fark edip bana döndü. Ona yaklaşıp karşısına oturdum. Üzerimdeki siyah pijama takımı ve ayağımdaki uzun mor çoraplarla rüküşlüğün sembolü gibiydim. Merih ise her haliyle çok etkileyiciydi, baştan aşağı siyahtı ve evet, eldivenleri yine ellerindeydi.

"Bunu kendine neden yapıyorsun?" diye sordum elimi uzatıp eldivenli ellerinden birini tutarak.

"Ben kendime bir şey yapmıyorum ama onlar bize çok şey yaptı Eylül."

Başımı çevirip dışarıya döndüğümde dışarıdaki şiddetli rüzgârı sanki içimde hissettim. O sırada yan odadan gelen Reva'nın kusma sesleriyle başımı odanın duvarına çevirdim. Hemşire oradaydı, Reva'yla ilgileniyordu. Yine de arkadaşlarımızın içinde bulunduğu bu hale şahit olmak çok acıydı.

"Sanırım durumu en iyi olanlar biziz..." dedim sessizce. "Diğerleri çok kötü. Kimse bize bir şey söylemiyor ama anlayabiliyorum." Sonra çaresizlik içinde dirseklerimi dizime dayayıp başımı ellerimin arasına aldım. "Artık iyileşmek istiyorum," dedim halsizce.

Merih'in gözleri üzerimdeydi. Kafasından birçok plan geçtiğine yemin edebilirdim. En büyük problemi bu hastalık değildi, en büyük problemi ellerinin kollarının bağlı olduğunu hissetmesiydi. Bu her birimiz için böyleydi.

"Söyle hadi," dedim ela gözlerine bakarak.

"Ne söylememi istersin Eylül?"

"Aklından geçenleri söyle."

Merih acı içinde gülümsedi. Başını gökyüzüne çevirdi. Uzanıp pencereyi açtı ve rüzgâr içeri dolarken saçlarım uçuşmaya başladı. Odanın içi bir süreliğine sadece rüzgâr sesiyle dolarken Merih cebinden bir sigara çıkardı. Sigarasını yakıp yanışını izledi ama bir kez olsun içine çekmedi.

CamScanner ile tarandı

küçücük bir hastanenin mavi floresanlarla aydınlatılmış koridorlarından kaçıp giderken...

"Yanına gereksiz hiçbir şey alma," dedi Merih, "ihtiyacımız olan her şeyi dışarıda alırız. Bir an önce çıkalım."

O eldivenlerini değiştirdi, üzerine kot pantolonunu ve siyah kazağını geçirdi. Botları, montu ve atkısını da takıp yanına sadece telefonunu aldı. Benim de onun gibi çok bir seçeneğim yoktu zaten. Nevin Hanım'ın bizler için getirdiği kıyafetleri giydim. Kot pantolon, mavi bir kazak, mavi bir mont, mavi bir atkı ve botlar... *Bolca mavi, sanki bir buz kristali gibi.*

O sırada Merih bana bir kutu uzattı. Bu bir ilaç kutusuydu.

"Ama bu benim ilacım, seninkini almayacak mıyız?" diye sordum.

"Merak etme, kendi tabletlerimi de bunun içine koydum. Cebinde dursunlar."

İlaç kutusunu Merih'in elinden alıp cebime koydum. Solgun yüzüm ve solgun ellerim bir an önce buradan çıkıp gitmek, bir kurtuluş ve kurtarış ateşinin içinde ısınmak istiyordu. İnanın bana, kurtulmaktan çok kurtarmak istiyordum. Arkadaşlarımı, oradaki insanları ve Merih'i...

"Diğerlerine not bırakmalıyız. Onları bıraktığımızı sanmasınlar," dedim ve hastane yatağımın yanında duran komodinin çekmecesindeki not defterimi çıkardım.

"Koridoru kontrol edip geleceğim, bir dakika içinde çıkmak zorundayız," diye yanıtladı Merih. Başımı sallayıp telaşla defterden bir sayfa kopardım. Merih sessizce odadan çıkarken kâğıda kısa bir not yazdım.

Kar Küresi'ne dönüyoruz,
orada kurtarılmayı bekleyen bir sürü insan var.
Her şeyi düzeltip geleceğiz.
– Eylül ve Merih.

CamScanner ile tarandı

"Her şey ateşle başlar, külle biter," dedi kendi kendine sigarasının yanışını izlerken, sonra nihayet aklından geçenleri söyleyiverdi:

"Dönmek zorundayım Eylül. Orada bıraktığımız insanlar için ve bizim için. Oraya geri dönmek zorundayım. İnsanlar ellerinde, hastalık ellerinde, ilaç ellerinde. Kar Küresi tek çözüm..."

Bu iki kelimeyi duymak bile kalp atışımı hızlandırıyordu. *Kar Küresi.*

Birkaç saniyeliğine kapattığım gözlerim bana uyanır uyanmaz hatırlayamadığım kâbusumu hatırlattı. Alevler içinde bir orman, eriyen kar birikintileri ve alevlerin arasında yürüyen bir geyik...

Gözlerimi bir kez daha bir kâbustan uyanır gibi açtım. Geyik her gece rüyalarımdaydı, alevler ve eriyen kar birikintileri, avucuma düşen kar taneleri her gece kâbuslarımdaydı. Orman bizi çağırıyordu. Sanki uzaklardan bir yerlerden gelen geyiğin isyankâr ağlayışları her gece rüyalarımda buluyordu beni. Sanki ben bir kar tanesiydim ve yerim kar birikintilerinin arasıydı.

"Gidelim," dedim kararlı bir sesle, "sadece sen ve ben. Diğerlerine haber vermeden."

"Sadece ben, Eylül. Sadece ben," dedi Merih.

"Seni oraya yollayıp burada oturup ölmeyi mi bekleyeceğim Merih? Başıma gelebilecek her şey bu senaryodan iyidir. Diğerleri çok hasta, bunu sadece biz yapabiliriz Merih. Sadece sen veya ben değil, biz... İkimiz."

"Tamam," dedi Merih acı bir kabullenişle, "seni zaten yanımdan ayıramazdım... Ne kadar istesem de."

Bu onun iradesine yenik düştüğü andı.

İşte hikâyemizin ikinci kısmı böyle başladı. O rüzgârlı gecede bin bir tane kâbusun arasından sıyrılıp uyanır uyanmaz,

CamScanner ile tarandı

küçücük bir hastanenin mavi floresanlarla aydınlatılmış koridorlarından kaçıp giderken...

"Yanına gereksiz hiçbir şey alma," dedi Merih, "ihtiyacımız olan her şeyi dışarıda alırız. Bir an önce çıkalım."

O eldivenlerini değiştirdi, üzerine kot pantolonunu ve siyah kazağını geçirdi. Botları, montu ve atkısını da takıp yanına sadece telefonunu aldı. Benim de onun gibi çok bir seçeneğim yoktu zaten, Nevin Hanım'ın bizler için getirdiği kıyafetleri giydim. Kot pantolon, mavi bir kazak, mavi bir mont, mavi bir atkı ve botlar... *Bolca mavi, sanki bir buz kristali gibi.*

O sırada Merih bana bir kutu uzattı. Bu bir ilaç kutusuydu.

"Ama bu benim ilacım, seninkini almayacak mıyız?" diye sordum.

"Merak etme, kendi tabletlerimi de bunun içine koydum. Cebinde dursunlar."

İlaç kutusunu Merih'in elinden alıp cebime koydum. Solgun yüzüm ve solgun ellerim bir an önce buradan çıkıp gitmek, bir kurtuluş ve kurtarış ateşinin içinde ısınmak istiyordu. İnanın bana, kurtulmaktan çok kurtarmak istiyordum. Arkadaşlarımı, oradaki insanları ve Merih'i...

"Diğerlerine not bırakmalıyız. Onları bıraktığımızı sanmasınlar," dedim ve hastane yatağımın yanında duran komodinin çekmecesindeki not defterimi çıkardım.

"Koridoru kontrol edip geleceğim, bir dakika içinde çıkmak zorundayız," diye yanıtladı Merih. Başımı sallayıp telaşla defterden bir sayfa kopardım. Merih sessizce odadan çıkarken kâğıda kısa bir not yazdım.

Kar Küresi'ne dönüyoruz,
orada kurtarılmayı bekleyen bir sürü insan var.
Her şeyi düzeltip geleceğiz.
– Eylül ve Merih.

CamScanner ile tarandı

Kâğıdı katlayıp açılan kapıya döndüm. Gelen Merih'ti.

"Büyük kaçışımıza hazır mısın?" diye sordu Merih.

"Hazırım," dedim mavi atkımı boynuma doladığım sırada.

Sanki o an kafamın içinde bir buz kristalinin kırılma sesini duydum. Bir anlığına içimde her şey buza döndü sanki, hissettiğim tüm korkular dondu kaldı. Cesaret tüm korkuları donduruyordu. Ruhunuz donmuşken soğuktan korkamazdınız. Bir kar tanesinin tek korkusu erimek olabilirdi ama ruhum eriyemeyecek kadar soğuktu.

Merih'le odamızdan çıktığımız sırada hemşire hâlâ Reva'nın odasındaydı. Reva öyle hastaydı ki nöbetçi hemşire onun yanından ayrılamıyordu. Koridorun mavi floresanları dışarıdaki şiddetli rüzgârdan etkilenmiş olacak ki yanıp sönüyordu. Ayaklarım hemen yan taraftaki Asya'nın odasına yöneldiğinde Merih eldivenli elleriyle kolumu tuttu.

"Ne yapıyorsun Eylül?" diye sordu.

"Not," dedim kısaca, elimdeki kâğıdı göstererek.

Merih elimdeki kâğıdı alıp hızla Asya'nın kapısının altından içeri attı. Diğer eliyle hâlâ elimi tutuyordu. Hiç beklemeden ve tereddüt etmeden kapüşonunu kapatarak beni de beraberinde koridora sürüklediğinde anlamıştım; artık dönüşü yoktu. Kaçıyorduk.

Yanıp sönen mavi floresanların altında, geniz yakıcı ilaç kokularının arasından ilerliyorduk bu soğuk koridorda. Floresanların rengi buranın bir hastane olduğunu bağıra çağıra anlatıyordu sanki. Hastalıkların olduğu her yer soğuk gelirdi bana, bu rengi mavi değil de buz rengi olarak tanımlamayı seçerdim. Renkler insanı üşütür müydü bilmem ama bu renk beni üşütüyordu.

Bu yaptığımızın ismi bir kaçış bile değildi belki, yürüyerek çıkıp gittik. Bu kadar basit bir kaçış olamazdı. Merdivenleri

CamScanner ile tarandı

kullanmak yerine yangın merdivenlerinden inmeyi tercih ettik. Olası bir karşılaşma yaşamak istemiyorduk.

"Arkamda bekle," dedi Merih, "aşağıyı kontrol edeceğim. Sonra seni alacağım."

Merih yangın merdivenlerinin son basamağından yere atladığında hava öyle soğuktu ki ağzımdan çıkan nefes anında buhara dönüşüyordu. Soğuk bizim iklimimizdi, mavi bizim rengimizdi.

Merih etrafı kontrol ettikten sonra bana ellerini uzattı. "Gel," dedi, "seni tutacağım."

Son basamaktan Merih'in kollarına atladığımda beni öyle sıkı tuttu ki bir an olsun sarsılmadım. Soğuğun acımasız kokusu burunlarımızı doldururken ben hâlâ Merih'in kollarının arasındaydım.

"Beni hep tutacak mısın?" diye sordum ani bir güçsüzlük hissiyle. "Her düştüğümde..."

"Seni tutmadığım hiçbir an olmayacak, Kar Tanesi."

O an Merih'in bana ilk kez "Kar Tanesi" dediği andı. Oysa son olmayacaktı. Giderek solgunlaşan yüzüm ve onun tabiriyle "eşsiz" oluşum onun beni kar tanelerine benzetmesine sebep oluyordu. Oysa kar taneleri eriyip yok olmaya mahkûmdu. Merih'in atladığı gerçek buydu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum hızla bu sokaktan uzaklaşırken. Merih bir yandan kolumdan tutuyordu, bir yandan etrafı gözetliyordu. Her zamankinden daha korumacı görünüyordu. Sonra konuşmaya başladı:

"Buradan Bolu'ya gitmemiz gerek. Ama otobüse bineme-yiz. Hastalığımız her neyse bulaşıcı olabilir."

"Peki, ne yapacağız?" diye sorduğum sırada Merih başıyla yolun karşısını işaret etti.

CamScanner ile tarandı

Başımı çevirip karanlık ve sakin yolun karşısındaki açık dükkânlara bakındım. İçlerinden biri tam da aradığımız çözümü sunuyor gibiydi. "ARABA KİRALAMA" yazılı tabela bizim için tek seçenekti. Otobüse binemezdik, buradan oraya gitmemizin ise başka hiçbir yolu yoktu.

"Ya içerideki adama da hastalık bulaştırırsak?" diye sordum endişeyle oraya doğru yürürken.

"Sen beni kapıda bekle. Ben halledeceğim," dedi Merih atkısını ağzını ve burnunu bile kapatacak şekilde dolarken. "Seni görebileceğim bir yerde dur," dedi içeri girerken.

Başımı salladım ve tam dükkânın kapısında, Merih'in beni en kolay görebileceği yerde, kiralık arabalardan birinin önünde durdum. Gözlerim ise karşı yolda az önce kaçtığımız küçücük hastanenin camlarındaydı. Hastanenin mavi ışıkları dışarıyı bile maviye bürümüştü. Gözlerim hastanenin duvarlarında gezerken pencerede zayıf bir yansıma gördüm. O an telaşla bir adım atıp durdum. Camda durmuş buraya bakan Asya'nın halsiz ve zayıf görüntüsü kalbimi hızlandırırken aramızdaki uzaklığa rağmen gözlerim resmen gözlerine değdi. Bana güçsüz bir halde gülümsediğini gördüm. Elini kaldırıp bana el salladı. Ona yavaşça karşılık verdikten sonra elimi kalbimin üzerine götürdüm. Biliyordu, onları kurtarmak için gittiğimizi biliyordu. Asya'nın perdesi kapanırken o an bu yaptığımızın ne kadar doğru olduğunu bir kez daha anladım.

Merih'in annesi Nevin Hanım iyi bir doktordu ama günlerdir yapılan testler hâlâ bir sonuç vermemişti. Vücudumuzda anormal giden bir şeyler olduğu belliydi ama hâlâ bir tanı konulamamıştı. Tanı konulamayan bir hastalık tedavi edilemezdi. Üstelik bunun ellerinde tedavisi olmayan bir hastalık olduğu açıkça belliydi.

"Gidiyoruz."

CamScanner ile tarandı

Merih'in koluma dokunan eliyle korkudan sıçradığım sırada anında kendine geldim. Kapıda duran çalışan bizi izlerken gergin görünmem pek de mantıklı olmazdı. Merih ona verilen dosyaları elime tutuşturup bizim için kiraladığı Ford marka beyaz arabanın kapısını benim için açarken olabildiğince sakin görünmeye çalışıyordum.

"Teşekkür ederiz," diye mırıldandım kapıda duran adama.

"İyi akşamlar, iyi yolculuklar dilerim. Bir sorun olursa orada telefon numaram yazıyor," dedi kır saçlı adam gülümseyerek.

Dışarıda olmak başlı başına beni strese sokan bir durumken bir de hastaneden kaçmış olmak ikinci bir gerginlik sebebiydi. Yani durumum çok da anormal sayılmazdı. Koltuğuma oturup Merih'i beklediğim sırada önümdeki dosyaları inceliyordum. Araba kiralama sözleşmesi, araba hakkında bir ton bilgi, faturalar, iletişim bilgileri... Bunları incelemenin tek sebebi ise sakinleşmekti.

Gözlerim hâlâ bu kâğıtların üzerinde gezinirken Merih arabayı çalıştırdı. Rüzgârın baskısını arabanın içinde bile hissediyordum. Sanki rüzgâr arabanın ileri gitmesine engel olmaya, arabayı durdurmaya çalışıyor gibiydi.

"Sözleşmeyi mi okuyorsun?" diye sordu Merih.

"Ha?" dedim anlamayarak.

"Kâğıttan diyorum, sözleşmeyi mi okuyorsun?"

"Ha, evet, dalmışım. Sakinleşmeye çalışıyordum."

Merih direksiyonu tutan eldivenli ellerinden birini çekip kucağımda duran ellerime dokundu. Gözlerini yoldan ayırmadı ama eli uzun süre ellerimin üzerinde kaldı. Bu beni sakinleştirmeye yetecek bir temastı ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bir kez yapabilmişti, bir kez daha yapabilirdi. Cüretkârca ellerimi kaldırdım ve Merih'in eldiveninin

CamScanner ile tarandı

kenarını kıvırdım, eldivenini çıkarmaya niyetlenmiştim ki Merih elini çekti.

"Özür dilerim," dedi. "Şimdi olmaz. Hazır hissetmiyorum."

"Tamam," dedim hayal kırıklığı içinde, "bir kez aştın, yine aşacaksın. Sana inanıyorum."

Merih derin bir nefes alıp hüzünle yola dönerken altdudağımı ısırıyordum. Her şey iyiye gitmesi gerekirken kötüye gidiyordu. Merih iyileşiyor sanmıştım, eskisinden de kötüydü. Ben de öyleydim. Diğerleri de.

"Özür dilerim," dedi bir kez daha, "senin ellerini tutamamak, tenine dokunamamak benim için zaten cehennem... Bir de ellerinin arasından elimi çekmek zorunda kalmak nasıl bir his tahmin edemezsin Eylül."

"Olsun," dedim, "sen benim ellerimi bir kez tuttun Merih. Yine olacak, sana inanıyorum."

"Evet," dedi Merih, "cenneti bir kez tattım. Ondan vazgeçmem."

Ona göre cennet benim tenimdi. Bana göre ise cennet bir hayalden ibaretti, sanki sadece cehennem vardı.

Son günlerde nefes darlığına benzer hisler yaşıyordum. Panik ataklarım geri dönecekti, hissedebiliyordum. Elim sık sık boğazıma gidiyordu, sık sık nefes alamadığımı ve hatta boğulduğumu hissediyordum. Bu ne kötü bir his, bilir misiniz? Nefes almanızı engelleyen hiçbir fizyolojik probleminiz olmamasına rağmen boğuluyor gibi hissetmek... Buna panik atak diyorlar ama ölümden beter. Bu hissi yaşamamak için bana sunulan tek çözüm yolunun ise birkaç kutu hap olması en kötüsü. Ruhum beni boğuyor ve tek çözümüm birkaç hap tanesi...

"Şimdi ne yapacağız? Doğrudan Kar Küresi'ne mi gideceğiz? Ne diyeceğiz ki? 'Selam, biz geldik!' filan mı?" diye art

CamScanner ile tarandı

arda sıraladım beni boğan düşüncelerimi. Elim yine boğazımdaydı.

"Oraya değil, ormanın içindeki kulübeye gideceğiz. Biz oraya vardığımızda sabah olacak, içeri girmek için geceyi bekleyeceğiz. Geceye kadar kulübede olacağız."

"Peki ya diğer yer? Kırmızı Bölge..." dedim çekinerek.

Oranın adını anmamla birlikte oradayken duyduğum çığlıklar kafamın içine doluştu. Bu daha fazla boğulmama sebep oluyordu.

"Önce Kar Küresi'ne gideceğiz. Bulabildiğimiz tüm belgeleri, tüm örnekleri, her şeyi alacağız. Sonra Kırmızı Bölge," dedi Merih.

Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım ve kafamın içi bir kez daha o çığlık sesleriyle doldu. Yutkunarak gözlerimi açıp bir kez daha kapattığımda bu sefer kafamın içinde canlanan görüntü alevlerin arasındaki geyik ailesiydi. Uyanıkken kâbus görmek mümkün müydü? Ben günlerdir bunu yaşıyordum.

"Her şey bize bağlı," dedim titreyen sesimle, "tüm o insanların yaşamı ve kendi sağlığımız..."

Bu cümleleri kurmak nefes almamı iyice zorlaştırıyordu. Merih durumun farkındaydı, eldivenli ellerinden birini uzattı ve boğazımdaki elime dokundu. Elimi boğazımdan çekerek kucağıma götürmeye çalışırken elim kaskatı kesilmişti. Gözlerim avlanmak üzere olduğunu fark eden bir tavşanın gözlerini andırıyordu, ürkek ve titrek.

"Eylül, kafandaki düşüncelerle kendi kendini boğuyorsun. Farkında değil misin? Derin bir nefes al..." dedi her zamanki sakinleştirici sesiyle. "Nerede olduğunu fark et. Buradasın, yanımda, arabadayız. Kötüyü yaşamaya değil, iyiyi kazanmaya gidiyoruz."

"Ya kaybedersek?"

CamScanner ile tarandı

"Sen yanımdaysan kaybetmeyiz."

Elim bir kez daha ellerinden kurtulup boğazıma giderken denizin en derin noktasında savunmasız kalmış ve boğuluyor gibiydim. Telaşla camı sonuna kadar açtım ve öksürmeye başladım. O sırada Merih arabayı soğuk gecenin bu tenha caddesinde kenara çekip bana döndü.

"Eylül, sakin ol... Sakin ol... Nefes al, ver!" dedi ellerimi boğazımdan çekerek kendi ellerinin arasında güvenle tutarken.

"Nefes alamıyorum," dedim zar zor.

"Hadi, benimle birlikte. Nefes al, ver. Gözlerini aç, bana bak, yanımda olduğunu gör. Sesime odaklan. Nefes alamayan ciğerlerin değil Eylül, nefes alamayan ruhun. Bunu kavra, ruhunu rahatlat. Şimdiye, şu âna, buraya odaklan..."

Merih'in sesi benim için tüm ilaçlardan daha iyileştiriciydi. O benim sakinleştiricim gibiydi. Açık camdan yüzüme vuran rüzgâr beni tokat yemişim gibi kendime getirirken Merih'in beni her zaman sakinleştiren sesi bir kez daha kulaklarımı doldurdu:

"Biz buradayız ve bunlar yaşanıyor Eylül..."

Ona dolu gözlerle döndüm, terden ıslanmış saçlarım rüzgârla kururken ona yorgun bir gülümsemeyle baktım. Gözlerimden birer damla yaş akarken başımı salladım.

"Biz buradayız, bunlar yaşanıyor..." diye tekrarladım onu.

Merih benim için bir öğretmen, doktor, dost, aile ve sevgiye dair her şeydi. O benim her şeyimdi. Beni en çok anlayan, beni en kolay sakinleştiren her zaman oydu. Bana herkesten zor gelen bu hayat yolculuğunda en büyük şansım karşıma Merih'in çıkmış olmasıydı.

Merih, ismini "kırmızı gezegen" olarak bilinen, alev alev yanan Merih gezegeninden alıyordu. Ben ise onun için bir

CamScanner ile tarandı

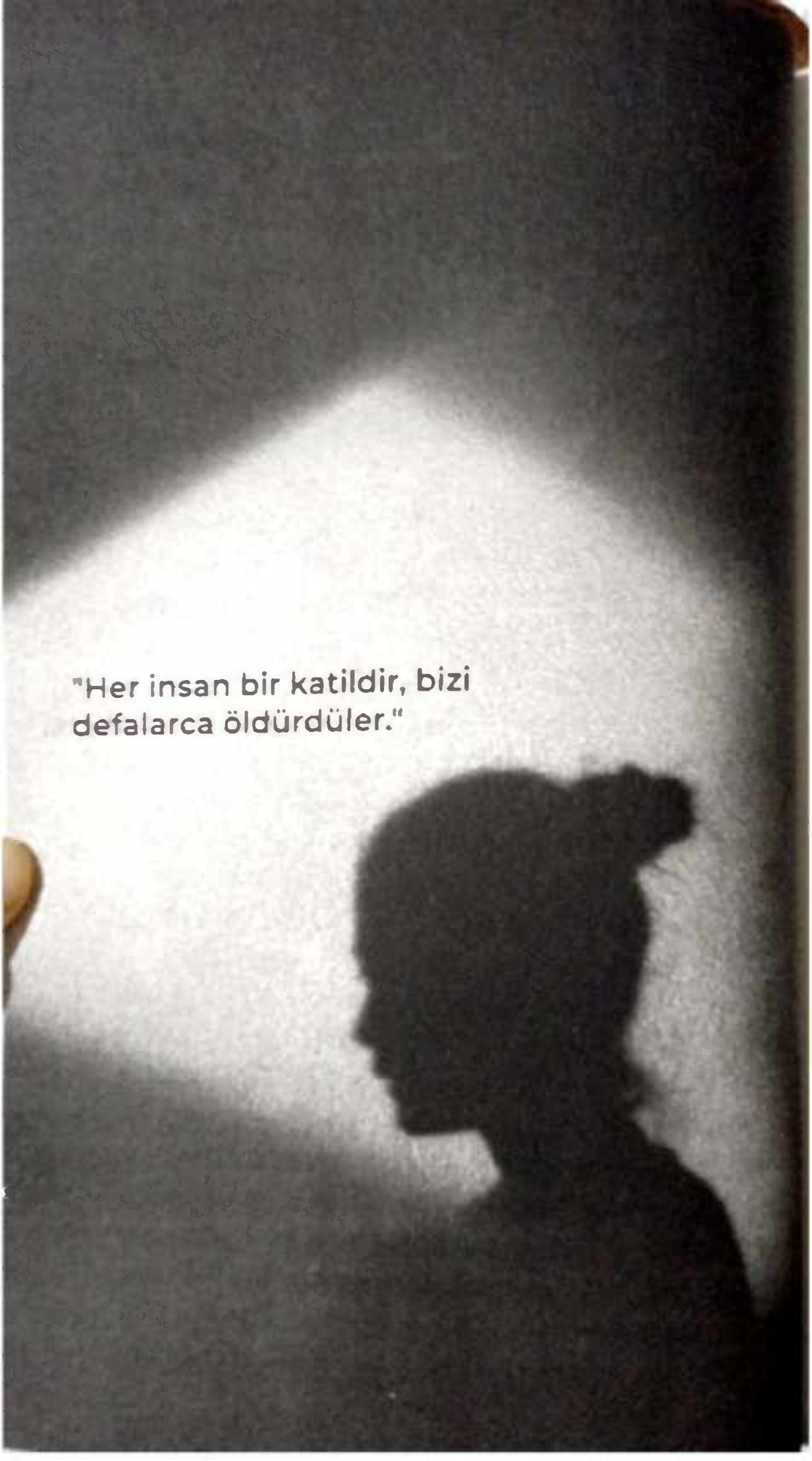
kar tanesiydim. Yanında erimeye mahkûm gibiydim, yanında olmasam hiç var olamazdım.

"Artık iyi misin, Kar Tanesi?" dedi Merih. "Aşılacak çok yol var..."

"İyiyim. Hem nasıl iyi olmam? Kurtarılacak çok ruh var."

Ve işte böylece Merih ve ben sevdiğimiz herkesi kurtarmak için upuzun bir yolculuğa çıktık. Soğuk, karlı, kasvetli ve belki de tehlikeli bir yolculuğa.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Kötü hatıralar ruhun kelepçesidir. Hafıza intikam ister, hafıza bağlarından kurtulmak ister, hafıza özgürleşmek ister. Kimilerine göre özgürlük intikamdan geçer. Geyiğin kafasının içinde dönüp duran her bir hatıra onun kelepçesiydi. Hissettiği tutsaklık hissi geyiğin gözlerinden okunurken orman biliyordu ki bu ormanda intikam isteyen tek canlı o değildi... Burası öyle bir ormandı ki buradan çok ruhun alacağı vardı.

CamScanner ile tarandı

II.

Buz Kırığı

Gözlerimi mavi bir karanlığa açtığımda İstanbul'dan çok uzaklaştığımızı, Abant'a çok yaklaştığımızı fark ettim. Buğulu camlar bana dışarıdaki hava durumunu anlatır gibiydi.

Erimeye yüz tutmuş karlar ormanı ortaya çıkarıyordu. Kar beyazı altında gizli kalmış orman için baharın gelmesi özgürlük demekti. Orman özgürlüğünü kıştan geri alırken bu yolculuktan tek dileğim bize de özgürlüğümüzü geri vermesiydi.

"Günaydın," dedi Merih sessizce.

"Günaydın," diyerek doğrulup üstümü başımı düzeltim.

"Şimdi iyi misin?" diye sordu bana.

Eldivenli elleri direksiyonu tutarken gözleri üzerimdeydi. Sola sinyal verip eski orman yoluna saptı. Karlı yollar buza dönmüştü; üzerinden geçtiğimiz her yoldan buz kırığı sesleri geliyordu.

"Şimdi iyi misin derken? Yola çıkarkenki halim yüzünden mi böyle diyorsun?" diye sordum. Sorusuna anlam verememiştim.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Neyi?"

CamScanner ile tarandı

"Defalarca kâbus görüp uyandın Eylül. Seni defalarca sakinleştirip tekrar uyuttum."

Merih'in sesi tüm yaşadıklarımıza rağmen öfkesini öyle güzel bastırıyordu ki tüm gecenin ne kadar kötü geçmiş olabileceğini tahmin bile edemiyordum. Zaten hiçbir şey hatırlamıyordum da.

"Özür dilerim..."

"Neden özür diliyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum ama belli ki benim yüzümden zor bir gece geçirmişsin."

"Ne kadar zor bir gece geçirdiğim umurumda değil Eylül. Sen iyiysen bana yeter," derken bana buruk bir gülümsemeyle bakıyordu.

Eldivenli ellerinden birini uzatıp kucağımda duran iki elimi birden tuttu. Birkaç saniyeliğine ellerimi kavradıktan sonra tam o an, o saniye endişe dolu gözlerle önüne dönüp ellerini sertçe ellerimden çekerek ani bir frenle arabayı durdurdu.

"Merih!" Elim korkuyla kalbime giderken ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

"Sakin ol, geçip gitti!" Merih az önce çektiği ellerinden biriyle direksiyonu düzeltirken diğerini beni sakinleştirmek istercesine bacağıma koydu.

"Geyik!" diye bağırdım hâlâ dehşet içinde.

"Bir şey olmadı, geçip gitti."

Önümüzden koşarak geçen bir geyiğe neredeyse çarpıyorduk, Merih'in yaptığı ani frenle birlikte son anda kurtulmuştuk. Geyik son hızda koşarak yanımızdan uzaklaşırken tam olarak ne zaman açtığımı bilmediğim kapımın aralığından geyiğin gidişini izliyordum. Geyik bizden uzaklaşıp ağaçların arasında kaybolurken ardından bakakaldım. Bu benim geyiğim olmalıydı, bana yol gösteren, gözleri benim gibi bakan o geyik.

CamScanner ile tarandı

"Korktun mu?" diye sordu Merih. Elim hâlâ kalbimdeydi, onun eli ise hâlâ bacağımdaydı.

"Onun için korktum," dedim, "geyik için..."

"Sorun yok, çarpmadan durduk. Yola devam edelim mi? Yoksa hava almak için durmamı ister misin?" diye sordu anlayışla.

Yaşadığım stresin beni yeni bir panik atağa sürüklemesinden korktuğunu anlayabiliyordum.

"Durmayalım. Ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi."

Dudaklarımın arasından verdiğim nefes buğu olarak havaya karışırken kapımı kapattım. Kendimi montumun kapüşonunun altındaki karanlıkla baş başa bıraktığımda gözlerimi kapattım ve geyiğin gözlerini anımsamaya çalıştım.

Burası bir felaket ormanı gibiydi, sanki burada yaşayan tüm canlıların bu ormana dair acıları vardı. Sanki bu ormandan intikam isteyen birçok canlı vardı, intikam isteyen yalnızca biz değildik. Bu orman yalnızca bizim canımızı yakmamıştı...

"Sen uyurken benzin istasyonunda durup yakıt aldım," diye söze girdi Merih. "Yiyecek, içecek, giyecek şeyler de aldım. Acıktın, değil mi?"

Başımı salladım. Ellerimi birbirine sürtüp ısınmaya çalıştığım sırada Merih klimanın ısısını artırdı.

"Acıktım. Ne kadar yolumuz kaldı ki?" dedim ve biraz olsun enerjimi yükseltmeye çalışarak gülümsedim. "Açlıktan öleceğim kadar mı yolumuz kaldı, yoksa bayılacağım kadar mı?"

Merih gülümsedi.

"Hafif bir baygınlık geçireceğin kadar," dedi gülerek. "On dakika kadar."

Sessizce güldüm. Gülme hissini özlüyordum, doya doya gülmeyi, endişesiz günlerimi özlüyordum...

CamScanner ile tarandı

Annem ve babam hâlâ Kar Küresi'nde olduğumu, tedavi gördüğümü sanıyorlardı. Onlarla her konuşmamda ne kadar kötü olursam on katı kadar daha iyi gibi konuşmaya çalışıyordum. İçim acırken yapmacık bir mutluluk oyunu oynamak öyle zordu ki her seferinde kıvranıyor gibi hissediyordum.

"Beş dakika kaldı, hâlâ bayılmadın. Herhalde beş dakika daha dayanırsın," dedi Merih gülerek.

"Altı dakika olsaydı söz veremezdim ama beş dakika daha dayanırım, söz!"

Arabayı ormanın kulübeye en yakın ama en gizli kısmında bıraktıktan sonra indik ve çantalarımızı alıp yüzümüzü boyunluklarımızla sardık. Merih eldivenli ellerinden birini bana uzatıp elimi tuttu.

"Düşme diye..." dedi açıklama ihtiyacı hissederek.

"Sen varken düşmem." Bunu gerçekten inanarak söylemiştim çünkü Merih benim için bir zırh gibiydi, sanki o yanımdayken bana hiçbir tehlike işlemezdi.

Sırtlarımızda çantalarımız, eli elimde, ayaklarımız buz tutmuş yollarda, buz kırığı seslerinin eşliğinde ormanın en derin noktasına, bizim yerimize doğru ilerliyorduk. Burası artık bizim için gizemli bir bölgeydi. Biz gittikten sonra ne olduğunu kimse bilmiyordu. Kırmızı Bölge'ye ne oldu, oradaki insanlara ne oldu, Kar Küresi'nde kalan hastalar ne durumda... Bütün bunlara dair hiçbir fikrimiz yoktu. Hepsini öğrenecektik, hepsini çözecektik. Çözmeden dönersek ne bizim ne de sevdiklerimizin yaşama şansı olacaktı.

"Gel bakalım, dikkatli ol." Merih beni elimden tutup buz tutmuş kapı girişinden kulübenin içine sokarken aya ilk adımını atmış bir astronot gibi yürüyordum.

Buraya gelmek, bu kulübenin içerisinde olmak beni günler sonra ilk defa bu kadar geçmişe götürmüştü. Aradan

CamScanner ile tarandı

geçen zaman çok uzun değildi oysa; fakat o kadar çok şey yaşamıştık ki araya yıllar girmiş gibiydi.

"Sen üzerini değiştir," dedi Merih. "Aldığım her şey çantamda. Ben ısınmamız için bir şeyler bulayım–" Derken Merih âniden nefes nefese kalıp öksürmeye başlayınca endişeyle ona döndüm. Ellerim istemsizce Merih'in kollarını buldu.

"İyi misin?" diye sordum korkuyla. Başını salladı ama hâlâ öksürüyordu.

"Üşütmüşümdür," dedi güçlükle, "burayı bir an önce ısıtsak iyi olacak." Derin bir nefes alıp kapıya yönelirken kollarını tutan ellerim kayıp düştü. Sanki daha rahat öksürmek için dışarı kaçıyor gibiydi.

"Merih," dedim o kapının önünden bana dönerken, "eğer kendini çok halsiz, çok hasta hissedersen ve bunu benden gizlersen seni hiç affetmem."

Merih kapının önünde durmuş bana bakıyordu. Birkaç saniye boyunca yüzüme baktıktan sonra yüzündeki endişeyi benden gizlemeye çalışarak başını eğdi.

"Beni affetmen gereken bir durum olmayacak Eylül. Buradan elimiz boş dönmeyeceğiz. Bizi iyileştirecek olan şey her neyse onu bulacağız."

Bunu o kadar inanarak söylemişti ki benim de ona inanmaktan başka çarem kalmıyordu. Üstelik kendimi tanıyordum, kendim için değil ama sevdiklerim için elimden gelenin fazlasını yapacaktım.

"Şimdi gidip odun toplayayım... İzninle."

"Peki, ateş yakarsak burada olduğumuzu anlamazlar mı?" diye sordum.

"Burada çok zaman geçirmeyeceğiz. Sadece gece olmasını bekleyeceğiz. Ama eğer bizi bulurlarsa biz kampa gelmiş

CamScanner ile tarandı

sıradan bir çiftiz. Burası da onlara ait değil, bizi sorgulama hakları yok."

"Sıradan bir çift olmak..." diye mırıldandım kendi kendime, "çok isterdim."

Buruk bakışlarım pencerenin altındaki divana çevrilirken Merih de bir süreliğine beni izledi.

"Belki bir gün," dedi hüzünle.

Buruk bir gülümsemeyle bakışlarımı divandan kaldırıp Merih'e çevirdim ve ona göz kırptım. Merih öksürerek kapıyı kapatıp odun toplamak için uzaklaşırken onu pencereden görebiliyordum. Öksürmeye devam ediyordu, eli karnındaydı. Aramızda durumu en iyi olan Merih'ti. Diğerleri öyle kötü durumdaydı ki birkaç adımdan fazla adım atacak halleri yoktu. Şimdi Merih'in hali de aynı onlarınki gibi kötüye gidiyor gibiydi. Çok hasta görünüyordu, her zamanki gibi değildi.

Elimden ne gelirdi bilmiyordum, bu aptal ellerimden ne gelirdi ki? Ne olduğunu bile bilmediğimiz bir hastalıktan kurtulmaya çalışıyorduk. Özelliği ne, zorluğu ne, çözümü ne bilmiyorduk ama ondan kurtulmaya çalışıyorduk. Tek çözüm bu hastalığı üreten, bizi hasta eden o insanların ellerindeydi.

Merih'in sırt çantasından çıkardığım yiyecek ve içecekleri kulübenin masasına bıraktıktan sonra aldığı kıyafetlere göz atmak için çantasının başına geri döndüm.

Bana lacivert bir eşofman altı, siyah bir kazak ve birkaç paket iç çamaşırı almıştı. Bir de siyah sutyen! Merih'i bana iç çamaşırı alırken hayal edemiyordum bile. Bundan dolayı utanmam normal miydi peki?

Üstelik sutyen öyle büyüktü ki beni ne sanıyordu acaba? Bu sutyeni göğüslerimle değil, iki tane kafam olsa ancak doldurabilirdim.

CamScanner ile tarandı

Kızaran yanaklarımla ister istemez Merih'i bana sürtyen seçerken hayal ettim. Bu benim için ciddi anlamda utandırıcı bir düşünceydi.

Sonra kafamı dağıtmak için kendine neler aldığına bakacaktım ki kapı aniden açıldı. Elimdeki kazağı korkuyla yere düşürürken başımı kapıya çevirdim. Gelen Merih'ti, elindeki odunları yere fırlatırcasına bıraktıktan sonra bana başıyla dışarıyı işaret etti.

"Bir şey mi oldu? İyi misin?" diye sordum korkuyla.

"Sana göstermem gereken bir şey var," dedi aceleyle.

Sesi öyle dehşet içinde çıkıyordu ki bana göstereceği şeyin ne olduğunu düşünmek bile beni korkutmaya yetmişti.

Telaşla ayağımın altında duran sırt çantamı iterek kapıya doğru ilerledim. Merih benim çıkışımla kapıyı kapatıp düşmemem için beni kolumdan tutarken ben korkuyla etrafı izliyordum. Merih'i dehşete düşüren manzara neydi, neredeydi görmeye çalışıyordum. Bir yandan da fazlasıyla korkuyordum. Görebileceğim her ihtimal beni korkutuyordu.

"Ne kadar kötü?" diye sordum Merih'in hızına yetişmeye çalışarak.

"Tahmin edemeyeceğin kadar," dedi.

Kalbim korkuyla titrerken birkaç dakikalık hızlı bir yürüyüşün sonunda Merih beni durdurdu. Derin bir nefes alıp beni kendine çevirerek gözlerimin içine baktı. Yüzlerimizi kapatan boyunluklarımız sadece gözlerimizi ortaya çıkarıyordu. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti ve gözleri bana hiç iyi şeyler söylemiyordu.

"Göreceklerine hazır mısın? Korkmak yok. Söz ver."

"Ben... Hazırım," dedim kendimden emin olmaya çalışan titrek bir sesle.

"Söz ver," dedi bir kez daha, "korkmak yok."

"Söz..." dedim titreyen sesimle, "korkmak yok."

CamScanner ile tarandı

Merih birkaç saniye daha gözlerime baktıktan sonra beni kollarımdan tutup ulaştığımız su birikintisine doğru çevirdi. Gördüğüm görüntü nutkumun tutulmasına sebep olurken bir anlığına bacaklarımdaki tüm gücü kaybettiğimi hissettim. Merih beni kollarımdan tutup kaldırırken kendime gelmek zorunda olduğumun farkındaydım. Anlık bir bilinçsizlikle Merih'e döndüm. Ona dehşet içinde bakarken başımın değil ama bilincimin döndüğünü hissediyordum. Dehşetle titrerken bir kez daha o yöne baktım.

"Bu cehennem mi?" diye sordum.

Burayı tarif edebilecek en iyi kelime buydu. Cehennemi bulmuş olmalıydık. Su birikintisinin etrafı ölü hayvanlarla doluydu. Ölü kuşlar, sincaplar, gelincikler ve geyikler...

"Neden?" deyiverdim bir anda titreyen sesimle. "Neden?"

Dudaklarım gözyaşlarımla ıslanırken yere çömelmiş ağlıyordum. Sanki bir sevdiğimin cenazesinde ağlar gibiydim. Gözlerim bu ölü hayvanların üzerinde dolaşırken kendi kendime sadece tek bir kelime mırıldanıyordum.

"Neden? Hepsi ölmüş, hepsi! Kuşlar, sincaplar, gelincikler, geyikler... Hepsi!" diyordum kendi kendime gözyaşları içinde. Kendimde değildim.

"Sudan içen tüm hayvanlar," dedi Merih, sesi bir kâğıt kesiği gibi kesmişti ruhumun bir yerlerini.

Bu hayvanlar öylesine ölmemişti. Öldürülmüşlerdi.

"Ama neden?" dedim çaresizce.

Hâlâ yerdeydim, hâlâ dizlerimin üzerindeydim. Bu kaldırabileceğim bir görüntü değildi. Bu çok büyük bir acıydı. Ellerim yüzümde sakinleşmeye çalıştığım sırada Merih tek tek hayvanları inceliyordu, orman öyle sessizdi ki sadece yaprak hışırtıları ile benim ağlayışım duyuluyordu. Sonra mesafesini kestiremediğim bir yerden bir ses duyuldu.

CamScanner ile tarandı

Bu bir geyiğin sesiydi.

Merih de ben de aynı anda aynı yöne döndük.

"Geyik," dedim telaşla, "acı çekiyor gibi."

Ayağa kalkıp sesin geldiği yöne ilerlediğim sırada Merih her zamanki korumacılık takıntısıyla elimi tuttu. Beni arkasına çekiştirip yürümeye devam ederken birkaç dakikalık bir yürüyüşün sonunda geyiğin ayaklarını sık ağaçların arasında bir yerde gördüm.

"Orada," dedim Merih'e, "ayaklarını görüyorum."

Geyik acı dolu haykırışlarını sürdürürken kendimi hiç olmadığım kadar çaresiz hissediyordum. Hızlanan adımlarla ağaçların arasına daldığımızda karşımda gördüğüm geyiğin ne kadar acı içinde olduğunu anlayabiliyordum.

"Dokunma," dedi Merih geyiğe uzanan ellerimi görünce, "benim eldivenlerim var."

Merih beni arkasında bırakıp geyiğe doğru eğilerek dizlerinin üzerine oturdu. Geyiğin yarı açık gözlerini elleriyle açmaya çalıştı; elini karnında gezdirdikçe geyik daha da acıyla inliyordu.

"Karnında bir yerlerde ağrısı var..." dedi Merih. "Burnu kanamış olmalı. Burnunun kenarlarında kurumuş kan izleri var."

Korkuyla geyiğe doğru eğilip onun göz hizasına indiğimde yavaş yavaş gözlerini açtı. İşte o an acı bir farkındalık yaşadım... Bu benim geyiğimdi, gözlerinde kendimi bulduğum, buraya gelirken koşarak önümüzden geçip giden geyikti bu. Diğerleri ise onun ailesi olmalıydı, ne acı.

"Onu burada bırakamayız," dedim hüzünle. "Onu bu halde bırakamayız."

"Bırakmayacağız," diye yanıtladı Merih.

Hiç düşünmeden otuz kiloya yakın görünen bu hasta geyiği kucağına aldı Merih. Gökyüzüne hâla gecenin en mavi

CamScanner ile tarandı

tonları hâkimdi. Geyik sessizce, acı içinde inlemeye devam ederken Merih olabildiğince hızlı olmaya çalışıyordu. Birlikte tüm yolu koşar adım geçip kulübeye vardığımızda Merih halsizce yatan geyiği yere bıraktı. Çantamdan telaşla çıkardığım bir çift eldiveni ellerime geçirip geyiğin başına doğru eğildim.

Gözlerini açtığında bana bir kez daha öyle anlamlı baktı ki sanki hem acı hem minnet gördüm gözlerinde.

"Merak etme," diye fısıldadım ona gözleri kapanırken, "her şey düzelecek."

Merih evin pencerelerine asılmış siyah pötikare perdeleri kapatırken, bir yandan da öfkeyle söyleniyordu.

"Burada olup biteni kimse mi görmüyor? İnsanlar ölüyor, hayvanlar ölüyor... Kimse mi görmüyor, kimse mi fark etmiyor?"

Gözlerimi geyiğin kapalı gözlerinden ayırmadan Merih'i yanıtladım.

"Sana ellerimizde kibrit yanarken bizi fark etmezler mi diye sormuştum. Hatırlıyor musun Merih?"

"Bana söylediğin hiçbir şeyi unutmuyorum Eylül," dedi çaresiz bir öfkeyle bizi izlerken.

Dışarıdaki hava giderek mavileşiyor, giderek kasvetli bir hale geliyordu.

"Sen de bana 'Biz zaten yıllardır yanıyoruz, kimse fark etti mi?' demiştin. Yıllardır yanan yalnızca bizler değiliz. Burası böyle bir yer Merih. Dünya acı içinde olanları görmüyor. Dünya acıyla yananı değil, refahla parlayanı görüyor."

Geyik yerde halsizce yatarken içten içe onun öleceğini biliyor gibiydim. Ben hüzünle geyiği izlerken Merih kulübenin kapısını açtı.

"Nereye?" diye sordum korkuyla. Buraya kadar gelmiş olmamıza rağmen artık Merih'in bu ormanın içinde tek bir adım bile atmasını istemiyordum.

CamScanner ile tarandı

"Kapının önüne topladığım odunları getireceğim. Sonra geyik için ne yapabileceğimize bakacağım. Birazdan dönerim," dedi Merih çıkıp giderken.

Burası bir suç ormanıydı.

Burası bir ölüm ormanıydı.

Biz ise onların kuklalarıydık. Gitmemize seslerini çıkarmama sebepleri onlara dönmek zorunda olduğumuzu bilmeleriydi. Onlara muhtaçtık, sadece onlarda olan o ilaçlara muhtaçtık.

Merih birkaç dakika sonra odunlarla dönüp şömineyi yaktığında ben hâlâ geyiğin başındaydım. Yerde oturmuş ölmesini ya da bir mucizeyle iyileşmesini bekliyordum sanki.

Merih'in yaktığı ateş içeriyi ısıtırken geyik biraz olsun huzurlu görünüyordu. Başımı kaldırıp Merih'e baktığımda o ellerini beline koymuş bizi izliyordu. Yüzünde hiçbir zaman görmediğim kadar yoğun bir hırs vardı.

"Şimdi sizi biraz yalnız bırakmak zorundayım Eylül," dedi. "Ben çıkar çıkmaz kapıyı kilitleyeceksin. Kapının önüne bu sandığı koymanı istiyorum. Birkaç saat içinde dönmeye çalışacağım."

"Bensiz hiçbir yere gidemezsin Merih. Böyle konuşmadık!"

"Bu insanların ne kadar tehlikeli olduklarını bir kez daha görmedin mi? Önünde yatan geyiğe bak! Adamların hiçbir canlıya acıması yok!"

"Zaten önümde yatan geyik için ben de geleceğim! Karşımda duran için, arkamda bıraktıklarım için Merih. Herkes için..."

Hiç hissetmediğim kadar güçlü hissediyordum. En büyük güç tetikleyicisi acıydı belki de. Ben acıyla tetikleniyordum.

"Burada onunla kalmalısın Eylül. Hem kendini hem onu güvende tutmalısın. Bana birkaç saat ver, ihtiyacımız olan

CamScanner ile tarandı

neyse onu bulup alacağım ellerinden. Söz veriyorum sana. Onu yalnız bırakamazsın."

Merih bana çaresizce yalvarırken başımı eğip yerde yatan geyiğe baktım. Gözlerini aralamış beni izliyordu.

"Başına bir şey gelirse seninle bir daha asla konuşmam Merih," dedim gözyaşları içinde. Merih acıyla gülümsedi.

"Sana döneceğim Eylül. Başka ihtimal yok."

"Birkaç saat sonra," diye tekrar ettim onu.

"Birkaç saat sonra," diye yanıtladı.

"Eğer tam üç saat sonra hâlâ burada değilsen o zaman ben oraya gelirim. Bunu bil Merih."

Merih birkaç saniye boyunca yüzüme baktıktan sonra derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Elbette ki bunu istemiyordu, başına bir şey gelebileceğinin o da farkındaydı. Böyle bir durumda benden isteyeceği şey oraya gitmem değil, buradan kaçmam olurdu, buna emindim.

"Beş saat," dedi pazarlık yapar gibi.

"Üç buçuk," dedim.

Merih huzursuzluk dolu bir nefes vererek başını yere eğdi.

"Dört," dedi pes ederek.

Başımı salladım.

"Dört," diye onayladım onu.

"Öyleyse ben gidiyorum..." dedi son kez gözlerime bakarak.

Merih kapının kulpunu tutarken ayağa kalktım. Ellerim titriyordu. Koluna dokunduğumda bana dönüp gözlerimin içine baktı.

"Görüşürüz Eldivenli Çocuk..." dedim titreyen sesimle, gözlerimden birkaç damla yaş akarken.

"Görüşeceğiz, Kar Tanesi." Ağlamamak için zor duruyor gibiydi.

CamScanner ile tarandı

Merih aralık bıraktığı kapıdan çıkıp giderken öylece kalakaldım. Ardından kapattığım kapıyı istemeye istemeye kilitleyen ellerime kızdım. Ona söz verdiğim ne varsa yapmak zorundaydım. Laner sandığı kapıya doğru itip girişi kapattım. Sonra geyiğin yanına döndüm, başının yanına oturdum ve yanan ateşin sesiyle bir geyiğe bir de dışarıdaki maviliğe baktım.

Titreyen çenem bana iliklerime kadar yaşadığım korkuyu hissettirirken kendi kendime kızdım. Bir korkak gibi hissetmeyi bırakmazsam bir korkak gibi ölecektim. Yanımda yatan bu geyik bana âdeta ruh halimi anlatıyordu. Ailesini kaybetmiş olmanın, ölmek üzere olduğunu bilmenin verdiği hisle korkan bu geyiğin zihninin ve kalbinin içindeydim sanki.

O an halsizce uykuya dalan geyiğin kulağına eğilip ona bir söz verdim.

"Sana söz veriyorum Geyik. Seni hayatta tutmak için elimden geleni yapacağım." Geyik yarı aralık gözleriyle bana öyle güzel bakıyordu ki bir damla gözyaşım düşüp onun yanağını buldu.

"Ailenin intikamını almak için elimden geleni yapacağım. Ve eğer gidersem bil ki senin intikamını almak için elimden gelmeyen ne varsa onu bile yapacağım..."

Geyiğin aralık gözleri bana baktığı sırada yavaşça kapandı. Gözlerim sakince inip kalkan göğsündeydi, hâlâ yaşıyordu, hâlâ benimleydi. Gözlerim bir kez daha pencerelerin kapalı perdelerinden içeri sızan buz maviliğiyle buluşurken kafamdan geçen tek bir şey vardı.

Burası cehennemin dünyadaki yeriydi.

Kar küresinin kırık camları bu ormanın her yerindeydi.

Kırık camlar günün birinde bizi değil, o camları kıranları yaralayacaktı.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Bazen bazı acılar dinmeden üzerine yenileri gelir. Yaralanırsın, canın yanar ama ağır basan ruhunun acısı olabilir. Kötü hatıralara daha kötüleri eklenebilir ve içindeki öfke çaresizlik duygusuyla öyle bir birleşir ki ortada sen diye bir şey kalmaz. Geyiğin ruhu parçalara bölünmüştü ve acısı bu ormanın her yerindeydi. Bu ormanın her bir noktası onun acısına şahitti.

CamScanner ile tarandı

III.

Ve Dünya Altüst Olur...

Merih'in gitmesinin üzerinden dört saate yakın bir zaman geçmişti. Endişelerim her dakika artarken gözlerim kolumdaki saat ve yerde yatan geyik arasında gidip geliyordu. Geyiğin durumu iyi değildi, saatlerdir öylece yatıyordu. Yaptığı tek hareket nadiren gözlerini açıp kapatmaktı.

"Dört saat," dedim kendi kendime, gözlerim görevini tamamlayan akrep ve yelkovanın üzerindeyken. Tam dört saat olmuştu.

Merih'le anlaşmamız buraya kadardı. Dört saat içinde gelmezse onu aramaya gideceğimi biliyordu. Üstelik o korkunç yerden dört saat içinde dönmemiş olması başına bir şey geldiğinin kesin bir kanıtı gibiydi. Dört saat fazlasıyla uzundu.

Kalbim kendini oradan oraya vururcasına hızla atarken montumu üzerime geçirdim. Boyunluğumu, şapkamı ve eldivenlerimi de taktıktan sonra geyiğe doğru eğildim.

"Seni kurtarmak için döneceğim... Ama onlarda bana ait bir şey var. Önce gidip onu almalıyım," dedim ve ellerimi geyiğin başının üzerinde gezdirdim. Bana anlayışla göz kırptı – ya da ben öyle hissettim.

Hızla kalkıp kulübenin kapısını açtım. Etrafa bakındım, kimse yoktu. Hava buraya geldiğimiz zamana göre

CamScanner ile tarandı

kötüleşmişti. Rüzgârın sarstığı ağaçların çıkardığı sesler yardım çığlıkları gibiydi. Kar yerini dolu yağışına bırakmıştı, eriyen karların yerini dolu taneleri almıştı. Ormandaki sık ağaçlar dolu tanelerinin düşüşünü yavaşlatırken başımı yere eğip kendimi olabildiğince korumaya çalışarak oraya doğru yöneldim... ***Kar Küresi'ne.***

Aklım Merih'in başına gelmiş olabilecek türlü senaryolarla boğuşuyordu. Kalbimin her atışı bana acı veriyordu, içimdeki korku beni yeni bir panik atağa sürüklerken en büyük felaketim burada tek başıma bir panik atak krizi geçirip savunmasız kalmak olurdu.

"Neredesin Merih? Neredesin?" diyordu kafamın içindeki çaresiz ses, gözlerim dolu dolu bakıyordum bu korkunç ormana. Kasvetin bir rengi vardı sanki; o renk bu ormanın rengiydi. Ne olmuş olabilirdi? Neden gecikmişti?

Adımlarım giderek hızlanırken hava göz gözü görmez bir hale gelmek üzereydi. Birileri tarafından görülme korkum azalmıştı, en azından daha cesur hissediyordum. Bana ne olacağı ise tam şu an umurumda değildi, umurumda olan Merih ve geride bıraktıklarımızdı. "Kar Küresi" tabelası görüş alanıma girdiğinde adımlarımı hızlandırdım. Ne yapacağımı düşünecek vaktim yoktu. Arka bahçeye geçecek ve binaya oradan girecektim. Olabildiğince dikkat çekmeden içeriye göz atmaya çalışacaktım.

Adımlarımı sessiz tutmaya çalışarak hızımı artırdım. Binanın çevresi tenhaydı. Havadan dolayı içerideki hastalara bahçeye çıkmalarını yasaklamış olmalılardı. Zaten bunu yasaklamak için fırsat kolluyorlardı. Arka bahçeye geçerek dikkatlice içerideki seslere odaklanmaya çalıştım. Fakat içerisi de oldukça tenhaydı. İçeriden ses bile gelmiyordu. Kendimi tamamen seslere odaklamaya çalıştığımda ise gelen tek tük seslerin sadece üst katlardan geldiğini fark ettim. Herkes

CamScanner ile tarandı

odalarında olmalıydı. Belki bu da yeni bir kuraldı: "odadan çıkmama kuralı."

Dikkatlice içeriye göz attığım sırada belki de bir yerlerden içeriyi gözetleyen Merih'le göz göze gelmeyi diliyordum. Saati unutmuş olabileceğini ya da ne kadar saat geçtiğini fark etmemiş olabileceğini ummaktan başka çarem yoktu. Alabileceğim tek iyi haber buydu. Fakat içeride kimse yoktu. Yaşam belirtisi veren birkaç ufak ses işitmesem binanın boş olduğunu düşünecektim. Üstelik üst katlardaki bazı odaların ışıkları da yanıyordu.

Deli cesaretiyle içeri daldığımda koridorda sessizce yürümeye başladım. Odaları hatırlamaya çalıştım; oysa hafızam her zamankinden kötüydü. İçeride yürürken hissettiğim gerilim tüylerimi diken diken yaparken tüm bu gerilime zıt yöne, merdivenlere döndüm. Yavaş ve sessiz adımlarla merdivenleri aştığım sırada odalardan gelen ufak tefek sesler binanın dolu olduğunun kanıtı gibiydi. Gözlerim sadece Merih'i arıyordu, kulaklarım sadece Merih'in sesini duymak istiyordu.

Merdivenleri sessizce çıkarak tüm katları dolaştım. Ters giden hiçbir şey yok gibiydi. Aksine, her şey tıkırındaydı. Tüm kötülükler ve tüm sırlar duvarların ardında ve bilinmezliğin içindeydi.

Kendimi ne kadar zaman geçtiğinin farkında olmadan binanın terasında bulduğumda içimdeki korkuya bir de duygusallık eklendi. Burası bana Merih'i hatırlatıyordu. Ve diğer çocukları... Soğuğu, kar kokusunu, kahve sıcaklığını...

Tedirginlik içinde yutkunarak terasa adımımı attım. Buradan tüm bahçeyi görebiliyordum. Rüzgâr dışında hiçbir kıpırdanma yoktu. Ormana inen sis hem her şeyi zorlaştırmak ister gibiydi hem de bizi saklamak ister gibi.

Merih'in burada olmama ihtimali var mıydı? Kırmızı Bölge'de olabilir miydi? Ya da burada olduğunu öğrenen birinin

CamScanner ile tarandı

yanında? Çaresizce arkamı döndüm. Terastan çıkıp merdivenleri bir bir indim. Kendimi bir kez daha zemin katta bulduğumda hedefim Kırmızı Bölge'ye ulaşmaktı. Binanın kapısından çıkmak için merdivenler ile kapının arasındaki koridordan yürüyordum ki omzuma birinin dokunduğunu hissettim.

Kalbim o an heyecandan ikiye ayrıldı; bir yanını saran umut, omzuma dokunan elin sahibinin Merih olmasının umuduydu. Diğer yanını ise korku sarmıştı; bu elin sahibi bir başkası olabilirdi. Umut cesareti tetikledi, korku umuda yenildi. Dimdik duran başım cesur bir edayla doğruldu. Başımı çevirip omzuma dokunan elin sahibine dönüp baktım.

Korku kazandı.

Bu oydu. Başhekim Mehmet. Her şeyin başındaki adam. Her şeyi planlayan, her şeye yön veren, her şeyi yöneten adam... Füsun Hemşire'nin eşi.

"Demek döndün," dedi sessizce.

Yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışmak anlamsızdı. Yüzünde hiçbir ifade yok gibiydi. Ne şaşkınlık, ne sevinç, ne korku, ne hüzün... Yüzü duygulardan ve hislerden bihaber bir robotun yüzünü andırıyordu. Yine de o duygusuzluğun arasında bir duygu biraz olsun açığa çıkıyordu. Gözlerinin ardındaki hissizliği aralayabildiğimde ufak kıvılcımlar onu ele veriyordu: **Hırs. Gördüğüm tek şey hırstı.**

"Arkadaşımı almaya geldim," dedim kararlı bir sesle. Başhekim derin bir nefes aldı.

"Seni onun yanına götürmemi ister misin?" diye sordu.

O an kalbimin acıdığını hissettim. Merih ellerindeydi... Karnıma saplanan ağrı gözlerimi doldururken burnumu çektim.

"O nerede?" diye sordum öfkemi saklamaya çalışarak.

CamScanner ile tarandı

"Gözetimimiz altında. Bir süre misafirimiz olacak," dedi ve devam etti, "eğer onu görmek istersen sen de bir süre misafirimiz olacaksın. Eğer görmek istemezsen gidebilirsin."

Ne yani? Merih'i görmek istemezsem öylece çekip gidebilecek miydim? Bana bunu mu söylüyordu? Beni bunu kabul etmeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu. Bana bunu sunma sebebi buydu. Gitmek istesem bile buna izin vermeyecekti, buna emindim.

"Kararını verdin mi?" diye sordu. "Onu görecek misin, yoksa çekip gidecek misin?"

Nefes aldım, cevap vermeden önce birkaç saniyeliğine etrafı inceledim. Kafamın içinden binlerce düşünce geçiyordu. Merih ne haldeydi, onu neden burada tutuyorlardı, onunla birlikte buradan nasıl kaçabilirdim?

"Onu görmek istiyorum," dedim başımı sallayarak.

"Güzel. Önden geç," diyerek elini uzatarak bana yol verdi.

Gösterdiği yön kendi odasına gidiyordu. İçimdeki korkuyu susturmaya çalışarak ilerledim. Gözlerim hep kaçış yollarındaydı, hep bir çıkış noktası arıyordum, yürüdüğüm iki dakika boyunca koridordaki en ufak deliği bile aklıma kazıdım. Odasının kapısını açıp içeri baktığımda odanın boş olduğunu gördüm ve geriye doğru bir adım attım.

"Burası boş," dedim korkuyla.

"Sakin ol," dedi sesimdeki korkuyu hissederek. Önüme geçip odasına girdi. Masasının arkasında duran büyük kitaplığı kolayca itti ve kitaplığın arkasında kalan kapıyı gösterdi.

"Odamı bundan ibaret sanmadın, değil mi?" dedi gülerek.

"Neden gülüyorsun? Odanın küçük olması komik mi?" diye sordum bir anda kendimi tutamayarak.

CamScanner ile tarandı

"Buradayken bu kadar özgüvenli değildin, yaşananlar sana iyi gelmiş," dedi alaylı bir ses tonuyla. "Burayı sizlere iyi gelmek için kurduğumuzu söylemiştim, başarmışız!" Açtığı kapıya dönüp bana eliyle içeriyi gösterdi.

"Arkadaşını görmek istemiyor muydun?" diye sordu. "Kapıyı kapat da gel," dedi ve içeriye doğru birkaç adım attı.

O gözden kaybolurken ben birkaç saniyeliğine odanın içinde kendimi korumak için işe yarayabilecek bir şeyler aradım. İşime yarayabilecek tek şey masada duran kalemdi ama o da ne işime yarayabilirdi bilmiyordum bile. Yine de masada duran kalemi hızla cebime atıp peşinden ilerledim. Kapının ardında beni önce küçük bir koridor karşıladı. Koridorun sağ ve sol yanlarında camdan yapılma ikişer kapı vardı. Başhekim soldaki ikinci kapının oradaydı ve kapı aralıktı. Koridorun orta yerinde durup tüm bu cam kapılara tek tek bakmama rağmen içeride kimseyi görememiştim. Odalar sadece laboratuvar malzemeleri ve sedyelerle doluydu.

"Merih," diye seslendim koridorun tam ortasında durduğum sırada. O an beynimin içinde bağıran seslerin her biri aynı cümleyi tekrarlıyordu.

"BURADA KİMSE YOK!"

"BURADA KİMSE YOK!"

"BURADA KİMSE YOK!"

Telaşla arkamı dönüp buradan çıkabilmek için koşar adım kapıya yönelmiştim ki koridorun hemen girişinde olduğunu bile fark etmediğim otomatik kapı kapandı. Gelen küçük bir "dıt" sesiyle kapı kilitlendi ve ben içeride kaldım. Bir laboratuvarın tam ortasında, o adamla baş başa.

"Sana gitmek istersen gidebilirsin demiştim. Oysa sen kalmayı seçtin Eylül," dedi arkamdan gelen ses.

CamScanner ile tarandı

Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Nasıl böyle inanabilmiştim? Peki, Merih burada değilse neredeydi? Belki o da bu binanın bambaşka bir yerinde, yine onların ellerindeydi? Peki ya geyik? Geyik ne haldeydi? Elimde sadece bir kalem vardı. Tek başımaydım ve onların gözünde sadece bir denektim. Başka hiçbir şey değildim.

"Bana ne yapacaksın?" diye sordum nefretle.

"Sadece birkaç test Eylül... İstersen hiç zorluk çıkarma. Hemen başlayalım."

Arkasını döndü ve az önce çıktığı odaya yeniden girdi. İçeriden gelen seslerden anladığım kadarıyla bir şeyler hazırlıyordu. O an bir dakikalığına orada tek başıma durup düşünme şansım oldu. Belki diğer odaların birinde ondan kurtulacak bir şey bulabilirdim. Sessizce yanımda duran kapıya yanaştım ve onu açmayı denedim.

"Hepsi kilitli," dedi yan odadan gelen ses. "Uğraşma Eylül. Ben korkman gereken biri değilim, ben bir doktorum. Sadece birkaç test yapacağım."

Titrek bir nefes aldım. Ne yapmalıydım? Ne yapabilirdim ki? Sanırım şu an için sadece elimden gelen tek şeyi yapmak zorundaydım. Onun dediklerini... Yavaş adımlarla koridorda ilerledim ve kapısı açık tek odaya girdim. Başhekim önünde duran masaya hazırladığı şırınga, tüp, bant ve pamukları dizerken ben çaresiz bir korkuyla onu izliyordum.

"Üzerindeki fazlalıkları çıkarıp sedyeye uzan lütfen," dedi ve sedyenin baş kısmına bir yastık koydu.

Şu saniyeden sonra onun dediklerini yapmaktan başka bir çarem kalmamıştı. Tamamen elindeydim, tamamen avucunun içindeydim. O bu odadan çıkıp gitmeden ondan ve buradan kurtulmak için hiçbir yol bulamazdım. Bu yüzden bu testleri yaptıracak ve gitmesini bekleyecektim.

CamScanner ile tarandı

Üzerimdeki tüm kışlıklarımı çıkarıp sedyeye uzandım. Kazağımın sol kolunu kıvırıp beklemeye başladım. Oturduğu tekerlekli ofis sandalyesinden hiç kalkmadan bana yaklaştı.

"Canını yakmayacağım, merak etme. Sadece birkaç tüp kan alacağım. Korkuyorsan başını sağ tarafa çevirebilirsin. Buraya bakmasan daha iyi olur. Yumruğunu sıkarsan sevinirim."

Başımı sağa çevirip gözlerimi cam kapıya diktim. Sol yumruğumu sıkıp sol kolumdaki zavallı damarlarımdan birine giren iğneyi hissettiğimde acıyla yutkundum.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordum. Tüplerden ilkini doldurup değiştirirken cevap verdi:

"Hastalıklar olmazsa ilaçlar olmaz Eylül. İlaçlar olmazsa şirketler kazanamaz."

"Siz de ilaç satabilmek için hastalık yaratalım dediniz, öyle mi?" diye sordum öfkeyle. Cevap vermedi. Tüplerden ikincisini çıkarıp üçüncüye geçerken ben konuşmaya devam ettim.

"Peki ya dışarıdaki hayvanlar? Onlara ne yaptınız?"

"Onlar bizim deneklerimiz değil, onlar sadece kimyasal atıkların kurbanı."

"Yani sizin kurbanlarınız," diye düzelttim onu öfkeyle.

Yine cevap vermedi. Sonra koluma dördüncü bir tüp takarken başımın döndüğünü hissettim. Elimi alnıma götürüp gözlerimi kapattım.

"Başın mı dönüyor?" diye sordu. "Normal, dört tüp kanını aldım. Merak etme, bu son olacak. Sana damar yoluyla vitamin vereceğim. Kendini iyi hissedersin."

Dördüncü tüp de benim kanımla dolduktan sonra beni orada bırakıp bir serum hazırladı. Ben sol elim gözlerimde bir şekilde başımın dönmesinin geçmesini beklerken o serumu hazırlayarak yanıma döndü.

CamScanner ile tarandı

"Bu sana iyi gelecek."

"Bana hiçbir şey iyi gelmez," dedim sessizce.

"Bu iyi gelecek," diye tekrarladı.

Serumun ilk damlası damarlarıma ulaşırken derin bir nefes alıp çaresizce konuşmaya çalıştım.

"Tüm bunlar ne için?" diye sordum.

"Vitaminler mi? Daha iyi hissetmen için," dedi anlamazdan gelerek. Anladığına emindim.

"Hayır," dedim öfkeyle. "Tüm *bunlar* ne için? Tüm bu para kazanma isteği, tüm bu hırs ne için? Daha fazla hastalık olursa daha fazla ilaç olur, daha fazla ilaç olursa daha fazla para olur. Anladım. Ama ne için?" diye sordum dolu gözlerle. "Daha iyi giyinmek için mi? Daha iyi yerlerde daha iyi yemekler yemek için mi? Daha iyi evlerde yaşamak için mi? Daha önemli hissetmek için mi? Sizin için para, dışarıya attığınız atıkların öldürdüğü masum canlılardan daha mı önemli? Para neyi değiştirecek sanıyorsunuz? Hep daha fazlasını isteyeceksiniz, hiçbir zaman yetmeyecek. Aklınızın, hayalinizin alamayacağı kadar paranız olsa bile daha fazlasını isteyeceksiniz. Çünkü hiç mutlu olmayacaksınız. En pahalı giysileri de giyseniz, en pahalı evlerde de otursanız, parayı tuvalet kâğıdı olarak kullansanız bile yetmeyecek. Çünkü sizin içiniz kötü ve paranın satın alamayacağı tek şey bu: Parayla kendinize iyi birer kalp satın alamazsınız. Para size iyi bir ev, muhteşem kıyafetler ve elle tutulur her şeyin en pahalısını, en lüksünü sunabilir ama para hiçbir zaman içinizdeki zehri temizlemeyecek. Siz hep mutsuz olacaksınız çünkü sizin içiniz, ürettiğiniz bu zehirden daha zehirli. Zehir sizsiniz."

Tüm bu sayıklamalarımı arkası dönük dinlerken uykunun beni içine çektiğinin farkındaydım. Bana verdiği serumun vitamin olmadığının bilincindeydim.

CamScanner ile tarandı

"Sanırım biraz uyusan iyi olacak," dedi gülümseyerek.

Mide bulanım ve baş dönmelerim bilinç kaybımla birlikte sürüklenip giderken "ben" artık kendimden uzaklaşan bir kavramdım. Sanki bağırsam kendi sesimi bile duyamazdım. Ben bir hiçliğin içinde yok olurcasına oradan oraya savrularak küçülürken sanki baş aşağı düşüyordum. Bu baş aşağı düşme hissi sadece bilincimin içindeydi, şu an hissettiğim her şey bana verilen ilacın etkisiydi, farkındaydım. Fakat bu farkındalığımı da birazdan kaybedecek ve tamamen hiçliğe karışacaktım. Tüm dünyam altüst oluyordu sanki. Sanki ben zavallı bir kar tanesiydim ve acımasız bir elin tuttuğu bir kar küresinin içinde oradan oraya savruluyordum. En sonunda o kar küresi bir kez daha yere düşüyor, bir kez daha kırılıyordu ve kırık camların arasından dünyayla tanışan ben, bir kar tanesinin tüm gerçekliğiyle erimeye başlıyordum.

Kırık camlar her yanımı yaralayıp kanatırken, bir yandan da eriyip yok oluyordum.

Bir hikâyesi var her şeyin. Yolunu bulan suyun, eriyip donan mumun, basıp geçilen salyangozun, uçmaktan yorulan kuşun, karşıdan gelen yabancının... Her şeyin bir hikâyesi var, herkesin. Her bakışın, her sesin, her nefesin bir hikâyesi var. Sana kötü hissettiren herkese zamanında birileri kötü hissettirdi. Kulaklarına gelen öksürük sesinin bir hikâyesi var, uzaktan gelen nahoş mırıltıların bir hikâyesi var, nereden geldiğini bilmediğin hıçkırık seslerinin bir hikâyesi var. Olup biten her şeyin ardında bir hikâye var. Bu da benim hikâyem, kar tanesinin. Her kar tanesi eşsizdir. Peki, bir kar tanesi eriyip günün birinde donarak eski haline dönebilir mi? Öğreneceğiz, her şeyi birlikte öğrendiğimiz gibi...

CamScanner ile tarandı

Gözlerimi bir öksürük sesiyle araladığımda öksürenin ben olduğumu fark etmem neredeyse bir dakikamı aldı. Bir vücudum olduğunu gözlerimin açılmasından neredeyse bir dakika sonra öksürdüğüm sırada hatırlayabildim. Hâlâ aynı yerdeydim, aynı sedyenin üzerinde yatıyordum. Koluma takılı serum çoktan bitmiş olmalıydı ki çıkarılmıştı. Gözlerim odanın her bir yerinde saat arasa da burada zamanı öğrenebileceğim hiçbir şey yoktu. Odanın pencereleri bile yoktu. Acaba ne kadar zamandır buradaydım? Merih neredeydi? Başhekim neredeydi?

Her şeyden önemlisi, ben uyurken başıma neler gelmişti?

Korkuyla doğruldum, vücudumun odanın serinliğinden kaskatı olduğunu fark ettim. Kasılan boynumu geriye doğru yatırıp gevşetmeye çalıştım. Ellerim buz gibiydi. Ayağa kalkıp buraya uzanmadan önce çıkardığım montumu üzerime geçirdim. Soğuktan çenem bile titriyordu. Sedyenin üzerinde serili olan çarşafı alıp üzerimi onunla sardım. Montum ve üzerimdeki çarşaf sayesinde ısınmayı beklediğim sırada odanın içinde dolaştım. Odanın içindeki cam kapaklı dolapları ve rafları incelerken gözlerim cam kapıya çevrildi. Koridorda ve diğer odalarda kimse yok gibiydi. Etrafıma tereddütle bakınıp kapıya doğru ilerledim. Odanın kapısının kulpunu tutup çekerek kapıyı tüm gücümle itmeyi denedim ama kilitliydi. Bir anlığına nefes darlığı yaşadığımı hissettim. Avuç içlerimin anlık terleyişi ve kalp atışımın hızlanması beni yeni bir panik atak krizine doğru sürüklerken bu şu an isteyeceğim en son şeydi.

"Hayır, lütfen!" dedim kendime. "Lütfen, lütfen, lütfen! Şimdi değil! Şimdi kendimizi kurtarmamız lazım!"

Ellerim boğazımda odanın içinde dolaştığım sırada omuzlarımdaki çarşaf kayıp yere düştü. Sanki kendi kaslarım beni boğuyordu ve ben boğazımı saran deriyi iki elimin

CamScanner ile tarandı

parmaklarıyla tutup çekiştirerek boğazımı genişletmeye, nefes almaya çalışıyordum. Kendimi yere bırakıp dizlerimi yere, başımı da sedyeye yasladım. Gözlerimi kapatıp kendi kendime Merih'in bana öğrettiği en güzel bakış açısını hatırlamaya çalıştım:

"Ben buradayım. Bunlar yaşanıyor. Ben buradayım. Bunlar yaşanıyor..."

Kendi kendime sayıkladığım bu cümle beni ilginç bir şekilde sakinleştirmeye başlarken öksürüyordum. Birkaç dakika içinde panik atak krizi beni teğet geçerek gitti. Teğet geçip gitmesi bile öyle yorucuydu ki mahvolmuş bir halde kalakalmıştım. Kilometrelerce koşmuş gibiydim. Ter içinde sedyeye tutunarak ayağa kalktım. Nefesimin düzelmesini beklerken bir süreliğine sedyeye oturdum. Birkaç dakika boyunca kendime gelmeyi bekledikten sonra nihayet doğruldum.

Acaba odada güvenlik kameraları var mıydı? Acaba izleniyor muydum? İzleniyorsam ne olurdu? Zaten en kötü senaryonun içindeydim. Doğrulduktan sonra yaptığım ilk hamle odadaki tüm dolapları tek tek açmak ve cam kapakların ardında görünen her şeyi tek tek incelemek oldu. Dosyalar, tahlil sonuçları, tıbbi görüntülemeler, ilaç reçeteleri... Burası tam bir çöplüktü fakat çekmecelerin birinde en üstte öyle bir kapaklı dosya duruyordu ki açmamla kalbimin hızlanması bir oldu. Bu dosya yeniydi. İçinde ise sadece birkaç sayfa vardı. Bunlardan birkaç tanesinin üzerinde benim ismim ve bugünün tarihi yazıyordu. Diğerlerinin üzerinde ise kalbimi hızlandıran o isim yazıyordu:

"MERİH DEVRİM UYAR."

Titreyen ellerimle onun tahlil sonuçlarını ve kendiminkileri yan yana koydum. Onun tahlil sonuçları benimkilerden tam iki saat önce çıkmıştı. Tüm bunlar onun burada bir yerde olduğu anlamına geliyor olmalıydı! Benim gibi o da

CamScanner ile tarandı

onların elinde olmalıydı! Gözlerim çaresizce bu aptal odanın duvarları arasında dolaşırken kendimi hiç hissetmediğim kadar esaret altında hissediyordum. Esareti her yanımda, her nefesimde hissediyordum.

O neredeydi? İyi miydi? Başına ne gelmişti? Aklımdan geçen soruların ardı arkası kesilmezken içimdeki öfkeyi dindiremiyordum. Bağırmak istiyordum, elime geçen her şeyi döküp kırmak istiyordum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar güçlü olmak zorunda bırakılmamıştım. Ben hep geride kalmıştım, hep zayıf olmayı bilmiştim, buna alışmıştım. Şimdi bu kaosun tam ortasında, tam burada, bu odada tek başımaydım.

Etrafım hep sessizdi ama kafamın içindeki gürültü hiç bitmiyordu.

"Görmen gereken bazı değerler var..." Yaklaşan seslere doğru döndüğüm sırada önce koridora giriş kapısı açıldı. Cam kapıdan gördüğüm kadarıyla yaklaşanlar başhekim ile hiç tanımadığım bir simaydı. Başhekim yanındaki adama heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Yanındaki adamı daha önce hiç görmediğime emindim. En fazla otuz yaşında olabileceğini tahmin ettiğim siyah saçlı bu esmer adam ise onu pürdikkat dinlerken bir yandan da canı sıkkın görünüyordu. Odanın kapısı açılırken birkaç adım geri çekildim.

"Uyanmışsın. Tanıştırayım Ferit. Bu Eylül. Bahsettiğim kızımız. Eylül, bu da Ferit. Müthiş bir laborant, genç bir yetenek."

Başhekim bizi neşeyle tanıştırırken delirdiğimi düşünmeye başladım. Bu adam bizi birer denek olarak kullandığının farkında mıydı? Neden bu kadar mutlu, neden bu kadar neşeliydi? Tedirgin gözlerim Ferit denen adamın simsiyah gözlerine çevrildiğinde bana baktığını fark ettim. Bakışları bakışlarımla buluşunca gözlerini kaçırdı.

CamScanner ile tarandı

"Bunlar Eylül'ün sonuçları. Belli ki Eylül bunlara senden önce bakmış," dedi başhekim Ferit'in önüne kâğıtları koyarken. Hâlâ gülüyordu. Asıl deli bu adamdı!

"Şunları görüyor musun, şu iki değeri..." diyerek bir yerleri işaretleyip kâğıtları bir kez daha Ferit'in önüne itti.

"Bu hiç beklenmeyen bir durum," dedi Ferit kaşlarını çatarak.

"Bir de bunlara bak. Bu sonuçlar ise Merih'in sonuçları." Başhekim diğer kâğıtları Ferit'in önüne iterken kendimi tutamayıp sordum.

"Merih nerede? O iyi mi? Ona ne yaptınız?" Ama o beni duymazdan geldi. Onun için bir insan bile değildim. Bir objeden farksızdım.

"Burada ise tam tersi bir tablo görüyoruz. Bu çok ilginç, hiç bekler miydin?" diye sordu gülerek. Ferit ise önündeki sayfaları incelerken kaşları çatıktı, başhekimi güldüren ve neşelendiren her ne ise o aynı hissiyata sahip değildi.

"Mutasyon," dedi Ferit tekdüze bir sesle. "Muhtemelen her birinin vücudundan farklı sonuçlar alacağız. Eğer diğerlerinin sonuçlarına ulaşma imkânımız olursa bu sayede çok daha iyi bir analiz çıkarabiliriz."

Başhekim hemen başını salladı.

"Onları getirtmek için elimden geleni yapacağım. Ortaya bir istatistik çıkarmak zorundayız," diyerek önündeki kâğıda birkaç not aldı.

"Bir de mümkünse ikisinin de enzim örneklerini almak istiyorum. Daha detaylı bir inceleme yapsak iyi olacak," diye mırıldandı Ferit.

"Tabii, tabii! Benim içeride küçük bir işim var, diğerlerini getirtebilmek için birkaç arama yapacağım. Sen keyfine bak. İstediğin örneği al."

CamScanner ile tarandı

Başhekim not aldığı dosyası elinde odadan çıktığında duyduklarımın şokundan kurtulmaya çalışıyordum.

"*Keyfine bak, istediğin örneği al.* Öyle mi?" diye tekrar etti acı içinde. İçinde bulunduğum durumu kendime yedirem**i**yordum.

Başhekim dediğimi duymamıştı, Ferit ise elbette ki duymuştu ama arkası dönük bir şekilde eldivenlerini giyiyordu. Elindeki çubuk ve tüplerle bana döndü.

"İzin verir misin? Enzim örneğini alabilir miyim?" diye sordu kibar bir sesle.

"*Keyfine bak. İstediğin örneği al,*" diye tekrar ettim bir kez daha. "Ben neyim ki?"

Bana doğru birkaç adım attı ve çubuğu bana uzattı.

"Kendin yapmak ister misin?" diye sordu. "Sadece tükürük ve mukus istiyorum."

Bana karşı "iyi polis ve kötü polis" rolü mü yapıyorlardı bilmiyordum. Umurumda da değildi. Kimsenin kibarlığına ihtiyacım yoktu. Bir çubukla burnumdan örnek aldıktan sonra diğerini de boğazıma götürdüm. Kendimi öğürmemek için zor tutarak çubuğu Ferit'e geri uzattım.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, midemi bulandırdı," diye mırıldandım.

Çubuğu tüpe yerleştirirken arkasını döndü ve önemsiz bir cümle kuruyormuş gibi, "Bir üst kattaki arkadaşına da aynı testi yapacağım," diye mırıldandı. "Umarım onun da midesi bulanmaz."

Cümleyi öyle sıradan bir edayla, öyle sessizce kurmuştu ki dedikleri ilk başta dikkatimi bile çekmedi. Sonra şaşkınlıkla ona döndüm. Bana Merih'in yerini mi söylüyordu? Neden?

"Neden böyle dedin?" diye sordum şaşkın gözlerle onu izlediğim sırada.

CamScanner ile tarandı

O ise cevap vermedi. Tahlil örneğini yanında getirdiği laboratuvar çantasına yerleştirdi. Masada duran tahlil sonuçlarını da eline alıp kapıya yöneldi.

"Geçmiş olsun," diye mırıldandı ve odadan çıkıp gitti.

Davranışlarından anlamam gereken iki şey vardı: Merih bu binada, bir üst kattaydı ve kameralarla izleniyorduk. Merih'in bir üst katta ve benimle aynı durumda olduğunu bilmek içimi biraz olsun rahatlatsa bile ona nasıl ulaşabilirdim? Bir üst katta hangi odaların olduğunu bile hatırlamıyordum. Aptal hafızam resmen her şeyi unutmuştu!

"Düşün, düşün, düşün..." diye fısıldadım kendi kendime, bir yandan odanın içinde dolanırken.

O an gözlerim kapıya takıldı. Odanın cam kapısından en son çıkan Ferit'ti. Çıkarken kapıyı kilitlememişti. Bu bir tuzak olabilir miydi? Her ne olursa olsun, bilmem gereken tek şey zaten en kötü senaryoyu yaşıyor olduğumuzdu! Deli cesaretiyle odanın kapısını açtım ve kendimi koridorda buldum. Hızlı olmak zorundaydım. Koridorun en sonuna ulaştığımda ise buranın aptal bir otomatik kapıyla korunduğunu hatırladım. Üstelik bu kapı başhekimin odasına çıkıyordu. Koridorun sonunda öylece durdum ve elimde olanları bir kez daha düşündüm. Bir koridor, dört oda ve dört kapı, sıfır pencere ve güvenlik kameraları. Gözlerim etrafta dolaşırken kafamı odaların kapılarına vurmak istiyordum. Çaresizlik uyanıkken yaşanmıyordu. Uyurken en azından zaman geçiyordu.

Ne yaptığımın bilinmezliğiyle diğer odaların kapılarını açmaya başladım. İçlerinde kimse yoktu. Diğer odalar da kaldığım oda gibi dolaplar, raflar ve sedyelerle doluydu. Ben tek tek odaları incelemeye çalışırken başhekimin odasında duyduğum hareketlilikle koridora çıktım. Kapının açıldığını duyduğum an karanlık koridorda hızla ilerleyip bulunmam gereken odaya girdim. Gelenin kim olduğunu görmek için

CamScanner ile tarandı

merakla ve endişeyle kapıyı izlediğim sırada gelen yüzün tanıdıklığı karşısında ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

"Hoş geldin Eylül."

Füsun Hemşire'ydi bu. Her zamankinden üzgün ve her zamankinden telaşlı görünüyordu.

"Alay mı ediyorsunuz?" diye sordum acı içinde. "Gerçekten hoş mu geldim?"

"Hadi seni yatıralım," dedi bana sakinleştirici olmaya çalışan bir sesle.

"Yatmak istemiyorum," dedim. "Bu aptal yerde yatıp her geçen gün beni denek olarak kullanmanızı mı izleyeceğim? Sevdiklerimin kötü haberlerini mi bekleyeceğim?"

"Hadi gel tatlım, gel şöyle, uzan biraz. Çok yorgun ve bitkin görünüyorsun." Füsun Hemşire beni kolumdan tutup sedyeye yönlendirirken kulağıma doğru eğildi.

"Sana bir not getirdim. Yastığın altına sıkıştıracağım. Notu sadece şurada, bu köşede oku. Kameralar orayı görmüyor. Merak etme, her şey iyi olacak..."

Füsun Hemşire öyle sessizce fısıldamıştı ki ben bile onu zar zor duyuyordum. Söyledikleri beni biraz olsun sakinleştirmişti. Beni yastığın üzerine yatırıp saçlarımı okşayarak düzelttikten sonra bir ilaç uzattı.

"Bu ne?" diye sordum.

Arkası kameraya dönüktü ve kaşları doğrudan sedyenin yanında duran çöp kutusunu gösteriyordu.

"Bunu iç, sana iyi gelecek," diye mırıldandı, oysa mimikleri bana verdiği ilacı çöpe atmamı söylüyor gibiydi.

Burada geçirdiğim her saniye daha önce hiç olmadığı kadar ruh sağlığımı kaybetmiş hissediyordum. Kimin iyi kimin kötü olduğunu algılamakta zorlanmaya başlayan bilincim artık tüm bu yaşananların gerçekliğine bile inanmıyor gibiydi.

CamScanner ile tarandı

Yine de, "Tamam," dedim elindeki ilacı alarak.

Füsun Hemşire bana yanında getirdiği minik bir şişe suyu uzatırken hapı ağzıma aldım. Suyu da elinden aldığım sırada o kapıya yöneldi.

"Sana iyi istirahatler," diye mırıldandı ve odadan çıkıp gitti.

O çıkar çıkmaz ağzımda duran hapı çıkarıp çöp kutusuna attım. Bir şişe suyu ise saniyeler içinde içip bitirdim ve güvensizce etrafıma bakındım. Sedyeye uzanıp yastığın üzerine yattım ve bir süreliğine öylece bekledim. Sonra elimi yastığın altına uzatıp bulduğum kâğıt parçasını parmaklarımla iterek kazağımın altına soktum.

Bir süre daha yatma pozisyonunda kaldıktan sonra kalktım ve odanın içinde biraz daha dolandım. Rafları inceleye inceleye ilerledim ve Füsun Hemşire'nin işaret ettiği köşeye ulaştığımda kazağımın içinde duran kâğıdı çıkarıp heyecanla okumaya başladım. Bu Merih'in el yazısıydı.

Eylül, sana her şeyi anlatmak için vaktim yok. Ben iyiyim. Buradayım. Füsun Hemşire'ye güvenebilirsin. Bizi buradan çıkarmanın yolunu bulmak için elimden geleni yapıyorum. Kendini kötü hissettiğin her an gözlerini kapat ve benim sesimle bu sözleri hatırla: 'Biz buradayız ve bunlar yaşanıyor.' Buradan birlikte çıkacağız. – Merih

Merih'in elleriyle yazılmış bu satırlar bu esaretin içindeki tek umudumdu. Bu satırlar benim için sihirli bir değnekti. Dolu gözlerimden akan damla damla yaşların dışında, elimdeki küçük kâğıdı ıslatan bir şey daha hissettim. Kar beyazı kâğıdın rengi bir anda hızla kırmızıya döndü.

CamScanner ile tarandı

Beyza Alkaç

"Burnum..." dedim endişeyle.

Kâğıdı avucumun içinde buruşturup hızla pantolonumun cebine attığım sırada diğer elim burnumdan akan kanı siliyordu. Elimin tamamen kana bulandığını fark ettiğim an hayatımda hiç bu kadar kanı bir arada görmediğimi fark ettim, regl olduğumda bile. Burnumdan oluk oluk kan akıyor olmalıydı ve ben ne yapmam gerektiğini bile bilmiyordum. Üstelik bilseydim de hiçbir şey yapamazdım. Çünkü burnumdan oluk oluk akan kandamlalarıyla birlikte anında terleyen vücudum odanın soğuk zeminiyle buluşmak üzereydi.

Yere yığılıp kaldığımda üşümeye başlayan bedenim halsiz bir kuş gibi kıvrıldı. Kendi kendime anlam bile veremediğim bir cümle kurdum, sanki tek cümlelik bir masal gibi:

"Ve kar tanesi mumla tanışır..." dedim gözlerim kapanırken.

Ateş sonudur kar tanesinin.

Ve her son hissettire hissettire gelir.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Biri gelir, elini sana uzatır ve seni acından çekip çıkarırken acılarınız bir bakışmada buluşur. Bir temasta, bir nefeste, bir gözyaşında anlarsın senin neren yaralı, onun neresi yaralı... Geyik biliyordu, uğruna yaşayacağı kimse kalmamıştı artık. Ölmek mi isterdi? Belki de. Ama onun bir kahramanı vardı, onu soyut bir mezardan çekip çıkaran ve ona hayat vermek için elini uzatan bir kahramanı vardı. Kız öyle üzgündü ki kızın gözlerine ne zaman baksa kendisini görüyordu. Geyik nasıl ki ailesi için yaşardı, kızın yaşama isteğinin de kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu. "Belki de onun için yaşamalıyım," diye düşündü geyik ve söz verdi kıza, içinden...

"Beni kurtarmak seni mutlu etsin diye yaşayacağım..." dedi içinden, bu ruhunun sesiydi ama kızın bunu hissedeceğini biliyordu.

Biliyordu geyik, yeterince kalpten söylerseniz sesinizi duyuramayacağınız kimse yoktu; sizi duyacak olan elbet duyardı... Konuşmasanız bile.

Cam Scanner ile tarandı

IV.

Kar Tanesi Mumla Tanışır

"Satürasyonu hâlâ düşük."

"Ateş?"

"Ateşi 38.2"

"Tansiyon?"

"9'a 5."

Kulağıma gelen boğuk sesler giderek netleşirken midemde hissettiğim bulantıyla gözlerimi açtım. Gördüğüm ilk görüntü hemen yanı başımda duran Füsun Hemşire'nin görüntüsüydü. Hemen sonra başhekimin görüş alanıma girmesiyle gözlerim ayakucuma kaydı.

"Bana ne yapıyorsunuz?" diye sordum ürkekçe. Füsun Hemşire'nin eli koluma dokundu.

"Merak etme Eylül," diye mırıldandı. "Geldiğimizde baygındın, burun kanaman vardı. Doktor Bey senin için elinden geleni yapıyor."

Füsun Hemşire'nin gözleri gözlerime, "Karşı çıkma," der gibi bakıyordu. Başhekim onun bize yardım etmeye çalıştığını bilmiyordu. Doğrultmaya çalıştığım başımı çaresizce yastığıma geri koydum. Koluma takılı serumla bana ne veriyorlardı, başhekimin defterine aldığı notlar neydi, hayat beni nereye götürüyordu bilmiyordum. Gözlerimi halsizce kapattığım sırada ismim kulaklarıma ilişti.

CamScanner ile tarandı

Eylül...

Eylül...

Eylül...

Duyduğum tanıdık ses beni anlık bir şoka sokarken başımın döndüğünü hissettim. Gözlerimi irkilerek açtığımda anlık bir ter boşalması yaşadım.

"Anne!" dedim dolu gözlerle. "Anne!"

"Eylül..."

Bu annemin sesiydi. Annemin yorgun, özlem dolu sesini duyduğum sırada kalp atışımın arttığını yanı başımda duran makinelerden anlayabiliyordum.

"Anne mi? Annen burada değil Eylül!" dedi Füsun Hemşire kollarımı tutarken. "Nabzı yükseliyor! Sakinleştirici vermeliyiz!"

"Bekleyeceğiz!" dedi başhekim. "İlacın maksimum dozunun onda ne yapacağını görmek istiyorum, sesler duymaya başladı. Birkaç dakika daha bekleyeceğiz."

Konuşmalarını duyuyordum ama hayatımda hiç hissetmediğim kadar hafif hissediyordum, onlara odaklanamıyor, dediklerini düşünemiyordum. Annemin ismimi sayıklayan sesi odanın her yanında yankılanırken tek düşündüğüm buydu.

Eylül...

Eylül...

Eylül...

"ANNE! ANNE NEREDESİN? ANNE!"

Kan ter içinde çırpınırken Füsun Hemşire beni sabit tutmaya çalışıyordu. Bu sırada kendime ne kadar zarar verdiğimin farkında değildim.

"Nabzı çok arttı! Bir şey yapmak zorundayız!" diye bağırıyordu Füsun Hemşire. O an annemin seslerinin arasında tek duyabildiğim buydu.

CamScanner ile tarandı

"Şimdi değil! Biraz daha!" dedi başhekim heyecanla.

İşte o an Füsun Hemşire beni yatağa bastıran iki kolundan birini serbest bırakıp kolumdaki serumu çekip çıkardı. Tek eliyle beni tutmaya devam ederken, diğer eliyle serumun çıktığı noktaya bastırıyordu.

"Füsun! Ne yapıyorsun!" Başhekimin öfkeli sesi odada yankılanırken Füsun Hemşire beni kollarıyla sarmış, nefes nefese kalmıştı.

"Annen burada değil canım, duydukların gerçek değil. Şimdi geçecek, sakin ol, sakinleş. Geçecek güzel kızım..." Füsun Hemşire'nin telaşlı sesi kulaklarımda yankılanırken, arka planda annemin sesini duymaya devam ediyordum ama kalp atışlarımın yavaşladığını da hissediyordum.

"Sana soruyorum! Ne yaptığını sanıyorsun!" Başhekimin öfkeli sesi bir kez daha tüm odada yankılandı.

"Onu öldürecektin!" Füsun Hemşire'yi de ilk defa böyle öfkeli görüyordum.

Ben derin derin nefes alıp vererek sakinleşmeye çalışırken, Füsun Hemşire beni hâlâ kollarının arasında tutuyordu. Annemin ismimi sayıklayan sesi iyice uzaklaştığında artık yalnızca uzaktan duyduğum bir yankı gibiydi.

"Ölseydi bu da ilacın etkilerinden biri olarak rapora geçerdi! Daha fazla deney, daha fazla bilgi Füsun. Sen sadece bir hemşiresin. Bu işin başında ben varım! Bir daha sakın işime karışma. Anladın mı? Sakın." Başhekim öfkesini atmak üzere odadan çıkıp giderken biz orada öylece kalakalmıştık.

Halsiz bedenim bir kuş gibi Füsun Hemşire'nin kollarından düşüp serbest kaldı. Füsun Hemşire kendisini toparlayıp doğrularak bana döndü. Ben ona bakıyordum, o bana. Gözlerimin içine baktığı sırada ikimiz de hiçbir şey

CamScanner ile tarandı

söyleyemiyorduk çünkü neredeyse her açıdan izlenebilir ve dinlenebilirdik.

"İyi misin Eylül?" diye sordu üzerimi örterken.

"İyiyim," dedim öksürerek. "Siz nasılsınız?"

"İyi olacağım. Sen şimdi dinlen. Ben yanına uğrarım." Sesi oldukça kötü geliyordu.

Füsun Hemşire telaş içinde odadan çıkıp giderken birkaç kez daha öksürdüm. Hâlâ iyi değildim, hâlâ kendime gelebilmiş değildim.

Ben sedyede uzanmış kendime gelmeye çalışırken içeriden gelen sesleri duydum. Tam olarak ne söylendiğini bile duyamıyordum ama başhekim ve Füsun Hemşire'nin tartıştıklarını anlayabiliyordum. Fazlasıyla hararetli bir tartışmaydı. Merakla ayağa kalktım ve sedyeye tutunarak ilerledim. Kaldığım odanın kapısı açıktı, kapıdan çıkıp koridora ilerledim ve başhekimin odası ile burası arasında kalan kapının önünde durdum. Kulağımı kapıya yaklaştırdım ve tartışmalarını duymaya çalıştım.

"Daha kaç kişi senin yüzünden ölecek Mehmet? Kaç kişinin katili olacaksın!"

"Füsun, bunları şirket için yaptığımı biliyorsun. Kimseyi gidip boğazlayarak öldürmüyorum ben, benimle katilmişim gibi konuşma!"

"Onların ölümüne sen sebep olmuyor musun? Sen değil misin bu ölümlerin sebebi?" Füsun Hemşire öyle bağırıyordu ki sabrı son damlasına kadar tükenmiş gibiydi.

"Onların ölümlerinin sebebi ben değilim, ilaçlar, Füsun. İlaçlar!"

"O ilaçları onlara sen vermiyor musun? Sen verdirmiyor musun?"

"Evet ama bunu deneyin parçası olarak yaptığımı biliyorsun. Üstelik onların da rızası var, ailelerinin de!"

CamScanner ile tarandı

"Sen onları kandırmadın mı? Sen nasıl bir insan oldun böyle? Onları resmen haberleri olmayan bir deneye rızaları varmış gibi gösterdin Mehmet! Yapmadın mı Mehmet! Söyle! Yapmadın mı?"

Füsun Hemşire'nin acı içindeki yakarışları başhekimi çileden çıkardığında sonunda öfkeyle kükredi:

"Evet, yaptım! Kendim için değil, şirket için yaptım! Bilim için yaptım!"

"Sen delirmişsin! Bilime böyle mi hizmet edilir? Sen kendine hizmet ediyorsun! Seninle evlendiğim güne lanet olsun. Senden çocuk yaptığım güne lanet olsun! Bu hale geldiğine inanamıyorum, sana inanamıyorum Mehmet... İnsanları bir deney adı altında nasıl hasta edersin? Onların ölümlerine nasıl sebep olursun Mehmet? Nasıl yaparsın bunu? Sen benim âşık olduğum adam olamazsın."

Füsun Hemşire'nin ağlama sesleri kulaklarımı doldururken ortam bir süreliğine sessizleşti. Ben sessizce nefes alıp vererek gelecek cevabı dinlerken, başhekimin yumuşak sesi kulaklarımı doldurdu:

"Ben senin âşık olduğun adamım Füsun... Ben elbette oyum. Ben kötü bir şey yapmıyorum. İnan bana. Tek istediğim şirketin başarılı olması, ötesi değil."

İçimdeki nefret duygusunun haddi hesabı veya tarifi yoktu. Elim boğazımdaydı, boğulma hissini yenmek için yine boynumu saran deriyi çekiştiriyordum. Fayda etmiyordu.

"Kötü bir şey yapmadın mı?" diye sordu Füsun Hemşire şok içinde.

"Yapmadım!"

"Bu insanları o ilaçlarla hasta eden sen değil misin? Onları ölüme götüreceğini bile bile dozlarını artıran, çok hasta olanları diğer binaya taşıyan, ölenleri gizlice gömen, bu sürecin her ânını yöneten sen değil misin Mehmet? Söyle!"

CamScanner ile tarandı

Hem ağlıyor hem bağırıyordu. Çileden çıkmış gibiydi, karşısındakini de çileden çıkarmak üzereydi.

"Benim Füsun! Evet, benim! Ama hepsini şirket için yaptım! Bilim için! Bunu sana son defa söylüyorum: Bir daha işime karışırsan asıl o zaman karşında hiç tanımadığın bir Mehmet görürsün, bunu aklından çıkarma. Şimdi laboratuvara geçiyorum, bugün beni rahatsız etme. Kafanı toparla. Akşam sakinleştiğinde konuşuruz."

Başhekimin son cümleleri üzerine açılıp kapanan kapı sesiyle odadan çıktığını anladım. Bir süre başka bir ses beklesem de başhekimden bir dakika kadar sonra odanın kapısı tekrar açılıp kapandı. Füsun Hemşire de çıkıp gitmiş olmalıydı. Yavaşça arkamı dönüp ağır adımlarla odaya döndüm. Ayakta durmakta zorlanıyordum. Sedyeye uzanıp gözlerimi kapattım ve uyumamaya yemin ettim. İçimdeki korku vücudumun her yanını sarmıştı. Beni buraya dair rahatlatan tek şey burada bir yerde Merih'in de olduğunu bilmemdi. En büyük korkum ise diğerlerinin de buraya getirilme ihtimaliydi, belki de çoktan getirilmişlerdi. En azından onlar iyi olmalıydı, en azından onlar kurtulmalıydı ama başhekimin hırsı her şeyi yaptırmaya yetecek kadar güçlüydü.

Saatler sonra yatağımda uzanmaya devam ederken gözlerimle uyumamak için büyük bir mücadele veriyordum. Gelen giden kimse olmamıştı. Saatler sonra ilk kez kapı sesi duyduğumda tam da uyumak üzereydim, irkilerek gözlerimi açıp kapıya baktım. Gelen kişi Füsun Hemşire'ydi. Elinde bir tepsi yemek vardı.

"Uyuyor muydun?" diye sordu gülümsemeye çalışarak. Yorgun görünüyordu.

"Hayır, uyumamaya çalışıyordum," diyerek doğruldum. "Yemek yemeyeceğim."

"Lütfen Eylül. Toparlanmak için yemek zorundasın. Enerjiye ihtiyacın olacak..." Tepsiyi kucağıma bırakıp

CamScanner ile tarandı

doğruldu ve odanın klimasını kontrol etti. Gözleri ağlamaktan şişmiş gibiydi.

"İyi misiniz?" diye sordum. Bana dönüp hüzünle gülümsedi.

"Ben hep iyiyimdir. Hep iyi olurum. Yemeğini ye, enerji sana lazım olacak."

Aynı şeyi tekrar etmişti, bundan bir anlam çıkarmam mı gerekiyordu? Başka bir şey söylemeden bir ruh gibi odadan çıkıp gitti. Önümdeki tepsiyle baş başa kaldım, bir kâse çorba, tost, bir bardak su ve süt getirmişti. Peçeteye sarılı tostu elime aldığım an tostun altında kalan küçük bir kâğıt parçası dikkatimi çekti. Bu bir not olmalıydı, bana Merih'ten bir not daha getirmiş olmalıydı. Tostu tepsiden alırken notu da kameralarda görünmeyecek bir hızda alıp avucumun içine sakladım. Tostumu hızla yiyip bir bardak su içtim ve tepsiyi ellerime alarak ayağa kalktım. Tepsiyi masaya bırakıp kameranın görmediği tek yer olan köşeye geçtim ve avuç içimde sakladığım kâğıdı çıkarıp notu okudum:

Eylül, benim güzel kar tanem. Hissettiğin her şeyi tahmin edebiliyorum ve inan bana seni kurtarmak için her şeyi yapacağım. Biz buradayız, bunlar yaşanıyor ve bunlar geçip gidecek. İnan bana.

En alta bir kar tanesi resmi çizmişti. Eşsiz, kusursuz bir kar tanesi.

Hüzün boğazımı düğümlerken zar zor yutkundum ve kâğıdı buruşturup avucumun içinde saklayarak yatağa döndüm. Bu esaret daha ne kadar sürecekti?

Donmuş bir saatin akıtmadığı zamanın içinde sıkışıp kalmış gibiydik. Sanki donan saat değil, zamandı. Gözlerimi sıkıca kapatıp kendimi öyle bir sıktım ki sanki paramparça

CamScanner ile tarandı

olmak istedim. İçimden anneme seslendim, ***"Anne, duy beni. Ara beni. Ara..."*** *Burası tanıdık olan her hisse uzaktı, burada bunalım bile yoktu. Burası buzdan bir zamanı yaşıyordu sanki, her şey donmuştu. Ruhsal yorgunluk tüm vücudumu sararken yumruk yaptığım ellerimde hiç güç kalmamıştı.*

(*Günler Sonra*)

Bugün buradaki altıncı günümdü. Bu odadan bir kez olsun çıkmamış, günışığını bir kez olsun görmemiştim. Doğru düzgün beslenmemiş ve kilo vermiştim. Her gün serumla verdikleri ilaçlar, yaptıkları tahliller beni günden güne depresyona sürüklüyordu. Füsun Hemşire'yi sadece bana akşam yemeği getirdiğinde görüyordum. Her akşam yemeğimle birlikte Merih'ten bir not getiriyordu. Günün geri kalan kısımlarında çoğunlukla yapayalnızdım, Başhekim ve Ferit denen o adam ise tahliller ve ilaçlar için gün içinde bir iki saatliğine uğruyorlardı.

Elimde kâğıtlar ve bir kalem, bütün gün önümdeki boş sayfalara kar taneleri çiziyordum. Yamuk yumuk, beceriksizce çizilmiş kar taneleri... Bunlar bana beni anlatıyordu. Hayatımı hep böyle yaşamıştım. Kendimi bulmaya çalışarak, denemeler yaparak, buruşturularak...

Ben beceriksiz ellerden çıkmış, yamuk yumuk bir kar tanesi çizimiydim, ötesi değil.

Merih, notlarıyla beni her seferinde buradan kurtulacağımıza inandırmaya çalışsa da artık hayata dair hiçbir umudum kalmamıştı. **Donmuş zaman benim esaretimdi, içimdeki kar tanesinin zamanını eritip akıtacak bir ateş yoktu yakınlarda.**

Duvarları izleyerek akşam olmasını beklediğim bir gün daha geçip giderken, her gün olduğu gibi aynı saatte önce dış kapı açıldı, sonra odamın kapısı. İçeri giren kişi Füsun Hemşire'ydi. Bir tepsi yemeği yatağıma bırakıp bana baktı.

CamScanner ile tarandı

"İyi misin?" diye sordu. Gözleri kıpkırmızıydı, sesi hasta-ymış gibi çıkıyordu.

"Asıl siz iyi misiniz?" diye sordum. Yüzüme baktı, belki de hayatım boyunca unutamayacağım bir gülümsemeyle başını salladı. Yüzünde acının verdiği bir bilgelik vardı.

"Ben hep iyiyimdir, hep iyi olurum," dedi, ona ne zaman nasıl olduğunu sorsam bana bu şekilde cevap veriyordu ama bu sefer gerçekten iyi görünmüyordu.

Ben cevap bile veremeden arkasını dönüp odadan çıktı. Kapıyı bile kapatmadı, koridorda yürüdü ve sonra buradan çıkıp gitti ama duymam gereken kapı sesi yine gelmedi. Merakla ayağa kalktım. Odamdan çıkıp koridorda birkaç adım attım. Koridorun sonundaki kapı açıktı. Kapı açıktı! Tereddütle kapıya doğru yaklaştım. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. Başhekimin odasına cesurca bir adım attım. Odada kimse yoktu, odanın kapısı ise sonuna kadar açıktı. Hızla kapıdan dışarı çıkıp kendimi koridorda buldum. Kimsenin olmadığı bu koridorda kendi etrafımda dönüp bakındığım sırada kapıdan girip bana doğru yürüyen o yüzle karşılaştım. Gözyaşlarım gözlerime hücum ederken konuşacak halde değildim.

"Eylül!"

Merih'in kolları beni sıkıca sardı. Herkes neredeydi? Kapılar neden açıktı? Biz nasıl dışarıdaydık? Ne oluyordu?

"Merih! Merih! Ne oluyor? Herkes nerede? Kurtulduk mu?" diye sordum gözyaşları içinde.

"Anlatacağım, önce buradan çıkalım. Gel benimle!"

Merih elimi tutup beni çekerek birkaç saniye içinde bizi arka bahçeye çıkardı. Ön bahçeden gelen insan sesleri, yanık kokusu, araba kornalarının sesi beni şaşkına çevirirken ne olduğunu anlamakta zorlanıyordum.

CamScanner ile tarandı

"Bu sesler de ne? Bu yanık kokusu... Ne oluyor!"

Merih eldivenli elleriyle beni elimden tutup ön bahçeye götürdü. Ön bahçe insanlarla doluydu, kameralar, mikrofonlar ve alev alev yanan bir varil. Kalabalığın arasından duyduğum o endişe dolu ses kulaklarımı bulduğunda bu sesin gerçekliğine inanmam uzun sürecekti.

"Eylül! Eylül! Kızım!"

"Anne? Baba?"

Başımı çevirdiğim an kalabalığın içinden koşan annem ile babamı gördüğümde bu yaşananlara inanamıyordum bile. Bunlar halüsinasyon olabilir miydi?

"Bunlar gerçek mi Merih?" diye sordum ürkekçe. Merih'in elleri ellerimi bıraktı.

"Bunlar uzun zamandır yaşadığımız en gerçek şeyler," diye yanıtladı Merih.

Annem ile babam beni kollarına alıp sıkıca sardığında ikisinin arasında kalmış, birkaç dakikalığına anlam veremediğim bu karmaşanın ortasında gözlerimi kapatmış ve Kar Küresi'yle tanışmadan önceki halimi anımsamaya çalışıyordum. Şoktaydım, yaşananlara anlam vermeye çalışan bakışlarla annem ile babamın kolları arasında, ardımda bıraktığım Merih'e bakıyordum.

Binanın etrafını çeviren ambulanslardan birinin görevlisi Merih'i yönlendirirken etrafımda aynı anda konuşan muhabirlerin seslerini duyuyordum.

"Görüntüler tüm dünya basınında yankı bulurken kayıplara karışan başhekim ve ekip arkadaşları hâlâ aranıyor..."

Olan bitene anlam vermeye çalışarak Merih'in gözlerinin içine baktım. O da bir yandan bana bakıyor, bir yandan ambulans görevlisinin sorularını yanıtlıyordu.

CamScanner ile tarandı

"Eylül, iyi misin kızım? İyi misin?" Babam endişeyle sorular soruyor, annem ise gözyaşları içinde kendini açıklamaya çalışıyordu:

"Sana ulaşmamıza engel oldular! Bunun tedavinin bir parçası olduğunu söylediler!"

Oysa benim aklım hâlâ tam olarak burada değildi. Kulaklarıma gelen tanıdık ses ve tanıdık cümlelerle başım hemen yanımıza çevrildi, bir adam ve bir kadın ayakta durmuş, telefonlarından bir video izliyorlardı. Videodan gelen sesler ise bana çok tanıdıktı. Sesler, konuşmalar, cümleler...

"Bu insanları o ilaçlarla hasta eden sen değil misin? Onları ölüme götüreceğini bile bile dozlarını artıran, çok hasta olanları diğer binaya taşıyan, ölenleri gizlice gömen, bu sürecin her anını yöneten sen değil misin Mehmet? Söyle!"

"Benim Füsun! Evet, benim! Ama hepsini şirket için yaptım! Bilim için!"

Bilmem gereken buydu. Anlamam gereken buydu. Bize yardım eden Füsun Hemşire'ydi. Ona her şeyi itiraf ettiren, her şeyi kayda alan oydu. O konuşmayı bunun için yapmıştı. Günlerdir hiç iyi görünmüyordu çünkü vicdanının sızısıyla içindeki bir şeyler çelişiyordu. O adam Füsun'un kocasıydı, âşık olup hayatını birleştirdiği ve tüm ömrünü geçirdiği adam. Gözlerinin önünde korkunç birine dönüşmüştü. Bunu kaldırabilmek imkânsızdı.

"Ben... iyiyim..." Annem ile babama zoraki bir cevap verdikten hemen sonra dikkatimi bana yaklaşan ambulans görevlisine çevirdim.

"Eylül, bizimle gelmen gerekiyor. Ambulansta ilk muayeneleriniz yapılacak, ardından hastaneye geçeceksiniz."

Merih ambulansa binmek için beni bekliyordu, biliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Hangi hastaneye götüreceksiniz? Onu biz getirsek olmaz mı?" diye sordu babam endişeyle.

"Maalesef beyefendi Eylül'ü sizinle yollayamam fakat aracımızla bizi takip edebilirsiniz. İstanbul'da bir hastaneye gideceğiz. Hadi Eylül..."

Ambulans görevlisi benim için ambulansın kapılarını açarken önce annem ile babama döndüm. Onlara birer kere daha sarıldım.

"Orada görüşürüz," diye mırıldandım ürkekçe.

"Biz peşindeyiz kızım, bu sefer arkandayız! Seni adım adım takip edeceğiz, sakın korkma!" Onlardan ayrılıp ambulansın önünde bekleyen Merih'e doğru ilerlediğim sırada etrafa bakındım.

Çocuklarını almaya gelen aileler, yalnızca danışmanlık almaya geldiğini sanarak kendilerini bir anda bu karmaşanın içinde bulan gençler, polisler, ambulanslar, gazeteciler... Tam Merih'in iki adım önünde durmuştum ki içeriden gelen sesle başım kapıya çevrildi.

"Sağlık görevlileri! Buraya! Çok acil!"

Polisin sesi öyle dehşet içinde çıkıyordu ki sağlık görevlileri içeri koşarken korkunç bir şeyler olduğunu hissediyordum. İstemsizce kapıya doğru bir adım atmıştım ki Merih kolumu tuttu.

"Sakın," diye uyardı beni, "unutamayacağın şeyler görmeni ikimiz de istemeyiz Eylül."

Gözlerimi ona çevirip birkaç saniyeliğine içeriden gelen sesleri dinledim. İçerisi sağlık görevlileriyle dolunca tüm polisler kapıya yığılmıştı. Bu şekilde içeri girmem zaten imkânsızdı, bizi oraya asla almazlardı. Ne olup bittiğini görmek istiyordum, tek dileğim başhekimin başına bir şey gelmiş

CamScanner ile tarandı

olmasıydı. En büyük temennim buydu. Bir anda Merih'in elinden kurtulup arka bahçeye doğru hızla koştum.

"Eylül!" Merih korkuyla peşimden geliyordu. Kendimi arka bahçede bulduğumda Merih hemen yanımdaydı. Korkuyla arka bahçeyi gören pencerelere baktım.

Sonra perdeleri sonuna kadar açık pencerelerden birinde her şeyi gördüm.

Hayatımda ilk kez kendi çığlığımı işte o an duydum.

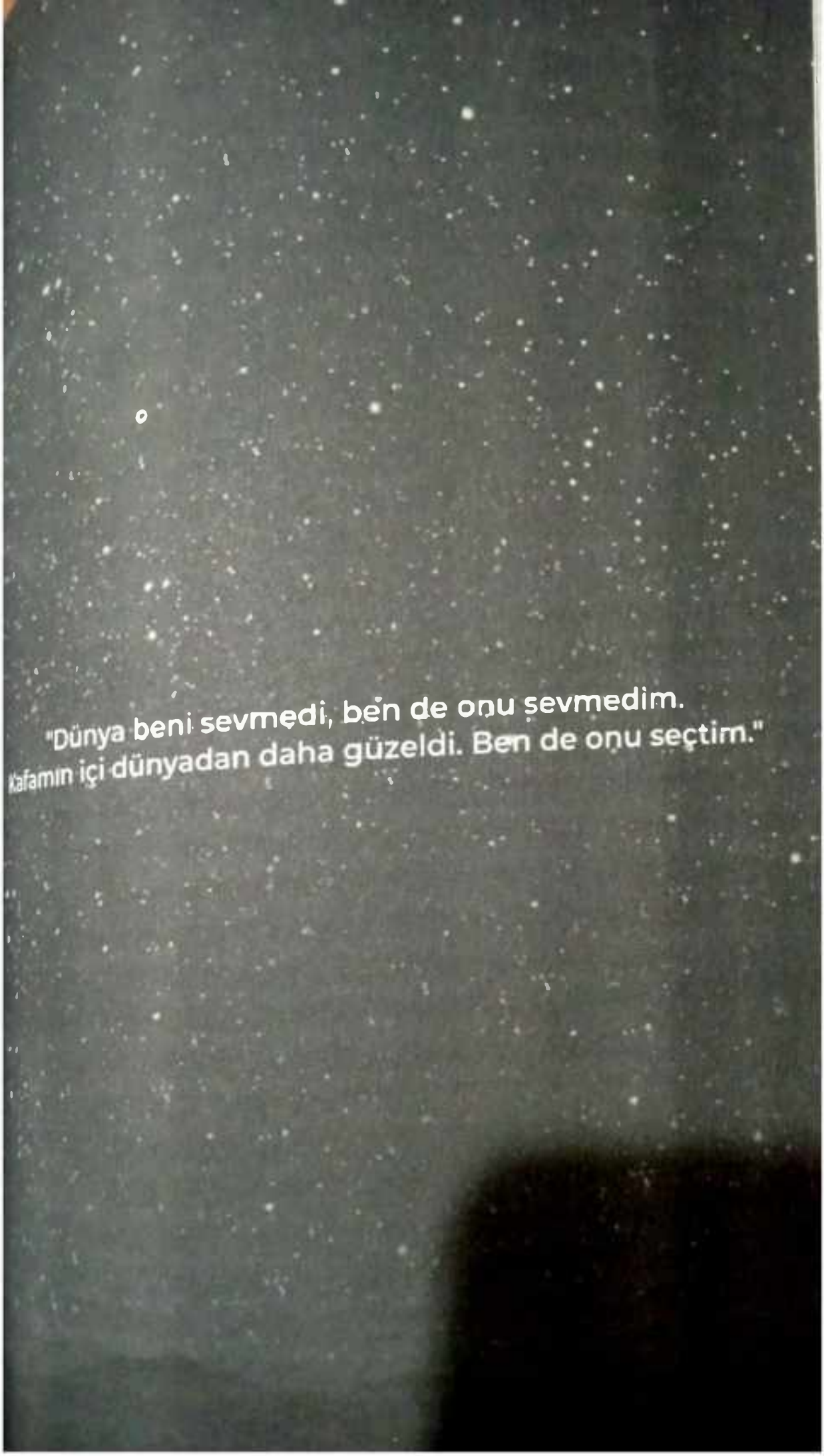
Herkes arka bahçeye koşarken kafamı Merih'in beni saran kollarının arasına gömmüştüm ama gözlerimi bir türlü kapatamıyordum. *Gördüğüm şey, görmeyi hiç ummadığım bir görüntüydü.*

Etrafı polislerle sarılmış bir odanın tam ortasındaydı; elindeki cam ilaç kutularının içindeki ilaçlar her yanına saçılmış ve yüzü mosmordu. Elleri ve kolları soluk, gözleri yarı kapalıydı.

O günün tarihini hatırlamıyorum, saati de bilmiyordum ama o gün Füsun Hemşire'nin başkalarının yaptığı kötülüklerin yol açtığı vicdan azabına dayanamadığı gündü. O gün bedel ödemesi gerekenlerin bedelini bir başkasının ödediği gündü. *O gün Füsun Hemşire'nin hayatından vazgeçtiği gündü.*

İçimdeki kar tanesinin mumla tanıştığı, buzun yanmayı tattığı gün...

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Geyik için zaman donmuş gibiydi, hayat donmuştu, gök maviydi ve geyiğin gözleri hep yoldaydı. Hep ya en acısını hatırlıyordu zihninde ya da en tatlısını. Gözleri uzakları izlerken ve içi endişelerle doluyken gözlerini kapattı geyik. Annesinin ona anlattığı tatlı gece masallarını anımsamaya çalıştı. Şimdi ne çok isterdi ailesiyle donmuş bir göl kenarında uyumayı, uyanıp dalların çıtırtı sesleri eşliğinde yürümeyi ve bir ağaç gölgesine sığınmayı. Oysa biliyordu geyik, ormanda her şey böyle akıp gitmezdi. Her gün birileri çoğalır ve birileri eksilirdi. İnsanlar ormana karşı acımasızdı. İnsanlar ormanın tuzağıydı, insanlar ormanın katiliydi.

CamScanner ile tarandı

V.

Donmuş Zaman

Donmuş zaman, mavi gök, buz kırıkları ve içimdeki kasvet... Hepsinin tonu aynı, hepsinin sesi ve hepsinin rengi aynı kafamın içinde. Her şey çok hızlı oldu. Kışın bitimi gibi, karlar çok çabuk kalktı ve buzlar bir anda eridi. Hepsi içimde oldu, hepsi en derinliklerimde...

Başhekim ve ekibi tutuklandı. Başhekimin yeni çalışmaya başladığı laborant Ferit aslında oraya Füsun Hemşire'nin ona anlattıkları üzerine gelmişti. Bir süreliğine yapılan tüm çalışmaları incelemek ve bizi iyileştirecek tüm ilaçların formülünü alabilmek için. Ardımızda bıraktığımız geyik kurtarıldı ve tedaviye alındı. Ormandaki diğer hayvanların ölüm sebebinin ormanın içindeki gölün suyuna atılan kimyasal atıklar olduğu ortaya çıkarıldı, orman kimyasaldan arındırıldı.

Merih ve beni aynı ambulansla İstanbul'a götürdüklerinde ikimiz de iyi değildik. Hem fizyolojik hem psikolojik anlamda tükenmiştik. Hastanede tedavi altına alındığımızda aklımda kalan tek soru işareti diğer çocukların durumlarıydı. Hepsi iyiydi ve hepsi bizimle aynı hastanede tedavi altına alınmıştı. Merih'in annesi de buradaydı, tek tek bizi ziyaret ediyor, tedavimizi inceliyordu. Birbirimizle görüşmemiz

CamScanner ile tarandı

yasaktı ama en azından telefonlarımız bizimleydi. Sevdiklerimiz, bizi seven herkes buradaydı.

En acısı ise Füsun Hemşire'nin cenaze görüntülerini ana haber bülteninde görmek olmuştu. Beden sağlığım günden güne iyiye giderken ruh sağlığım ise giderek kötüleşiyor gibiydi. Gözlerimi kapattığım her an gördüğüm o ölüm anı aklımdan hiç gitmeyecek gibiydi. Hayatıma kaldığım yerden devam etmem ne kadar zor olacaktı bilmiyordum, tek bildiğim imkânsız olmadığıydı.

İçimdeki mutsuzluk sonsuz gibiydi, sanki içimde hiç dinmeyecek kronik bir mutsuzluk vardı. Ruhumun kasveti dağlar kadardı. Boyumu aşan bir bunalımın içinden hiç çıkamayışım hayatıma dair hatırlayacağım tek şey olmamalıydı. Bu buhran artık sona ermeliydi, bunun bir sonu olmalıydı.

Hastanedeki tedavim tam üç hafta sürdü. Üç hafta sonra taburcu olup evime dönmem gerektiği gün herkesi çok kısa bir an görme şansım oldu. Kimsenin durumu iyi değildi. Tek hatırladığım ailelerimizin arabalarına binmeden önce Asya ve Reva'yla sıkıca sarıldığımızdı.

Ve tabii Merih'le son bir konuşma yaptığımız...

"Kurtulduk, Kar Tanesi," dedi bana sessizce, eldivenli elleri ellerimi tutuyordu.

"Kurtulduk Eldivenli Çocuk," dediğimde gözlerim doluydu. "Peki kalplerimiz nasıl kurtulacak?" diye sordum umutsuzca.

Merih derin bir nefes aldı.

"Kalbine elini uzat Eylül. Tutunup kalkmak için seni bekliyor..."

Bu Merih'le bir süreliğine son konuşmamızdı. Merih ve annesinin arasındaki duvarlar henüz yıkılmamıştı ama yıkılmak üzere olduğu aşikârdı. Annesi Merih'i arabasında beklerken

CamScanner ile tarandı

benimkiler de beni iki yanımda bekliyordu. O gün bir dönemin bitişiydi. Evime ve odama döndüğümde benim için hayat yeniden başlıyor gibiydi. Kitaplarım, defterlerim, kendime küçücük odamda yarattığım o kocaman dünya beni bekliyordu. Uzun zaman olmuştu. Duş alıp pijamalarımı giyip sokağın sessizliğinde kendimi yatağıma attığımda gözlerim odamın tavanındaydı. Ürkek ruhum uyumaya korkuyordu ama uyuyup uyanmalı birçok gece geçirmeli ve donmuş zamanı eritmeliydik. Araya günler, haftalar sokmalıydık. İyileşmek için zaman gerekliydi. İyileşmek için zamanın akması gerekliydi.

(*Haftalar Sonra*)

"Sana söylediklerimi akşam uyumadan önce tekrar etmeyi unutma. Sana öğrettiğim nefes egzersizleriyle birlikte düşünürsün, çok daha faydasını göreceksin."

Gözlüklerinin altından konuşan kadın yeni psikoloğum Aycan Hanım. Kırklı yaşlarda, bir çocuk annesi. Yaşadığımız olayları arkadaşı Nevin Hanım'dan duyduğu an her birimizle görüşmek isteyen tecrübeli bir klinik psikolog.

"Peki, bu haftaya on üzerinden bir puan versen kaç verirdin Eylül?"

"İki."

"Güzel! Geçen hafta bir vermiştin. Demek ki gelişme var! Harika!"

Enerjik, pozitif ve neşesi bol bir kadın. Benim aksime. Buraya gelmeyi kabul etmemin ve gelmeye devam etmemin tek sebebi buraya geldiğimde diğerleriyle karşılaşabiliyor olmamdı. Arada sırada telefonla konuşsak ve mesajlaşsak bile normal zamanlarda bile her birimizin öyle yorucu psikolojik problemleri vardı ki fazla iletişim kurmak ve dışarı çıkmak bize iyi gelmiyordu. Özellikle şu aralar hiç hoş değildi.

CamScanner ile tarandı

"Öyleyse haftaya bugün, aynı saatte görüşmek üzere Eylül! Kendine iyi bak."

"Siz de."

Odadan çıktığımda ilk olarak beni bekleme odasında bekleyen annemi gördüm. Daha sonra yan koltukta oturan Asya'yı gördüm. Asya'yı gördüğüm an içim hem heyecanla hem de hüzünle doldu, onu gördüğüm an yaşadığımız her şey bir bir aklıma geliyordu.

"Eylül!" Asya heyecanla kalkıp bana sarılırken ağlamak üzereydim.

"İyi misin Eylül? Nasılsın? Seans nasıldı?" Asya sorularını art arda sıralıyordu ama bunlar bende sebebini anlayamadığım bir tutukluk yapıyordu.

"İyiyim... Sen nasılsın? Seans güzeldi. Her zamanki gibiydi..."

"İyiyim, artık gerçekten iyiye gidiyorum," dedi Asya gülümsemeye çalışarak. "Bir seramik kursuna yazıldım. Akşamları yürüyüşe çıkıyorum. On dakika kadar," dedi ve gülümsedi.

Söylediği şeyler beni de gülümsetiyordu ama yine de içten içe hâlâ evden dışarıya çıkamayışım kafamı çok kurcalıyordu.

"Senin adına çok sevindim," diye mırıldandım. "Şimdi gitmem gerek. Akşam seni ararım."

Böylesi benim için daha rahattı, telefondayken daha rahat hissediyordum çünkü telefondayken evimdeydim. Dışarısı benim için yine bir kâbusa dönmüştü.

"Tamam, mutlaka konuşalım. Sana anlatacağım bir ton şey var. Akşam görüşürüz!"

"Görüşürüz, iyi seanslar."

Asya gülümseyerek yanımdan geçip giderken annem çoktan ayaklanmış beni bekliyordu. Yanına gittim ve birlikte

CamScanner ile tarandı

klinikten çıktık. Binanın merdivenlerinden inerken kapıdan gelen sesle kaşlarım havaya kalktı, bu Merih'in annesinin sesiydi.

"Çok erken olmadı mı?" diye söyleniyordu. Merdivenlerden inip onları kapıda gördüğüm an nabzımın hızlandığını hissettim.

"Ah Nevin Hanım, merhabalar." Annem Merih'in annesine selam verdi ve o ikisi yanımızda havadan sudan konuşmaya başladı. Ben de o sırada Merih'in birkaç adım ötesinde duruyordum.

"Siz biraz erken gelmediniz mi?" diye sordu annem. "Bu Asya'nın seans saati."

"Merih saatleri karıştırmış," dedi Nevin Hanım. "Doğru saati buraya gelince öğrendik ama dönmeyelim dedi, bir saat kadar oturur bekleriz."

Gözlerim Merih'teydi. Bana bakan gözleri bunu neden yaptığını anlatır gibiydi. O bana gülümsedi, ben de istemsizce ona gülümsedim. Beni görmek için randevu saatimin bitişine denk gelmeye çalışmıştı. Aksi takdirde dışarı çıkmıyordum – yani ona başka çare bırakmamıştım.

"Seansın nasıl geçti Eylül?" diye sordu Nevin Hanım gülümseyerek.

"İyiydi. Yani... normaldi." dedim eskisi gibi sessiz ve çekingen halimle.

"Bir problemin olursa beni de her zaman her saat arayabilirsin Eylül. Her gün, her saat. Hiç çekinme. Sen de benim çocuğum sayılırsın, hepiniz öylesiniz... Üstelik biliyorsun, ben de bir sağlıkçıyım. Gecem gündüzüm yoktur." Nevin Hanım kolumu okşayarak konuşuyordu. Ona gülümsemeye çalışarak başımı salladım.

"Eh, biz artık çıkalım. Eylül'ün babası dışarıda arabada bizi bekliyordu. Bu olay olduğundan beri kızının yanından

CamScanner ile tarandı

ayrılamıyor." Annem gülerek binanın kapısını açtı. "Görüşürüz Nevin Hanım. Görüşürüz Merih!"

Annem binadan çıktığı sırada ben son kez Merih'e döndüm. "Görüşürüz, iyi seanslar," diye mırıldandım.

"Görüşürüz Kar Tanesi."

Binadan çıkıp beni bekleyen arabaya bindim. Annem ile babam kendi aralarında trafikten şikâyet ederlerken ben uzun zamandır yaptığım en iyi şeyi yaptım ve kulaklıklarımı kulağıma taktım. Kullandığım müzik uygulamasına girdim ve anasayfada birkaç saniye dolaştıktan sonra yeni çıkan bir şarkının ismine uzun uzun baktım. Sonra isme tıklayıp kendimi şarkının dünyasına bıraktım. Şarkı sanki bana, bize yazılmış gibiydi.

"Bir kar tanesi gibi karşında...
Eriyor yüreğim
Üşüyor ellerim...
Bırak gideyim
Yalnız öleyim...
Yalnız yanıp hep yalnız söneyim..."[3]

Şarkının sözleri bana beni anlatıyordu, şarkının sözleri bana bizi, Merih ile benim hikâyemi anlatıyordu. Kafamın içine yayılan müzik kafamın içindeki dünyaydı. Dışarıda korna sesleri, insan bağırışları, boş konuşmalar... İçimde müzik. Dışarı bakarken duyduğum tek şey müzikti artık. İnsanın içinde ne varsa dışını öyle duyuyordu. İçim kırgındı, dışım daha da kırgın. İçim hüzündü, dışım hüzün yığını.

Şarkıyı bölen bildirim sesi dikkatimi dağıtırken başımı eğip telefonuma baktım. Gelen mesaj Merih'tendi. Merih'le durumlarımızı öğrenmek dışında hiç mesajlaşmıyorduk. Oysa şimdi gönderdiği mesajın bununla ilgisi yoktu.

---

3 Cem Adrian - Bir Kar Tanesi

CamScanner ile tarandı

"Sana hayatında hiç yapmadığın bir şey teklif edeceğim Eylül."

Şaşkınlıkla ekrana bakarken ne teklif edebileceğini düşünmek korkunçtu. Hiç yapmadığım bir ton şey vardı.

"Nedir o?" diye yazdım korkuyla.

Gözlerim telefon ekranındaydı ve öylece bekliyordum. Cevap anında geldi.

"Buluşma."

Kaşlarımı çatarak önce ekrana, sonra ise biraz düşünmek için arabanın camından dışarıya baktım. Sonra telefona dönüp cevap yazdım.

"Beni buluşmaya mı davet ediyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

Cevabı beklerken yaşadığım stresin ötesinde, içimde hissettiğim heyecan vücudumun pek alışık olmadığı bir duyguydu. Merih beni buluşmaya mı davet ediyordu?

"Evet. Seni buluşmaya davet ediyorum Eylül Arsal. Yarın akşam saat 19.00 nasıl olur?"

Telefonu kilitleyip ani bir telaşla kucağıma bıraktım. Ellerimi birbirine bastırıp dışarıya bakındım, sakinleşmeye çalıştım. Yarın akşam Merih'le buluşma nasıl olurdu? Nasıl hissettirirdi? Yapabilir miydim? Bunca şey yapmıştık ve şimdi buluşmaktan mı korkuyordum? Telefonu elime alıp yazmaya başladım.

"Buluşma derken..." Yazdım ve gönderdim. Sonra bir mesaj daha yazmaya çalıştım ama ne yazacağımı bilemiyordum.

"Ne yapacağız ki?" diye yazdım ve bunu da ikinci bir mesaj olarak ekledim.

Telefonu bir kez daha kucağıma bıraktım ve yine ellerimle oynayıp dışarıyı izlemeye başladım. O sırada annem arkaya dönüp yüzüme merakla baktı.

CamScanner ile tarandı

"Eylül, iyisin değil mi?" diye sordu.

"Neden... Neden soruyorsun anne?" deyiverdim. "İyiyim."

"Yüzün kızarmış, ellerini sıkıp duruyorsun. Çok mu stres yaptın anneciğim? Trafikten mi bunaldın? Nefesinde bir problem yok, değil mi?" Annem endişeli sorularını ardı ardına sıralarken babam hava alayım diye camları açıyordu.

"İyiyim, merak etmeyin. Araba midemi bulandırdı, o kadar."

Söylediğim yalan onları rahatlatmıştı, midemin bulanması onlar için sıradan ve hafif bir problemdi. Mide bulantısı normaldi, kabul edilebilirdi.

"Az kaldı, on dakikaya evdeyiz!" dedi babam aynadan bana göz kırparak. Gülümseyerek başımı salladım ve başımı telefonuma çevirdim. Tam o an Merih'in cevabı geldi.

"Yemek yeriz, sinemaya gideriz. Sonra ben seni eve bırakırım. Olur mu?"

Bu söylediğini kabul etmek bile beni o kadar zorluyordu ki... Telefon yine bırakıldı, eller yine sıkılmaya başlandı ve gözler yine trafikte dolaşmaya başladı... Telefonu tekrar elime alıp stres içinde yazmaya başladım.

"Sadece bir tanesini yapsak olur mu? İkisi birden çok fazla."

Merih'in mesajımı okuyup güleceğini tahmin edebiliyordum. Anında cevap geldi.

"İkisini birden yapsak ama her şey çok hızlı olsa nasıl olur?" Kaşlarımı çatıp sordum.

"Filmi mi hızlandıracaksın? Her şey nasıl çok hızlı olabilir?"

Bu sefer telefonu elimden bırakmadım, ellerimi sıkmadım, gözlerimi ekrandan ayırmadım. Merih'in cevabı saniyeler sonra geldi.

CamScanner ile tarandı

"Kötü bir film seçeriz, ilk yarısını izler sonra da 'Çok kötüymüş!' deyip çıkar ve yemek yeriz. Nasıl olur? Sadece iki saat sürecek bir buluşma. Sinema, yemek, sen ve ben. Çok fazla değil Eylül. Sadece iki saat..."

Ekrana öylece bakıyordum. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Karnımın ağrısı bastırırken telefonu bir kez daha kucağıma bıraktım. O sırada Merih bir mesaj daha yazdı.

"Yanında ben varım, yine de korkuyor musun?"

Sonra benden cevap gelmediğini görünce bir mesaj daha yazdı.

"Sadece iki saat Eylül. Sadece yüz yirmi dakika."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Merih'le bir akşam vakti buluşmanın, sinemaya gitmenin, filmi kötü bulup çıkmanın ve yemeğe gitmenin nasıl olacağını hayal ettim. Onunla sokaklarda yürümenin, beni evime bırakmasının ve ben girene kadar kapımda beklemesinin nasıl olacağını düşündüm. Hayatı diğer insanlar gibi yaşamak nasıldı acaba? Salaş bir yaşam nasıldı? Plansız programsız, bin kere düşünmeden atılan adımlar nasıldı acaba?

Derin bir nefes daha alıp bir anda yazmaktan korktuğum o cümleyi yazıverdim.

"Tamam. Yarın akşam 19.00'da görüşürüz."

Titreyen ellerimle tuttuğum telefonuma Merih'in son mesajı geldi.

"Yarın 19.00'da eldivenlerimle kapındayım Kar Tanesi."

Telefonu kapatıp kucağıma bıraktığımda yüzümde ürkek bir gülümseme vardı. Yanaklarımın giderek kızardığına yemin edebilirdim. Karnımı kaplayan korku ağrıları kalbime saplanan heyecan sancılarıyla birleşince içimde iyi ve kötünün savaşı çıkmış gibiydi. Her ne olursa olsun, içimde ne yaşandığını tam olarak bilmesem bile kesin olarak bildiğim

CamScanner ile tarandı

bir şey vardı: Ben yarın Merih'le buluşmaya gidiyordum. Sinemalı, yemekli, normal bir buluşmaya. Bu benim için bir dönüm noktasıydı. Bu benim hayatımda atacağım en önemli adımdı. Kimileri için rutin olan bir şey benim mucizemdi. Kimilerinin sıradanı benim ilkimdi. Donmuş zamanın erimeyen hiçbir yanı kalmamıştı. Artık hayatım kıştan yeni çıkmış bir nehir gibi özgürce akıyordu. **Geride kalan tüm acılar ise dediğim gibi, "geride kalmıştı."**

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Her ormanın bir gece bir de gündüz hikâyesi vardı. Ormanın hikâyesi gün aydınlıkken ve gün karanlıkken iki bambaşka hikâyeye dönüşürdü. Güneş ormanı aydınlatırken ve her şey apaçık ortadayken nefesi keskindi tüm canlıların, gece ise alınan her nefes tereddütün nefesiydi. Geceleri ormanın en karanlık zamanlarında olurdu ne olursa. Ölen ölürdü, kalan kalırdı ve gün doğduğunda gecenin sonucu çıkardı ortaya. Geyik böyle bir gecenin sonunda yüzleşmişti bu gerçekle, annesinin kapanmak üzere olan gözlerine bakarak yattığı o toprak zeminde. Şimdi hâlâ o ânı düşünüyordu geyik, kurtarıldığı kafesin içinde... Hâlâ o an aklından geçenleri düşünüyordu. O gün o an kendi kendine düşünmüştü geyik ve belki de o gün annesi ölmeden önce ona söylediği son cümlelerdi bunlar:

"Ömrüm boyunca babamın alevlerin arasındaki ölümünü düşünüp merak etmiştim anne. Onun ölürken hissettiklerini bana suyun yaşatması ne acımasız...Onu söndüreceğini hayal ettiğim şeydi su, nasıl bu kadar yakıcı olabildi?"

Sonra annesi ona kısacık ömrünün son sözlerini söylemiş ve gözlerini kapatmıştı:

"Benim sana bakarken canım hiç yanmıyor."

Küçük geyik annesinin kapanan gözlerini görünce öldüğünü anlayamamıştı.

"Bana bak anne," demişti telaşla. "Bana bak ki canın yanmasın!"

Oysa annesinin gözleri bir daha açılmadı. Ve kapanan bir çift gözün saniyelik hareketi hiç bu kadar unutulmaz olmamıştı. O an küçük geyiğin hep aklında kaldı; baktığı her yerdeydi ve gözlerini kapattığında bile hep oradaydı.

CamScanner ile tarandı

VI.

Buluşma

Gece uykusuzluğum ilk defa böylesine bir sebebe bağlıydı. Bir geceyi ilk defa heyecanlı olduğum için uykusuz geçirdim. Tüm gece Merih'le buluşacağımız saati düşledim. Uyuyakaldığımda ise saat yaklaşık beş olmalıydı, annemin sesiyle uyandığımda ise saat 10.35'ti.

"Eylül, hadi kızım. Kahvaltı edelim."

Ellerimi yüzümü yıkayıp üzerimi değiştirdim ve mutfağa geçtim. Annem bir yandan televizyonda *Ağır Yaşamlar*'ı izliyor bir yandan da bize çay koyuyordu. Sandalyeme oturduğumda gözlerim masaya bıraktığım telefonumdaydı. Acaba Merih'ten mesaj gelecek miydi? Belki de buluşmayı iptal edecekti, belki bir işi çıkacaktı. Saçma sapan iptal senaryoları kafamın içinde dönüp duruyordu.

"Bu doktor da çok acımasız! Öyle bir diyet vermiş ki kadın açlıktan ağlıyor resmen!" Annem televizyona sinirle söylenirken karşıma oturdu.

Evde pek konuşkan biri değildim, günlük hayatımda hiçbir yerde pek konuşkan biri değildim. Annem televizyon izleyip konuşmaya devam ederken ben omletimi yiyordum.

"Tırnaklarını mı yedin?" diye sordu bir anda annem.

"Ne?" diyerek ellerime baktım. "Ha, evet. Yani... yemişim."

CamScanner ile tarandı

"Neden? Canını sıkan bir şey mi oldu? İyi görünüyordun. Bir şeye mi stres yaptın? Psikoloğunu aramamı ister misin?" Annem telaşla elindeki çatalı bırakıp telefonuna uzandı.

"Hayır, hayır," dedim telaşla. "Gerek yok. Kötü bir şey filan olmadı anne. Sadece..."

"Sadece ne?"

Yutkundum ve titrek bir nefes aldım. Annemle hayatımız dair bir şeyleri paylaşmalı mıydım bilmiyordum. Bu nasıl hissettirirdi acaba? Beni rahatlatır mıydı? Beni anlar mıydı?

"Merih bu akşam benimle şey yapmak istiyor..." dedim ve öylece kaldım. Annemin gözleri şok içinde açıldı.

"Merih seninle bu akşam şey mi yapmak istiyor?" dedi şok içinde.

"Hayır, hayır!" dedim telaşla. "Benimle şey yapmak istemiyor!"

Annemin eli kalbindeydi, bana resmen dehşet içinde bakıyordu. Sanırım o cümleyi öyle kurmamalıydım ve cümlenin açıklamasını da o şekilde yapmamalıydım.

"Bu akşam benimle buluşmak istiyor," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. "Sinemaya ve yemeğe gitmek istiyor. Akşam yedide."

Annem rahat bir nefes aldı. Bir insan annesine neden böyle bir şey söylerdi ki? İşte bu yüzden günlük hayatımda pek konuşkan biri değildim.

"Anladım," dedi annem. "Bu yüzden mi streslisin?"

"Evet... Hem heyecanlıyım hem stresliyim. Ona geleceğimi söyledim ama gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum." Annem çayından bir yudum alıp gülümsedi.

"Merih tatlı çocuk," dedi. "Yakışıklı da."

Gözlerimi devirip başımı utanarak yere eğdim. Utançtan hafifçe ileri geri sallanmaya başlamıştım. Ellerimi ise nereye

CamScanner ile tarandı

koymam gerektiğini bilmiyordum. Bu durum annemin neden bu kadar hoşuna gitmişti ki?

"Utanmana gerek yok güzel kızım. Bu hayatın olağan akışı. Birilerinden hoşlanacaksın, birileri senden hoşlanacak. Bunlar çok normal. İçinde hissettiğin heyecan da çok normal. Asıl önemli olan bunu gerçekten isteyip istemediğin. Önce buna karar vermelisin. Merih'le sinemaya gitmek ve yemek yemek sana güzel bir plan gibi geliyor mu? Bunu istiyor musun?" diye sordu annem anlayışlı bir ses tonuyla.

Garipti ama annemle bu konuyu konuşmanın beni rahatlattığını hissediyordum. Beni anlıyordu, onunla konuşmak stresimi belli bir ölçüde azaltıyor gibiydi.

"Merih ve ben... İyi anlaşıyoruz," dedim tereddütle. "Birlikte eğlenebileceğimizi biliyorum."

"Yanında nasıl hissediyorsun?"

"Bilmem... Sanırım güvende hissediyorum. Evimde gibi..."

Ben bu cümleyi kurduğumda annemin yüzündeki gülümseme büyüdü. Utanarak yutkundum ve başımı bir kez daha önüme eğdim.

"Yani onunla buluşmak istiyorsun. Doğru mu anladım?" diye sordu annem.

Bir iki dakika kadar sessizce düşündüm. Annem yudum yudum çayını içip beni izlerken ben stres içinde parmaklarımı çıtlatmakla meşguldüm. Sanırım cevabı biliyordum. İçimdeki engelleyici hisse rağmen dudaklarımı araladım.

"İstiyorum," dedim. "Merih'le buluşmak istiyorum anne."

Annemin yüzündeki gülümseme onda ilk defa gördüğüm bir gülümsemeydi. Sonunda bir şeylerin normale evrildiğini düşünüyordu. Ben onun kızıydım ve hiçbir zaman onun gibi olmamıştım. Hiçbir zaman da olmayacaktım. Ama en

CamScanner ile tarandı

azından artık mutsuz ve yalnız hissetmeyeceğimi biliyordu, en azından kendimi depresyon odamdan dışarı çıkaracağını biliyordu ve bu onun gülümsemesiydi.

"O zaman akşam yedide buluşman var. Öyle mi? Kızımın akşam yedide buluşması var," dedi annem sevinç içinde. "Ne giyeceksin? Oje sürecek misin? Saçlarını nasıl yapacaksın?"

"Bilmiyorum anne. Hiçbir şey yapmayacağım. Normal bir şeyler giyip gideceğim işte..." dedim ve kahvaltı etmeye devam ettim.

Gözlerim bir yandan da telefonumdaydı. Hâlâ bu buluşmanın iptal olabileceğine olan inancımı yitirmemiştim. Ben ve bir buluşmaya gitmek, bana imkânsız geliyordu. Kendimi annemin dediği şekilde ise hiç düşünemiyordum, oje sürerken, uzun uzun saçlarımı yaparken...

"Sümeyra Abla'nın kızı Burcu var ya..." dedi annem bir anda.

"Ne olmuş ona?"

"Güzellik merkezinde çalışmaya başlamış. İstersen çağırayım." Gözlerimi devirdim.

"Giderken senin gelinliğini de giyecek miyim anne?" diye sordum. "Ya da gelinlik fazla mı olur? Bana abiye lazım sanırım."

Annem gülerek çayını içiyordu. Normalde bu durumu hoş karşılamayacak pek çok aile vardı. Anneme dair en sevdiğim şey buydu sanırım, onunla bu zamana kadar ne kadar anlaşamasak da beni hep sosyalleşmeye ve iyi hissetmeye itmeye çabalamıştı. Ama ondan ayrıldığım nokta da buydu; benim kendini kapatmak isteyen bir ruhum vardı.

Saatler beni daha da strese sokan bir hızla ilerliyordu. Üstelik geçen saatler bana asla yapmam dediğim şeyleri yaptırdı. Tırnaklarımdaki mavi ojelerin lacivert kazağımla uyumu bas bas bağırırken ojeli tırnak yemenin bana bir zararı olup

CamScanner ile tarandı

olmayacağını düşünüyordum. Annem saçlarımı arkadan örmüş ve bana bir çift inci küpe vermişti. Kot pantolonum, mavi kazağım, beyaz ceketim ve mavi ojelerimle hafıza kaybı yaşamış bir moda ikonu gibiydim.

"Eylül! Merih geldi!" Annemin içeriden gelen sesiyle oturduğum yerde irkildim.

Salonda oturmuş sakinleşmeye çalışıyordum. Saat ne çabuk yedi olmuştu? Belki de bayılma numarası yapmalıydım. Yapmalı mıydım? İstemeye istemeye karnımdaki ufak ağrıyla birlikte salondan çıktım. Annem beni kapıya kadar geçirdi, evet, "kapıya kadar geçirdi."

"Görüşürüz anne, iki saate gelirim."

"İyi eğlenceler, tırnak yemek yok!" Annem gülerek beni öptükten sonra kapıyı açtım. Annemin beni daha fazla heyecanlandırmamak için ben kapıyı açarken mutfağa geçmesi ondan beklemeyeceğim kadar olgun bir hareketti.

Merih kapının tam önündeydi. Elinde bir buket mavi zambak vardı. Siyah bir kazak, siyah bir kot pantolon ve siyah bir kot ceket giymişti. Ve tabii, siyah bir çift eldiven... Öyle etkileyici görünüyordu ki kalbim durmak üzereydi.

"Merhaba," diye mırıldandı bana hayranlıkla bakarken. "Hazır mısın?"

O da oldukça heyecanlı görünüyordu ama benim kadar heyecanlı olması imkânsızdı. Başımı sallayarak çiçekleri almak için ellerimi uzattım. Başını eğip çiçekleri tutan ellerime baktı ve gülümsedi.

"Oje sürmüşsün," dedi gülümseyerek.

"Annem zorladı..." diyerek gülümsedim.

"Çok yakışmış. Çok güzel olmuşsun. Çok..."

"Teşekkür ederim Eldivenli Çocuk." Utanarak çiçekleri kavradım ve birlikte yürümeye başladık. Kapının hemen

önüne park ettiği arabanın kapısını benim için açtı. Bu Nevin Hanım'ın arabasıydı.

"Annenin arabasını almışsın," dedim arabaya binerken. "Aranız iyi mi?"

"İyi gidiyor... O iyi olması için çabalıyor," diye mırıldandı ve yola çıktık.

"Peki ya sen? Sen de çabalıyor musun?" diye sordum. Önce sesini çıkarmadı. Sonra arabanın camlarını araladı. İçeriye giren temiz havadan soğuğun kokusunu aldım.

"Bunun için çabalamalı mıyım, yoksa çabalamamalı mıyım bilmiyorum. Sadece akışa bıraktım, sadece akıp gitmesini izliyorum ve bugün bizim dışımızda kimseden bahsetmek istemiyorum Eylül. Olur mu?" Başımı salladım.

"Nasıl istersen... Şimdi sinemaya mı gidiyoruz? Hangi filme gideceğiz?" diye sordum konuyu değiştirmeye çalışarak. Şu an için çok kötü hissetmiyordum. Merih'le birlikteydim, bir arabanın içindeydik, güvendeydim.

"Filmin ismini bile hatırlamıyorum," dedi Merih gülümseyerek. "Yalnızca sinemaya gidelim diye rasgele bir filme iki bilet aldım. Nasılsa ilk yarı bitince çıkıp yemeğe gideceğiz."

Sessizce güldüm. O sırada gözlerim saate takıldı. Saat 19.10'du.

"On dakikamız geçti bile," dedim. "Bir saat elli dakikamız var."

O sırada Merih arabasını buraların en eski alışveriş merkezinin önüne park etti.

"Sinemaya geldik bile. Film beş dakika sonra başlayacak." diyerek arabasından indi ve ben kapımı açarken koşarak kapıma gelip bana elini uzattı.

"Yardımcı olayım," dedi. "Centilmen görünmek istiyorum."

CamScanner ile tarandı

"Öylesin zaten. Hep öyleydin." Gülümseyerek eldivenli elini tuttum ve arabadan indim. Arabadan iner inmez elimi elinden çektim ve Merih'in bana uzattığı koluna girdim.

Kendimi hiçbir zaman böyle hayal etmemiştim. Ne odamın dört duvarı arasında ne Kar Küresi'nin esareti altında...

Sinemaya girerken aldığımız patlamış mısırlarımızla sessizce koltuklarımızı bulmaya çalıştık.

"Göremiyorsan kibrit yakayım," diye fısıldadı Merih.

O an sinema salonundaki insanlar yüzünden kendimi bolca stresli hissediyordum ama Merih'in esprisi bir nebze olsun rahatlamamı sağladı. Gülümseyerek koltuğuma oturdum.

"Sinema salonunu yakmanı istemeyiz," dedim sessizce. Sonra, "Burası biraz soğuk mu?" diye sordum fısıldayarak.

"Salonu yakayım?" dedi Merih soran gözlerle.

"Şaka yaptığını biliyorum ama yak desem yakacakmış gibi bakıyorsun!"

Karşılıklı gülüştüğümüz sırada Merih üzerindeki kot ceketini çıkarıp omuzlarıma örttü.

"Hayır, hayır, sen üşüyeceksin!"

"Ben üşümüyorum Eylül. İçerisi sıcak. Muhtemelen gerildiğin için üşüdüğünü hissediyorsun. Bu arada..." dedi ve kulağıma eğildi, "yak desen yakarım."

Tam o sırada başımı ona doğru çeviriyordum ki burnum Merih'in burnuna değdi. Sinema ekranından yansıyan ışık Merih'in gözlerinin dudaklarımda olduğunu görmeme yetmişti. Gözlerim istemsizce Merih'in dudaklarına çevrildi. Öyle güzel dudakları vardı ki...

"Son umut da tükenirse... Ne kalır geriye?"

Sinema ekranından gelen ses tüm salonda yankılandı. Derin bir nefes aldım.

CamScanner ile tarandı

"Film başladı..." diye fısıldadım.

"Biliyorum," diye fısıldadı Merih. "Çok güzel bir film başladı... ve ekrandakinden bahsetmiyorum."

Merih'in gözlerime bakan gözlerinde umudu gördüm. Bana dair umutları vardı, geleceğimize dair umutları vardı. Onun için ben yepyeni ve tertemiz bir sayfaydım. O tertemiz sayfaya bir cümle de ben yazmak isterdim ama bu benim için kolay değildi. Yutkunup başımı ekrana çevirdim. Merih bir süre daha beni izledikten sonra gülümseyerek ekrana döndü.

Patlamış mısır kokuları, film hakkında fısıldaşan insanlar, bambaşka şeylere gülüşen çocuklar, filmin arka planından gelen İtalyanca mırıldanmalar... Normal olarak sınıflandırdığım insanlar için bunlar huzur demek olmalıydı. Benim için ise burada bile korkacak detaylar vardı. Ön sırada oturan kadın arkasını dönüp dönüp kime bakıyordu, bana mı? Saçım mı dağılmıştı, ona mı bakıyordu? Yoksa çok mu sesli nefes alıyordum? Cildimdeki tek tük sivilceler kadının dikkatini mi çekmişti? Ona garip mi görünüyordum, anormal mi görünüyordum? Saçma bir rahatsızlık hissiyle saçlarımı ve üstümü başımı düzelttim. Nefes alıp verişimi ayarlamaya çalıştım. Sonra kadın bir kez daha arkasına dönüp seslendi:

"Yan koltuğunuzda şapkam kalmış olmalı, yanlışlıkla oraya oturmuştum. Bakabilir misiniz?" diye sordu. Buraya bu yüzden mi bakıyordu? Ne salağım. Telaşla başımı salladım. Elim ayağıma dolanarak yan koltuğa döndüm, koltukta duran hasır şapkayı alıp kadına uzattım.

"Teşekkür ederim," dedim. Neden teşekkür ettim ki? Kadına şapkasını verdim, teşekkür eden o olmalıydı!

"Asıl ben teşekkür ederim," dedi kadın gülerek.

CamScanner ile tarandı

Yanaklarımın yandığını hissettim. Sosyal fobim baş göstermeye başlamıştı. Merih bana doğru eğilerek sessizce bir şeyler mırıldanmaya başladı.

"Telaş yok... Biz buradayız ve bunlar yaşanıyor Eylül. Anı hisset. Oturduğun koltuğu, içerideki kokuları, sesleri, bunun tadını..." Elindeki patlamış mısırı dudaklarıma doğru uzattı. Utanarak patlamış mısırı elinden alıp çiğnemeye başladım.

"Gözlerini kapat," diye fısıldadı sessizce. "Koltuğu hisset, patlamış mısırın tadını incele, kokuları analiz et, her sesi duy. Burada olan her şeyi fark et."

Gözlerimi kapattım ve dediklerini yapmayı denedim. Önce kendi nefes sesimi duydum, sanki ben bu salondaki en gürültülü şeydim, bu salondaki tek rahatsız edici detaydım. Sonra filmden bir kuş sesi geldi ve bateri ağırlıklı bir müzik çalmaya başladı. Dikkatim onlara çekilirken kendi nefes sesimi duymaz oldum. Patlamış mısırın ağzımda dağılıp pamuğa dönen yumuşak dokusunu ve kokusunu fark ettim. Koltuğun sırt kısmıma gelen sert çıkıntısını ve kalçama denk gelen yumuşaklığını hissettim. Sonra elime değen eldivenin pamuksu yapısını hissettim ve gözlerimi açtım.

Merih uzanıp elimi tutmuştu. Yüzüne soran gözlerle baktım.

"Filmde gergin bir sahne vardı da. Farkında olmadan tutmuşum," dedi gülümseyerek. Sessizce güldüm.

"Anladım," dedim.

"Elimi çekmemi ister misin?" diye sorduğunda gözleri, "Hayır de lütfen!" der gibi yalvarıyordu.

"Kalabilir," dedim ve önüme dönüp filme odaklandım.

Bedenim ve ruhum buradaydı ama sanki aklım bambaşka yerlerdeydi. Düşünüp duruyordum, kendimi yiyip bitiriyordum. Bakışları bana değen her gözün hakkımda ne düşündüğünü sorgulamayı bırakmalıydım. Beni sevmedi mi, beni

CamScanner ile tarandı

çirkin mi buldu, beni garip mi buldu, beni anormal mi gördü? Tüm bu soruları dışarı çıktığım andan itibaren gördüğüm herkes için düşünmüştüm ve bu beni saatlerce koşmaktan daha çok yoruyordu. Kendimi yoruyordum. Benliğimi tüm bu korkularla duvardan duvara çarpıyordum. Kişiliğime şiddet uyguluyordum sanki. Ama düzelecekti, elbette düzelecekti. Hep düzelirdi zaten. Her zaman her şeyin düzeldiği gibi...

Film İtalya'nın en güzel sokaklarında geçiyordu, her sokak öyle güzel, öyle etkileyiciydi ki bir yerden sonra etrafımdaki her şeyle irtibatımı kesmeyi başarıp gerçekten de filme odaklandım. Merih'in eli hep elimdeydi. Film beklediğimizden çok daha güzeldi. Filmin ilk yarısı bitip de ara vakti geldiğinde Merih bana döndü.

"Çıkalım mı?" diye sordu gülümseyerek. "Bana sadece iki saat ayırmıştın, çıkıp yemeğe geçmemiz için on dakikamız var."

Meşgul değildim, dışarıda fazladan kalmamın kimseye bir zararı olmazdı, olmayacaktı. Eve koşa koşa gitme isteğim sadece kendimle aramda olan bir sorundu. Bunun için bu güzel filmi yarıda mı bırakacaktım? Korkularım yüzünden Merih'le yemek mi yemeyecektim?

"Kalalım," dedim kararlı olmaya çalışan ürkek bir sesle.

"Tamam, filmi sevdin sanırım," dedi Merih, kalmak istemem onu mutlu etmişti.

"Seveceğime hiç ihtimal vermemiştim ama film beni çok etkiledi. Artık korkularım yüzünden bir şeyleri yarıda bırakmayı kesmeliyim," diye mırıldandım sessizce.

Ara sebebiyle salon boşalmış, sadece en öndeki yaşlı çift ve biz kalmıştık.

"O zaman bu akşam yemek yiyemeyeceğiz, öyle mi?" Merih'in sorusuyla kısa bir sessizlik yaşadık. Ben tereddütle düşünürken Merih konuşmaya devam etti.

CamScanner ile tarandı

"Sorun değil, bir sonraki buluşmamızda da yemek yeriz. Bu akşam sinema, istediğin herhangi bir akşam yemek. Ne zaman istersen..."

"Bu akşam olur mu?" diye sordum bir anda.

"Nasıl yani?" dedi Merih. "Filme devam etmekten vaz mı geçtin?"

"Hayır. Filmden sonra yemek yiyelim mi? Eğer filmden şimdi çıkarsak filmi yarım bırakmış olacağız. Eğer filmi bitirip yemek yemezsek randevuyu yarım bırakmış olacağız. Artık hiçbir şeyi yarım bırakmak yok..."

Merih gözlerime öyle mutlu, öyle gururlu baktı ki o bakışların derinliğini anlamam bile mümkün değildi. Beni çocuğunun gelişimini izleyen bir anne, bir baba gibi izliyordu.

"Yarım bırakmak yok..." diye tekrar etti beni, gözleri gözlerimdeydi.

Sonra anons duyuldu, insanlar salona döndü, filmin ikinci yarısı başladı. Aynı kokular burnumu, aynı sesler kulaklarımı ve aynı hisler zihnimi doldurdu. İçimdeki çekingen çocuğa verebileceğim en güzel hediye onu elinden tutup çekindiği her yere götürmek olacaktı.

Ve o hep yanımda olacaktı... Eldivenli Çocuk.

Merih'le sinema salonundan çıktıktan sonra alışveriş merkezinin terasındaki restoranlardan birine oturduk. Hafifçe esen rüzgâr etraftaki insanların parfüm kokularını karıştırıp burnuma taşıyordu. Gözlerim karşımda oturan Merih'in gözlerindeydi. Onun gözleri de bakışlarımı karşılıksız bırakmıyordu.

Restoran çalışanı sipariş ettiğimiz iki orta boy pizzayı ve limonatalarımızı servis ettikten sonra, "Afiyet olsun efendim, başka bir arzunuz var mıdır?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

"Hayır, teşekkür ederiz. Şimdilik başka bir isteğimiz yok." Merih'in cevabıyla masada yemeklerimizle baş başa bırakıldık.

Masanın ortasında yanan mum sönmemek için rüzgârla mücadele ediyor gibiydi. Başarılı da oluyordu. Geldiğimizden beri her masadaki mum rüzgârdan teker teker sönerken bizimki ısrarla yanmaya devam ediyordu. Sanırım ateşle özel bir bağımız vardı.

"Pizzaları güzelmiş. Buranın yorumlarını internette okudum, anlatıldığı kadar varmış," dedi Merih. Başımı salladım.

"Pek fazla dışarıda yemek yiyen biri değilim. Biliyorsun zaten," dedim gülümseyerek. "Ama dışarıda yediğim en güzel yemek bu olabilir."

Merih gülümseyerek yeni açtığı su şişesinden bir yudum su aldı.

"Diğerleriyle aran nasıl?" diye sordu. "Asya ve Reva'yla konuşuyor musun?"

Başımı salladım.

"Yani... Konuşuyor sayılırız. Herkes için atlatması zor bir süreç. Henüz etraflarındaki duvarları yıkamadılar sanırım. Telefonda konuşuyoruz ama zamana ihtiyaçları var gibi. Belki bir gün hep birlikte yemek yeriz. Kim bilir..." Merih'in sorusunu yanıtladıktan sonra bir yudum su da ben aldım.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Benden başka kimseyle görüşüp konuşuyor musun?"

Merih başını iki yana salladı.

"Sadece sen," dedi. "Henüz babamla bile görüşmedim."

"En azından annenin yanındasın."

"Israr ediyor. Aramızı düzeltmeye çalışıyor ve bu konuda konuşmayı gerçekten istemiyorum Eylül. Anla beni." Boğazını temizleyerek yemeğini yemeye devam etti.

CamScanner ile tarandı

Başımı sallayıp kesik bir nefes aldım. Çatalımı bırakıp kucağıma aldığım ellerimin parmaklarını tek tek çıtlattıktan sonra yemek yemeye devam ettim. Buna kendi kendime "stres molası" diyordum. Stres atmak için parmak çıtlatmak, tırnak yemek, saçlarla oynamak ya da yalnızca parmak kemirmek. Bunların adı bende "stres molası"ydı.

"Streslisin," dedi Merih. "Neden streslisin?"

"Bunu nasıl anladın?" diye sordum.

"Parmaklarınla oynuyorsun."

Beni bu kadar iyi tanıması karşısında ne hissetmeliydim bilmiyordum.

"Bilmiyorum. Ara sıra rahatlıyor gibi oluyorum, sonra aklıma evde olmadığım geliyor," dedim gülümseyerek.

Merih başını kaldırıp mahcup bir ifadeyle bana baktı. Yemek yemeyi bırakıp dudaklarını önünde duran peçeteyle sildikten sonra eldivenli elini bana uzattı. Masada duran kolumu tuttu.

"Burayı da ev olarak görsen?" diye sordu yalvarır gibi.

"Burayı mı?"

"Burayı," dedi başını sallayarak, diğer eli kalbinin üzerindeydi, "Burayı," diye tekrar etti, "beni."

Gözlerimin dolması bir saniyemi aldı. Duygusallık, çaresizlik, utangaçlık ve heyecan bir araya gelince vücudumda bambaşka etkilere yol açıyordu. Ne söyleyeceğimi düşündüğüm sırada yan masadan gelen konuşma seslerine maruz kaldık.

"Kıza marjinal görüneceğim diye de yemek yerken bile eldiven takmazsın abi..."

Yan masada ağzını yamultarak konuşan iki kişinin konusu bariz bir şekilde bizdik. Merih'in eldivenleriydi.

Merih'in bir eli kolumda, bir eli kalbindeyken bakışları duyduğu cümleyle birlikte yan masaya döndü.

CamScanner ile tarandı

"Eldivenle yemek yiyince daha karizmatik olacağını sanıyor herhalde. Kızı yatağa atmak için bin bir türlü numaradan biri."

Kulaklarımıza gelen bu cümleyle boynumun alev alev yandığını hissettim, Merih'in bu cümleyi duyması ve elini kolumdan çekip ayağa kalkması bir oldu. Hızlı davranıp uzanarak kolundan tuttum.

"Lütfen," dedim, "bırak."

Yan masadakiler bize dönmüştü, gülerek Merih'i izliyorlardı. Aptal oldukları her hallerinden belli olan iki zengin ve serseri tipti bunlar. Uğraşmaya değmezdi ama söyledikleri Merih'i sakinleştiremeyeceğim kadar sinirlendirmişti. Kolunu sertçe çekip benden kurtulduktan sonra yan masaya doğru yürüdü. Ne yapacağımı bilemiyordum. Oturduğum yerde öylece kalmıştım.

"Hayırdır?" dedi Merih. "Olmayan beyinleriniz yüzünden konuşacak konu üretemeyip etrafınızda olan bitene mi sarıyorsunuz?"

"Merih lütfen," deyiverdim sadece. Ayağa kalkıp Merih'in yanına ilerledim ama ortamın gerginliği yüzünden çarpıntım olduğunu hissedebiliyordum.

"Birader, sen uzun süredir sevişmemişsin belli ki. Bu sende gerginlik yapmış, sakin ol. Ama o kızı eldiven takıp karizmatik görünerek yatağa da atamazsın, benden tavsiy-" derken her şey iki saniye içinde oldu.

Merih sol eliyle konuşan kişinin gömleğinin yakasından tutarken, sağ eliyle yüzüne bir yumruk geçirdi.

"Merih, hayır!" Elim kalbimdeydi.

Yere düşen çocuğu garsonlar tutarken Merih'in sol eli bu sefer diğerinin boğazındaydı; sağ eli bir kez de onun suratına yumruğunu geçirdi. Sonra bir yumruk daha ve bir yumruk daha...

CamScanner ile tarandı

Herkesin gözü bizdeydi. Garsonlar Merih'i sakinleştirmeye çalışıyordu. Benim ise hissettiğim tek şey çarpıntı, ateş ve baş dönmesiydi. Kusacak gibiydim. Hayır, kusmamalıydım, hayır! Nefes almakta öyle zorlanıyordum ki bayılacak gibi hissediyordum. Ellerim titriyordu. Herkesin içinde böyle bir olay yaşamak, böyle bir gerginliğin içinde olmak zaten zirvede olan stresimi iyice zirveye taşımıştı. İçimde panik patlamaları yaşıyordum.

"Sakin olun efendim, sakin! Gelin şöyle!" Garsonlar Merih'i masaya çekmeye çalışıyorlardı.

"Polis çağıracaksınız buraya! Bu şerefsizin hiçbir sebep yokken kalkıp bizi yumrukladığını herkes gördü! Herkes şahit!"

"Bir yumruk daha ister misin!?" diyen Merih garsonlar tarafından zor zapt ediliyordu. Öfkeden gözü hiçbir şey görmüyordu. Sakinleştirilemiyordu.

"Hanımefendi, iyi misiniz? Hiç iyi görünmüyorsunuz!" Yan masalardan bir kadın koluma dokunmuştu. İrkilerek kendimi geri çektim ve bir kez daha etrafa bakındım.

Beni ve bizi izleyen yüzlere, yerdeki kandamlalarına, Merih'in öfkesine, ortamdaki telaşa baktım... O an kesin ve net bir şekilde kusmak üzere olduğuma emin oldum. Gözlerim telaşla tuvaleti ararken öğürmeye başladım. Tuvalet mekânın içerisinde, tam karşıdaydı. Koşarak kapıya yöneldiğimde Merih'in dikkati nihayet bana çevrildi.

"Eylül, nereye! Eylül!"

Merih garsonlardan kurtulmuş peşimden koşuyordu. Kadınlar tuvaletine girip kendimi bir tuvalet kabinine attım, kapıyı hızla kilitledim ve klozetin başına eğilip öğürmeye başladım.

"EYLÜL!" Merih'in sesi kapının tam önünden geliyordu. "İyi misin? Neyin var? Kusuyor musun? Kapıyı aç, lütfen!"

CamScanner ile tarandı

Merih kapıyı zorlarken ben yalnızca öğürüyordum. Kusamıyordum ama mide bulantım zirvedeydi. Nefes almak gittikçe güçleşiyordu. Dizlerimin üzerinde oturuyordum, kazağımın koluna ne zaman döküldüğünü bile hatırlamadığım limonatanın kokusu sinmişti.

"Eylül, beni dinle. Özür dilerim, sakin kalmalıydım ama yapamadım. Seni böyle bir karmaşanın içine soktuğum için özür dilerim. Tam bir aptalım. Öfkeme engel olamadım, kendimi sakinleştiremedim, özür dilerim. Ama izin ver, seni buradan alıp götüreyim. Evine götüreyim seni. Evine gidelim. Lütfen Eylül. Kapıyı kırıp seni daha fazla korkutmak istemiyorum ama bana başka bir seçenek bırakmıyorsun. Kahroluyorum burada."

Psikoloğumla son seansımızda bana ısrarla verdiği tavsiye, kendimi kötü hissettiğim esnada içimden sayı saymaktı. Bunun beni sakinleştireceğini, odağımı stres kaynağından uzaklaştıracağını söylüyordu. Bu benim çok öncelerden beri bildiğim ama hiç uygulamadığım bir yöntemdi. Oysa şimdi çaresizdim, tümüyle tek başımaydım. Artık Merih'in sesi de beni sakinleştirmeye yetmiyordu.

Bir, iki, üç, dört... İçimden sayarken küçük tuvalet kabininin iki duvarına dayadığım ellerim titriyordu.

"Eylül, lütfen sakinleş. Derin bir nefes al, bak burada sadece biz varız! Sadece ikimiz! Kapıyı aç da seni eve götüreyim, güvende hissettiğin yere... Lütfen Eylül."

Sekiz, dokuz, on, on bir...

İç sesim bir yerlerde bas bas bağırıyordu: *"Dışarıda olmamalıyım! Dışarıda olmamalıyım! Dışarıda olmamalıyım!"* Dışarıya karşı hissettiğim güvensizlik kafamın içinde gitgide büyürken ayağa kalkamayacak kadar korkmuş hissediyordum.

CamScanner ile tarandı

On üç, on dört, on beş...

Ben hastaydım. Geçeceğine inandığım umutsuz bir hastalıktı benimkisi. Adına ne dersen de, ameliyatı olmayan, gözle görülemeyen, ölümcül olmayan bir hastalık. Benim ruhum hastaydı, benim bilincim sorunluydu, ben hastaydım. Merih de öyleydi. Bizler bu dünyanın hasta ruhlu çocuklarıydık.

"Eylül, seni korkuttuğum için özür dilerim. Lütfen aç kapıyı..." dedi Merih yalvaran bir sesle.

Seksen yedi, seksen sekiz, seksen dokuz...

Aramızda geçen kısa sessizlik dışarıdan gelen polis sirenleriyle son buldu. Titreyen vücudum öyle acınasıydı ki şu an beni kimsenin görmediğine şükrediyordum. Evden hiç çıkmamalıydım, bu düşünce kafamın içinde beni yiyip bitiriyordu.

"Eylül," dedi Merih bir kez daha. "Sana zarar mı veriyorum ben?" diye sordu üzgün bir sesle.

Bu cümlenin üzerinde durmadım. Durmak istemedim. Sonuçta herkes herkese zarar verirdi ama insan en çok kendisine zarar verirdi.

"Beyefendi, sizi böyle alalım. İçeride yaşanan olayla ilgili ifadenizi alacağız." Dışarıdan gelen seslerden anladığım tek şey polisin burada olduğuydu. İçimdeki panik giderek şiddetleniyordu. Her ses, her hareket içimi tetikliyordu.

"Şimdi hiçbir yere gelemem, kız arkadaşım içeride. O çıkmadan gelemem."

"İçeride kim olursa olsun bizimle gelmek zorundasınız."

"Ben hiçbir şey yapmak zorunda değilim!" dedi Merih öfkeyle. Ellerimi kulaklarıma götürdüm. Saymaya devam ettim, yoksa bayılacaktım.

Yüz yedi, yüz sekiz, yüz dokuz...

Pantolonumun arka cebinden kayıp yere düşen telefonumu fark ettiğim an titreyen ellerimi uzatıp telefonumu

CamScanner ile tarandı

yerden aldım. Kimi arayacaktım? Kimi aramalıydım? Ben şimdi kimden yardım isteyecektim? Telaş içinde en yakın sığınağımı aradı.

"Alo, Eylül, efendim yavrum?"

"Alo anne! Anne..." Sesim titriyordu. Kekeliyordum. Nasıl konuşacağımı bile bilmiyordum.

"Neredesiniz? Hemen geliyorum!"

Annem sesimden iyi olmadığımı anlamıştı. Beni büyüten oydu, beni bilen oydu. Aramızdaki her türlü mesafeye rağmen beni tanıyan oydu.

"Beyefendi, sizi buradan zorla götürmemizi istemiyorsanız kolaylıkla gelin. Yoksa kötü olacak."

"Kötü ne olurmuş! Ne olurmuş söylesene!" Merih'in öfkeli yanıtını duyunca ellerimi kulaklarıma daha fazla bastırdım.

Evim buraya yakındı, tek dileğim annemin bir an önce buraya gelip beni buradan almasıydı. Kulaklarım ellerimin baskısından artık hiçbir şey duyamaz hale geldiğinde ben hâlâ sayıyordum, hâlâ...

Yüz doksan iki, yüz doksan üç, yüz doksan dört...

Bu dünya benim için nasıl ve ne zaman güzelleşirdi? Bu dünya benim için güzelleşir miydi? Bana burada yer var mıydı? Benim için bu dünyada gerçekten bir yer var mıydı?

Gözlerimi kapattığım her an aklım başka bir görüntüye gidiyordu. Defalarca kez yaşadığım panik atak krizlerine, insanların bana bakışlarına, beni yaralayan cümlelerine... Ormana, geyiğe, yangına, ilaçlara, şişelerce seruma, Füsun Hemşire'nin öldüğü güne...

Kafamın içi bir atık kutusuydu. Bana zararlı olan her şey kafamın içindeydi. Beni kafamın içi öldürecekti, benim için ölümcül olan tek şey kafamın içiydi.

İki yüz elli dört, iki yüz elli beş, iki yüz elli altı...

CamScanner ile tarandı

Oturduğum yerde dakikalarca düşündüm, hayatı sorguladım. Yaşamı sorguladım. En çok da kendi varlığımı sorguladım. Artık dışımdan sayıyordum. Dışarıdan gelen gürültüleri sadece ellerimle bastıramıyordum, sesimle de bastırmaya çalışıyordum. Bağıra bağıra sayıyordum, kimilerine göre tam bir deli gibi. Bana göre ise o an yapabileceğim en akıllıca şey buydu.

"Eylül, iyi misin? Aç kapıyı! Lütfen! Yoksa kırmak zorunda kalacağım!"

Merih'in sesi korku ve endişe doluydu. Benim cevabım ise ortamdan bağımsızdı.

Üç yüz seksen üç, üç yüz seksen dört, üç yüz seksen beş!

"Psikolojisi mi bozuk?" diye sordu polislerden biri. "Amirim ya intihar ederse? Bizim üzerimize kalır."

Kendi kendime sinirle güldüm. Psikolojim mi bozukmuş, intihar edersem onların üzerine mi kalırmışım... Her şeyi başlatan onlar değil miydi? Her şeyi başlatan kendisini normal, bizleri anormal gören insanlar değil miydi? Biz baş başa yemek yiyen iki kişiydik. Yemek yiyecek, sohbet edecek ve evlerimize dönecektik. Bizi bu hale getiren yanımızda oturan insanların sapkın düşünceleri değil miydi? Bizi delirten insanlardı. Bizi delirten hep insanlar olmuştu zaten.

"Tek derdiniz bir şeylerin sizin üzerinize kalması mı? Sizin aklınız başka şekilde çalışmıyor mu?" diye çıkıştı Merih. "Eylül, üzgünüm. Kapıyı kırmak zorundayım. Seni orada daha fazla bırakamam."

Titreyen dizlerimin üzerinde doğrulup ayağa kalktım.

"Hayır," diye fısıldadım güçlükle. Kapının kulpunu zar zor tutup kapıyı yavaşça açtım.

Merih bana endişeyle bakarken kan ter içindeydi. Uzanıp beni kollarının arasına aldı, bana sıkıca sarıldı. Orada öylece

CamScanner ile tarandı

bir süre durduk. Berbat haldeydim, ayakta zar zor durduğum belli oluyordu, kimse bize dokunmadı.

"İyi misin?" diye sordu Merih küçük bedenim kollarının arasında titremeye devam ederken.

"Özür dilerim," dedi benden cevap gelmeyince. "Söz veriyorum, bir daha kendini böyle bir karmaşanın içinde bulmayacaksın."

Bir daha dışarı çıkacak mıydım ki? Kendimi bir daha bu ihtimalin içine atacak mıydım?

"EYLÜL! KIZIM!" Annemin arkadan gelen telaşlı sesi kulaklarımı doldurdu.

"Merih, ne oldu burada! Kızıma ne oldu?" Annem beni Merih'in kollarından çekip aldı. Merih ise anneme verecek tek bir cevap dahi bulamadı, tutulup kalmıştı.

"Ben..." dedi Merih ve kafasını çevirip halime baktı. "Siz Eylül'ü eve götürün lütfen. Benim burada işlerim var. Sonra konuşuruz."

O gece oradan annemin kollarında ayrıldım. Dönüp Merih'e bir kez daha bakamadım bile. Tek bildiğim biz odadan çıkarken onun polislerle konuştuğuydu. Eve dönene kadar annemin hiçbir sorusuna cevap vermedim. Kimilerine göre dünyanın en basit olayıydı bu. Bana göre ise bir savaşın ortasında kalmak gibiydi. Beni benden başka kim bu kadar iyi anlayabilirdi ki?

Eve gelir gelmez telefonumu kapattım. Sıcak bir duş aldıktan sonra yatağıma girip yorganımı üzerime çektim. Hiçbir soruya cevap vermedim, tek bir cümle dahi kurmadım. Kendimi güvende hissetmeye çalışarak uykuya daldım. Dışarıda olmak savaşta olmak gibiydi ve ben bir savaş gazisi kadar yorgun hissediyordum. Bir daha asla savaşmak istemeyen bir savaş gazisiydim.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Bir geyiğin hayali olmaz mı sanırsın? Hayaller insanlar için midir? Açık bir gökyüzü, hiç kararmayan hava, tatlı bir su ve bolca yiyecek ile tüm ailesinin bir arada olması küçük geyiğin en büyük hayaliydi. Oysa şimdi tüm ailesi onun nasıl olduğunu bile hiç bilmediği bir yerdeydi ve o yer buradan çok uzaktaydı. Küçük geyik ise sadece yaşıyordu. Fiziksel yaraları iyileşiyordu, nefes alıyordu, yemek yiyordu, kalbi atıyordu ama onun için her şey bu kadardı. Peki yalnızlık? Yalnızlık insanların mıdır? Mutsuzluk da mı insanlarındır? Yalnızca insanlar mı ağlar? Yalnızca insanlar mı kaybeder? Halbuki küçük geyik her şeyden çok emindi, kaybettiğine. Her şeyden çok emindi kalbindeki bu yabancı hissin adının yalnızlık olduğuna ve çok emindi vücudunu sarıp sarmalayan bu işkence benzeri şeyin mutsuzluk olduğuna. Peki ya gözyaşları? Gözyaşlarını zaten bilirdi küçük geyik, doğduğundan beri...

CamScanner ile tarandı

VII.

Kül Cehennemi

Güne dışarıdaki bir kuşun ötüşünü dinleyerek başladım. Sanki bir müzik mırıldanıyor gibiydi, ısrarcı ve kararlıydı. Susmuyordu kuş ve onu dinlemesi çok güzeldi. Tüm gece boyunca bin bir çeşit kâbustan uyanıp tekrar tekrar uyudum. Kendimi rüyalarımda bir o binadan attım bir bu binadan. Havada süzülen bedenim yere çarpıp beni uyandırdığında ise her seferinde ter içinde gözlerimi açtım. Dün gece rüyalarımda defalarca öldüm ve defalarca hayata döndüm. Sabah olup tamamen uyandığımda ise öyle yorgundum ki gece boyunca koşmuş gibiydim. Yatağımda uzanmış, penceremin hemen önündeki ağacın dalında yuvası olan kuşun sesini dinliyordum. Telefonum dün geceden beri kapalıydı, başım ise güçlü bir ağrı çekmeye hazırlanıyordu.

"Eylül!" Çalan kapının ardından gelen ses anneme aitti.

"Efendim anne?"

"Gelebilir miyim?" Annemin sesi endişeliydi. Korktuğunu biliyordum. En başa döneceğimden, her şeyin giderek daha da kötüleşeceğinden korkuyordu.

"Gelebilirsin anne."

Annemin açılan kapıdan uzanan kafasına baktım, gözlerinin altı morarmıştı. O da uykusuz bir gece geçirmiş olmalıydı. Eliyle içeriyi gösterdi.

CamScanner ile tarandı

"Merih burada."

"Ne?"

"Seni görmek istiyor. Kahvaltıya davet edecektim ama önce sana sormak istedim."

Annemin Merih'in burada olduğunu haber verdiği an kalbimin hızlandığını hissettim. Kalbimde hissettiğim hareket heyecanımın sonucu muydu, yoksa stresten miydi bilmiyordum. Gelmeseydi "gelme" derdim ama gelmişken geri dönmesini isteyemezdim. Bu onu kırardı, Merih'i o kadar tanıyordum.

"Kahvaltıya davet et anne," dedim sessizce. "Üzerimi değiştirip geleceğim."

Annem rahatlamış gibi gülümsedi.

"Tamam tatlım, aferin sana." Annem gülümseyerek odamdan ayrıldı.

Merih'i burada istemeyecek kadar eskiye döndüğümü sanmış olmalıydı ki bunu kabul etmem annemi fazlasıyla mutlu etmişti. Stresten ağrıyan karnımı birkaç saniyeliğine ellerimle ovduktan sonra yataktan kalktım. Ayağa kalktığım an bir süreliğine gözlerimi kapattım.

"Onu tanıyorsun," diye fısıldadım kendime. "Merih'i tanıyorsun, biliyorsun. Güvendesin, burada bir yabancı yok. Sen, annen ve Merih. Onu tanıyorsun... Onu tanıyorsun... Onu tanıyorsun..." Birkaç tekrardan sonra derin bir nefes alıp gözlerimi açtım ve dolabımın önüne geldim.

Üzerime siyah bir tayt ile uzun, mor bir kapüşonlu geçirdim. Aynamın karşısına geçip saçlarımı taradım ve tepeden toplayarak sıkı bir atkuyruğu yaptım. Bu benim "Hayattan hiçbir beklentim kalmadı" saç modelimdi. Odamdan çıkıp hızla banyoya girdim, o sırada Merih ile annemin içeriden gelen seslerini duyabiliyordum. Annem Merih'e dün akşam haber bülteninde izlediği saçma sapan olaylardan

CamScanner ile tarandı

bahsederken Merih ilgileniyormuş gibi, "Öyle mi? Çok ilginç," gibi cevaplar veriyordu. Sonunda banyodan çıkıp mutfağa doğru ilerledim. Kapıda göründüğüm an gözüme çarpan ilk şey Merih'in kahverengi eldivenleri oldu. Kahverengi kazağıyla uyumlu olmalarını istemişti belli ki. Beni görünce toparlanıp bana heyecan ve endişeyle baktı. Dün akşam hakkında ne hissettiğimi, ne düşündüğümü merak ediyor olmalıydı.

"Günaydın," diye mırıldandım. "Hoş geldin." Ne kadar yorgun olduğum muhtemelen sesimden belliydi.

"Günaydın. Hoş buldum. Habersiz geldiğim için özür dilerim," dedi. "Sana defalarca yazdım, aradım. Ulaşamadım..."

Başımı salladım.

"Sorun değil, telefonumun... şarjı bitmiş olmalı. Biraz da derin uyumuşum... Zor uyandım."

Annem mutfak tezgâhında çay bardaklarımızı doldururken Merih'le karşılıklı oturuyorduk. Annemin bizi daha iyi dinleyebilmek için sessiz kalıp ağır davrandığına emindim.

"Nasılsın?" diye sordu Merih korkarak. "Dün pek iyi değildin."

"Daha iyiyim. Yalnızca başım ağrıyor. Biraz da yorgun hissediyorum." Sonra tereddütle konuşmaya devam ettim. "Dün... Her şey çok karıştı... Senin de bir suçun yoktu, benim de. Kimin suçu olduğunu biliyoruz," diye mırıldandım ve başımı masada duran elime çevirdim.

"Benim suçum," dedi Merih. "Öfkemi kontrol etmeliydim. Kendimi tutmalıydım. Yapamadım."

Annem çay koymayı bırakmış ve dolaplarda bir şeyler arıyor gibi yapıyordu.

"Senin bir suçun yok," dedim halsizce. "Söyledikleri şeyler seni tetikledi, seni buna onlar itti. Lütfen daha fazla

CamScanner ile tarandı

düşünme ve bu konuyu kapatalım. Olur mu?" Konuşmak bile başımı ağrıtıyordu. Merih başını sallayıp boğazını temizledi.

O sırada annem, "Heh, buldum!" diyerek dolaptan bir kâse şeker çıkardı. Her gün iki saniyede bulduğu şeker kâsesini bulması bu sefer dakikalarını almıştı. Kâseyi bulmasının konuşmamızın bitişine denk gelmesi de ayrıca mânidardı. Annem şeker kâsesi ve çaylarla birlikte masaya döndüğünde tabağıma birkaç parça domates alıyordum.

"Annen nasıl, Merih?" diye sordu annem ilgiyle.

"Gayet iyi. Size selam söyledi," dedi Merih, son derece üzgün bir sesle.

"Keşke o da gelseydi... Bir ara beraber gelin," dedi annem, bu aralar Merih'i fazlasıyla seviyordu. Merih gülümsemeye çalışarak annemi yanıtladı:

"Bugün önemli işleri vardı. Davetinizi ona iletirim."

Kahvaltının bundan sonraki kısmında konuşan çoğunlukla annemdi. Bizim garip sessizliğimiz ortamı germesin diye hiç susmuyordu. Arkadaşlarından, akrabalarımızdan, televizyonda gördüğü her şeyden bahsediyordu annem. Aslına bakarsanız şu içinde bulunduğumuz an da benim için dün akşam Merih'le buluşmaya çıkmak kadar garipti. Annem ve Merih'le birlikte mutfağımızda oturup kahvaltı edeceğimizi hiç düşünmezdim ama işte buradaydık ve çay içiyorduk.

Bir ara zilin çalmasıyla annem masadan kalkıp kapıya koştu. Gelen annemin komşularından biriydi. Onlar kapıda sohbet ederken biz Merih'le kahvaltı masasında oturmuş susmaya devam ediyorduk.

"Buraya neden geldin?" diye sordum bir anda. Merih başını kaldırdığında gözlerindeki hüznü görebiliyordum.

"Burada olmamı istemiyorsun, değil mi?" diye sordu.

CamScanner ile tarandı

"Sadece neden geldiğini merak ettim," dedim. "Bir sebebi olmalı."

"Seni görmek istedim. İyi olduğundan emin olmak istedim Eylül. Sabaha kadar uyuyamadım, kendimi suçlayıp durdum. O hale gelmene sebep olan bendim ve senin iyi olduğunu görmezsem endişeden delirecektim."

"Zaten delisin," dedim. "Benim gibi." Sessizce güldüm.

Merih de burnundan çıkan ufacık bir sesle hafifçe tebessüm etti.

"Daha da delirecektim. Sen düşün artık."

"Öyle mi?" Merih bir kez daha gülümsedi. Sonra durup derin bir nefes aldı ve ciddi haline geri dönerek konuşmasına devam etti.

"Dün gece uzun uzun düşündüm Eylül. Senin ürkek ruhun ve benim patlamaya hazır içgüdülerim bir araya geldiğinde sen hep zarar göreceksin. Bunu anladım."

"Ne bu şimdi?" diye sordum. "Veda konuşması mı?"

"Hayır... Ben... Bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Yalnızca..." Merih cümlesini bir türlü toparlayamadı. Sonra durdu ve birkaç saniye bekleyip düşündükten sonra devam etti:

"Eylül, sana dün bir soru sormuştum."

"Hangisi?"

"Sana dün, 'Sana zarar mı veriyorum?' demiştim ve bu soru dün geceden beri aklımdan çıkmıyor."

"Merih... bunları konuşmasak?"

"Hayır, Eylül, dinle lütfen. Kafamın içinde sürekli aynı cümle dönüp duruyor: *Ona zarar mı veriyorum, ona zarar mı veriyorum, ona zarar mı veriyorum?* Ve sana zarar verme ihtimalim canımı o kadar yakıyor ki bunun bir ihtimal olmasına bile dayanamıyorum Eylül. Seni biliyorum, kimseyi

CamScanner ile tarandı

incitmek istemezsin ve beni hayatından çıkarman beni incitecek. Belki de beni hayatından bu yüzden çıkarmıyorsun, beni incitmemek için zarar görmeyi kabul ediyorsun..."

Öyle zor konuşuyordu ki neredeyse sesi titriyordu. Duraksıyordu, dudaklarını aralıyordu ve sonra yine duruyordu. İçinde yaşadığı işkenceye son vermek için söze girdim.

"Bana zarar veren sen değilsin Merih," dedim. "Beni yaşamak incitiyor. İçimde bir yerlerde buraya ait olmadığımı hissediyorum. Yaşama adapte olamayan bir yanım var ve sen bunu çok iyi biliyorsun. Bizim eksiklerimiz aynı, kırgınlıklarımız hep aynı... Sadece sen ve ben değil. Sen, ben, Asya, Reva, Can, Korhan, Kerim, Mehmet ve diğerleri. Bizden çok var Merih... Dışarıda bir yerlerde bizden çok var..."

Merih hüzünle başını salladı. Gözleri eldivenli ellerine takıldı. Uzun uzun ellerindeki eldivenlere baktı.

"Seni uzun süre takip ettim, biliyorsun..." diye mırıldanarak söze girdi. "Kimilerine göre bir sapık gibi. Benim için ise sen bir takıntıydın ve benim hastalığım buydu zaten. Odamdan çıkmadan önce defalarca açıp kapattığım ışık gibi, defalarca kilidini açıp tekrar tekrar kilitlediğim kapılar gibi, sen benim takıntılarımdan biriydin. Odamdan çıkmadan önce ışığı ne kadar açıp kapatırsam kapatayım aklım hep odamın ışığında kalıyor. *Acaba kapattım mı, acaba en son açık mı bıraktım...* Kapıyı defalarca açıp kapatıyorum, açıp kapatıyorum. Sonra yine bütün gün düşünüyorum: *Kapıyı en son kapattım mı? Yoksa açık mı bıraktım?* Senin varlığın benim için o ışıktan ve o kapıdan daha öte... İyi misin, mutlu musun, üzgün müsün, kırgın mısın, güvende misin... Bu sorular her gün kafamın içinde. Senin iyi olduğunu bilmek aklımın temel taşı gibi."

"Bu bir hastalık," diye kestim sözünü. "Bana karşı hissettiklerin..."

CamScanner ile tarandı

Merih başını salladı.

"Biliyorum. Sana karşı hissettiğim bu bağımlılık bir hastalık ve bu hastalık benim tedavi olmak istemediğim bir hastalık," diye mırıldanarak hüzünle gülümsedi. "Ama tek mesele ben değilim Eylül. Sana karşı hissettiğim bağımlılık bir gün sana zarar verirse kendimi asla affetmem. Asla. Bu yüzden bir karar aldım."

"Ne kararı?"

"Bir sonraki seansta bu konuyu terapistimle konuşacağım. Sana olan bağımlılığımı ve bu bağımlılıktan kurtulmak için yardım almak istediğimi anlatacağım ona."

"Anlıyorum..." dedim sessizce başımı sallayarak. "Bu benden vazgeçmen anlamına geliyor. Yani bu bir nevi veda konuşması, en başta söylediğim gibi."

"Hayır," dedi Merih ısrarla, "senden vazgeçebilir miyim? Ama sana zarar vermemek için iyileşmem gerekiyor Eylül. Sana bağımlı değil, âşık olmam gerekiyor," dedi ve ekledi: "*Yalnızca* âşık."

Titrek bir nefes alarak yüzüne baktım. Gözlerindeki ışık umut ışığıydı, benim için ve onun için bir umut vardı. Umut bana oldukça uzak gelse de Merih artık daha umutlu bakıyordu.

"Ben..." diye söze girmeye hazırlandığım sırada annem mutfağa döndü. Boğazımı temizleyip konuyu değiştirdim. "İsterseniz çaylarınızı yenileyebilirim."

"Çok iyi olur yavrum, komşunun oğlu evleniyormuş, davetiyelerimizi getirdi ama bir türlü bırakmadı beni. Lafa tutup durdu, zor kaçtım içeri," dedi annem gülerek.

O sırada ben ayağa kalkıp çaydanlığı aldım. Annem ve Merih'in fincanlarında kalan çaylarını lavaboya döküp ikisine de yeni birer fincan çay doldurduktan sonra yerime oturdum.

CamScanner ile tarandı

"Düğün üç gün sonraymış. Kır düğünü yapacaklarmış, gelmek ister misin Eylül?" diye sordu annem.

"Düğüne mi?" dedim şok içinde.

"Değişiklik olur," dedi annem.

Dalga geçer gibi gülümsedim.

"Ben ve düğün," dedim. "Aklın alıyor mu, anne?"

Annem omuz silkti.

"Yanında ben olacağım. Baban da olacak. Hatta istersen Merih'le gelebilirsin, ne dersin Merih?"

"Ben mi?" dedi Merih şaşkınlıkla.

"Evet! Eylül'e eşlik etmek ister misin? Tenha bir yerde otururusunuz, düğünü izlersiniz, canlı müzik dinlersiniz. Size de iyi gelir." Ben sinir bozukluğuyla güldüğüm sırada Merih başını kaldırıp bana baktı.

"Çok isterim. Tabii sen de istersen."

Merih'e şok içinde bir ifadeyle baktım. Ciddi olamazdı. Benimle vakit geçirmek için annemin düğüne gelme teklifini kabul etmiş olamazdı. Tam cevap vereceğim sırada kapının zili bir kez daha çaldı.

"Hay Allah!" Annem söylene söylene kapıya giderken Merih'e döndüm.

"Sen ciddi misin?" diye sordum.

"Belki böyle bir ortamda kendini daha iyi hissedersin. Kalabalık ama herkes tanıdık. Annen ve baban da orada ama yanında ben de varım. En tenha yere geçeriz, boş bir masaya birlikte otururuz. Ne dersin?" Merih gerçekten ciddiydi. Cidden ciddiydi. Önce şaşkınlıkla güldüm fakat sonra anlattığı plan çok da saçma gelmedi. Neden olmasın diye düşündüm. Strese girersem en kötü ihtimalle çıkar giderdik.

"Tamam," deyiverdim bir anda. "Tamam. Düğüne gidelim."

CamScanner ile tarandı

O sırada annem mutfağa girdi.

"Damacana siparişim gelmiş," dedi ve duraksadı. "Ne diyordun sen? Düğüne gidelim mi diyordun?"

"Evet, gidelim," diyerek başımı salladım. Annem heyecanla güldü.

"Baban buna asla inanmayacak. Hatta kimse inanamayacak!" Bu annemin en mutlu hali olabilirdi. Başımı kaldırıp Merih'e baktığımda yüzünün hafif bir tebessümle kaplandığını görünce ben de ona gülümseyerek karşılık verdim.

Hayatımın akışı giderek garipleşiyordu. Dün akşamdan bu sabaha kadar hayatımdan nefret ederken bu sabah oturmuş annem ve Merih'le kahvaltı ediyor, birlikte düğüne gitme planları yapıyordum. Sabah uyandığımda kendimi harap olmuş gibi hissederken, şimdi yenilenmiş hissediyordum. Hayatımın dengesiz akışı beni yormasının yanında tamamen umutsuzluğa düşmemi engelliyordu çünkü her umutsuzluk noktasından bir çıkış olduğunu hatırlatıyordu. Ruhum artık bu rutine alışmıştı. Düşmek kadar kalkmak da bir rutin haline gelmişti. İçimdeki dalgalanmalar artık normalden de öteydi. Kendimi akışa bırakmış her şeyi dibine kadar yaşıyordum. Kötüyü de, iyiyi de.

"Ben artık kalkayım," diyerek ayaklandı Merih. "Ellerinize sağlık. Her şey çok güzeldi."

"Öyleyse yarın yine gel!" dedi annem gülerek. Merih gülümseyerek gözlerini kırptı fakat bu teklife cevap vermedi.

Annemle birlikte Merih'i kapıya kadar geçirdik. Merih kapının önünde eldivenli elleriyle koyu kahverengi ayakkabılarını giyip bize döndü. Bugün fazla uyumlu giyinmişti.

"Size iyi günler, görüşmek üzere," diye mırıldandı, gözleri gözlerimdeydi.

"Görüşürüz yavrum, annene çok selamlar."

CamScanner ile

"Görüşürüz Merih," diye mırıldandım. "Kendine iyi bak."

Merih merdivenlere yöneldiği sırada annem kapıyı kapattı ve birlikte mutfağa döndük. O kendine bir fincan daha çay koyarken ben sandalyeme oturup ona baktım.

"Neden böyle yapıyorsun?" diye sordum.

"Ne yapıyormuşum?" dedi annem merakla.

"Merih'le neden bu kadar ilgileniyorsun? Onu neden bu kadar seviyorsun ve neden beni onunla bir arada tutmaya çalışıyorsun?" diye sıraladım. Annem çayından bir yudum alıp gülümsedi.

"Merih'in sana iyi geldiğini düşünüyorum."

"Dün akşamki halimi görmene rağmen böyle mi düşünüyorsun?" diye sordum merakla.

Annem normalde her şeyi abartır ve gözünde büyütürdü; kötü olan bir şeyi on kat daha kötü görürdü. Oysa burada bambaşka bir durum söz konusuydu.

"Evet," dedi annem, "dün akşamki halini gördüm ve böyle söylüyorum." Kendinden oldukça emindi.

"Dün akşam beni tam anlamıyla gördüğüne emin misin anne?" diye sordum anlam vermeye çalışarak.

"Dün akşam gördüğüm şey hayata dâhil olmayı benim zorumla değil, kendi isteğiyle deneyen bir Eylül'dü. Ben dün akşam deneyen ve yenilen bir Eylül gördüm. Bu sabah gördüğüm şey ise yenilmesine rağmen tekrar deneyen bir Eylül. Bunu sana yaptıran Merih. Biz bunu sana yıllarca yaptıramadık. Sen her denediğinde ve her yenildiğinde kendini aylarca kapattın. Şimdi tek bir fark var ve o fark Merih," diye açıkladı annem çayından bir yudum daha alırken.

O sırada gözlerim annemin gözlerinden uzaklaşıp mutfağın duvarına kaydı, gözlerim o duvara daldı ve bir düşünme sürecine girdim. Annem yanımda oturup çayını içti.

CamScanner ile tarandı

kahvaltısına devam etti, televizyon izledi, ben ise yalnızca duvarın beyazına daldım. Düşündüm durdum dakikalarca.

Merih'in hayatımdaki etkisine hiç böyle bakmamıştım. Kendimi de hiç bu kadar cesur görmemiştim. Daha önce hiç bu kadar çabuk toparlamamıştım. Hiçbir teklifi bu kadar kolay kabul etmemiştim. Gün boyunca odamda kaldım. Annem salonda kendisini ziyarete gelen birkaç çocukluk arkadaşıyla vakit geçirirken ben saatlerce kitap okudum. Ara sıra müzik dinleyip boş boş tavanı izledim. Telefonumu kahvaltıdan hemen sonra açmıştım ama Merih'in bu sabaha kadar attığı mesajlar dışında başka bir mesaj almamıştım. Merih muhtemelen mesajlarıyla beni rahatsız edebileceğine inanıyordu. Belki bir süre iletişim halinde olmamak ona da bana da iyi gelirdi. En azından bugün için. Oysa aklım hep ondaydı. Kitabın her satırında, dinlediğim müziklerin her saniyesinde o vardı. İçimdeki merak duygusu her an Merih'in neler yapıyor olabileceğini sorguluyordu.

Bir ara yatağımdan kalkıp dolabımın kapaklarını açtım. Üç gün sonra hayatımda ilk kez bir düğüne gidecektim. Çocukluk dönemime kadar bilinçsizce gittiklerimi saymazsak ilk defa bir düğünle tanışacaktım. Ne giymem gerektiğini az çok biliyordum ama ne giyeceğimi bilmiyordum. Dolabımı açıp kıyafetlerime göz attığım sırada fark ettiğim şey "depresyon kıyafetleri"yle dolu bir dolabım oluşuydu. Sıkıntılı bir nefes verdim ve hiç kıpırdamadan dolabımın içine bakmaya devam ettim.

"Eylül?" Annemin sesini kapının öteki tarafından duyduğum an başımı çevirdim. "Gelebilir miyim?" diye sordu annem.

"Gel anne," dedim. "Arkadaşların gitti mi?" Annem kapıyı açıp içeri girdi.

"Az önce çıktılar. Ne yapıyorsun? Duşa mı gireceksin?"

CamScanner ile tarandı

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sadece... kıyafetlerime bakıyordum."

"Özel bir sebebi var mı?" diye sordu annem gülerek.

"Düğünde ne giymem gerektiğini bilmiyorum. Onu düşünüyordum."

Annem gülümseyerek dolabın kapaklarını kapattı.

"Burada düğüne giymelik bir şey bulamazsın ama cenazede giymelik bol bol kıyafetin var..." dedi annem. Hemen sonra, "Allah korusun tabii," diye ekledi.

Kendi kendime gülerek yatağıma oturdum.

"Alt tarafı bir düğün," dedim omuz silkerek. "Bunlardan birini giyer gelirim."

"Ya da çıkıp alışveriş yaparız, ne dersin?"

"Bir haftada bu kadar fazla kalabalığa girebileceğimi sanmıyorum derim anne." Annem unuttuğu bir şey aklına gelmiş gibi başını salladı, bazen kızının kocaman bir sosyal fobiyle yaşadığını unutuyordu. Haklıydı.

"Öyleyse elbiseni ben alayım. Olur mu? İstersen sana fotoğraf atarım, istediğini seçersin," dedi annem.

"Fotoğraf atmana gerek yok anne, modadan anlamadığımı biliyorsun. Sen seç, ne alırsan giyerim. Saçma sapan bir şey olmadığı sürece tabii." Annem gülerek kapıya yöneldi.

"Saçma sapan elbise de nasıl oluyormuş bakalım?"

"Sade bir elbise olsun işte anne, anla beni." Annem bir kez daha gülüp başını salladı.

"Anladım Eylül, şaka yapıyorum! O zaman ben çıkıp Nare Abla'nın butiğine gideyim, iki saate dönerim. Görüşürüz tatlım."

Annem odamdan çıktıktan sonra gün boyu izlediğim rutinime geri döndüm. Telefon kontrolü, kitap okuma, boş boş tavanı izleme ve hayaller kurma... Bugün düşünmek için o

CamScanner ile tarandı

kadar çok vaktim oldu ki tüm yaşanmışlıklarım aklımdaydı. Geyik, Füsun Hemşire, orman, Kar Küresi, ilaçlar, seanslar... Her şey.

İçimde ukde kalan bir şey vardı. Geyiği ziyaret etmek ve Füsun Hemşire'nin mezarına çiçek götürmek... Neden bilmiyordum ama geride kalan günlerin kasveti ve çaresizliği bende birer veda konuşması yapma isteği uyandırıyordu. Elime telefonumu alıp Merih'e bir mesaj yazdım.

"Selam Merih. Nasılsın? Şey diyecektim... Bir ara geyiği ziyaret etmeye ve Füsun Hemşire'nin mezarına çiçek götürmeye ne dersin?"

Merih'in cevabını ekranın başında bekledim. Tam dört dakika. Dört dakika sonra gelen cevabı ise hızla okudum.

"Ne zaman istersen Eylül. Benim de aklımdaydı. Bunu onlara borçluyuz..."

Mesajı okur okumaz heyecanla cevap yazdım.

"Düğünden sonraki gün gitmeye ne dersin?"

"Düğüne üç gün var. İstersen önümüzdeki iki gün boyunca müsaidim. Mesela yarın gitmeye ne dersin? Tabii istersen düğünden sonra da gidebiliriz. Sen nasıl istersen."

Mesajı okuyup bir süre düşündüm. Geyik Bolu'da tedavi altına alınmıştı, Füsun Hemşire'nin mezarı da merkeze yakın kalan bir mezarlıktaydı. Oraya arabayla gidecek ve arabayla dönecektik. Arabada yalnızca Merih ve ben olacaktık. Füsun Hemşire'nin mezarına çiçek götürdüğümüzde de yine ikimiz olacaktık. Geyiği ziyaret ederken ise yanımızda olsa olsa bir veteriner hekim olacaktı. Sanırım bunu yapabilirdim.

"Yarın olur. Saat kaçta çıkalım?"

"Sabah 8'de kapının önündeyim. Ne dersin?"

"Tamam. Öyleyse sabah görüşürüz."

CamScanner ile tarandı

Alınması gereken çiçekler, edilmesi gereken teşekkürler ve yapılması gereken veda konuşmaları vardı ve yarın tüm bunların tam vaktiydi.

Merih'le konuşmam bittikten sonra kendime mutfakta papatya çayı yaptığım sırada, annem eve elleri kolları dolu bir halde geri döndü. Aldıklarını ellerime tutuşturup nefes nefese bir halde sandalyelerden birine oturdu.

"Bana bir bardak su ver, sonra da git elbiseni, ayakkabılarını ve takılarını dene," dedi nefes nefese.

"Çok mu yoruldun? Keşke bu kadar aceleye getirmeseydin anne."

Telaşla elimdekileri odama götürüp yatağıma bıraktım. Dönüp anneme bir bardak su uzattığımda annemin yanakları kıpkırmızıydı. Yorgunluktan neredeyse bayılacaktı.

"İyi misin?" diye sordum. O an annemin birkaç gündür benim için sarf ettiği çabadan dolayı kendimi suçlu hissettim.

"İyiyim, iyiyim. Bunlar tatlı yorgunluklar," dedi annem gülümseyerek. Bir süre tereddütle yüzüne baktım. Söylemek istediğim bir şeyler vardı ama zorlanıyordum.

"Anne..."

"Efendim kızım?"

Bir süre daha tereddütle sessiz kaldım. Sonra bir anda gözlerimi kaçırarak konuştum.

"Her şey için teşekkür ederim. Seni seviyorum. Lütfen cevap verme," dedim utanarak. "Ben elbisemi deneyip geleyim."

Annem kalakalmıştı; mutlu olmuştu. Mutfaktan çıkıp odama geçtim. Annemin bana aldığı elbiseyi paketinden çıkarıp ellerimde tuttum. Elbise açık mavi bir tondaydı, beyaza oldukça yakındı. Boyun kısmını saran tülün kenarları

CamScanner ile tarandı

incilerle işliydi ve bel kısmında beyaz taşlı bir kemer vardı. Hayatımda gördüğüm en güzel elbise olabilirdi bu. Elbisenin altına ise inci taşlarla işlenmiş bir çift beyaz topuklu ayakkabı almıştı. Su yolu gümüş bir bileklik ve bir çift gümüş küpeyle her şey birbirini tamamlıyordu. Peki, ben onları tamamlayacak mıydım? Dakikalar sonra aynada gördüğüm görüntü bana ne söylüyordu?

Elbise üzerimdeydi, ayakkabılar ayaklarımda, küpeler kulaklarımda ve bileklik bileğimde. Hayatımda ilk defa giydiklerimle ilgili heyecanlı hissediyordum ve nedendir bilmem, göstermek istediğim ilk kişi Merih'ti. Telefonumu elime alıp aynadan bir fotoğrafımı çektim. Sonra fotoğrafımı Merih'e gönderip şöyle yazdım:

"Annem düğün için almış. Nasıl sence?"

Merih'in mesajı tam bir dakika sonra geldi.

"Bütün günümü mahvedecek kadar güzel..." yazdı ve sonra ekledi:

"Günün geri kalanında yalnızca senin fotoğrafına bakacağım Eylül, başka bir şey yapmam mümkün değil." Sonra bir mesaj daha ekledi:

"Sen gerçek bir kar tanesisin. Zarif, eşsiz..."

Telefonumu ellerimin arasında tutup kalbime götürerek aynaya baktım, gözlerime. O an tüm hikâyem gözlerimin önünden geçer gibi oldu. Çekindiğim, saklandığım herkes, gizlediğim her şey, ardına kapandığım kapılar, kendimi kaybettiğim kalabalıklar... Yorucu bir hayat hikâyem vardı fakat eşsizdi. Merih'in dediği gibi, hepimiz birer kar tanesiydik. Hayatlarımız hikâyelerimizdi, hikâyelerimiz eşsizdi. Bazı hikâyeler mutlu sonla biterken bazıları mutsuz biterdi. Kendime dair merak ettiğim tek bir şey vardı. Bu yolun sonunda ne vardı? Var olmak mı, yoksa erimek mi?

CamScanner ile tarandı

Ne vardı en sonda? Nefes mi, yoksa ateş mi?

Neydi sonum? Kül cehennemi mi, yoksa hayallerimin cenneti mi?

Kalmak mıydı sonum, yoksa gitmek mi?

Kimilerinin dilinde "ölüm iyiliği" diye bir tabir var, bilir misiniz? Her şey çok kötü olmadan önce her şey çok iyi olur derler. Çok hasta ve ölmesi beklenen insanın bir anda ayaklanması, sebepsiz bir iyiliğe bürünmesine kimileri "ölüm iyiliği" derler. Bir anda iyi olur, bir anda ölür. Şaşırtıcı olan iyi olmasıdır, şaşırtıcı olan ölüm değildir. Ölüm beklenendir.

Ne bekliyordu beni?

Düşmek mi, yoksa uçmak mı?

CamScanner ile tarandı

Neydi sonum?
Kül cehennemi mi,
yoksa hayallerimin cenneti mi?

CamScanner ile tarandı

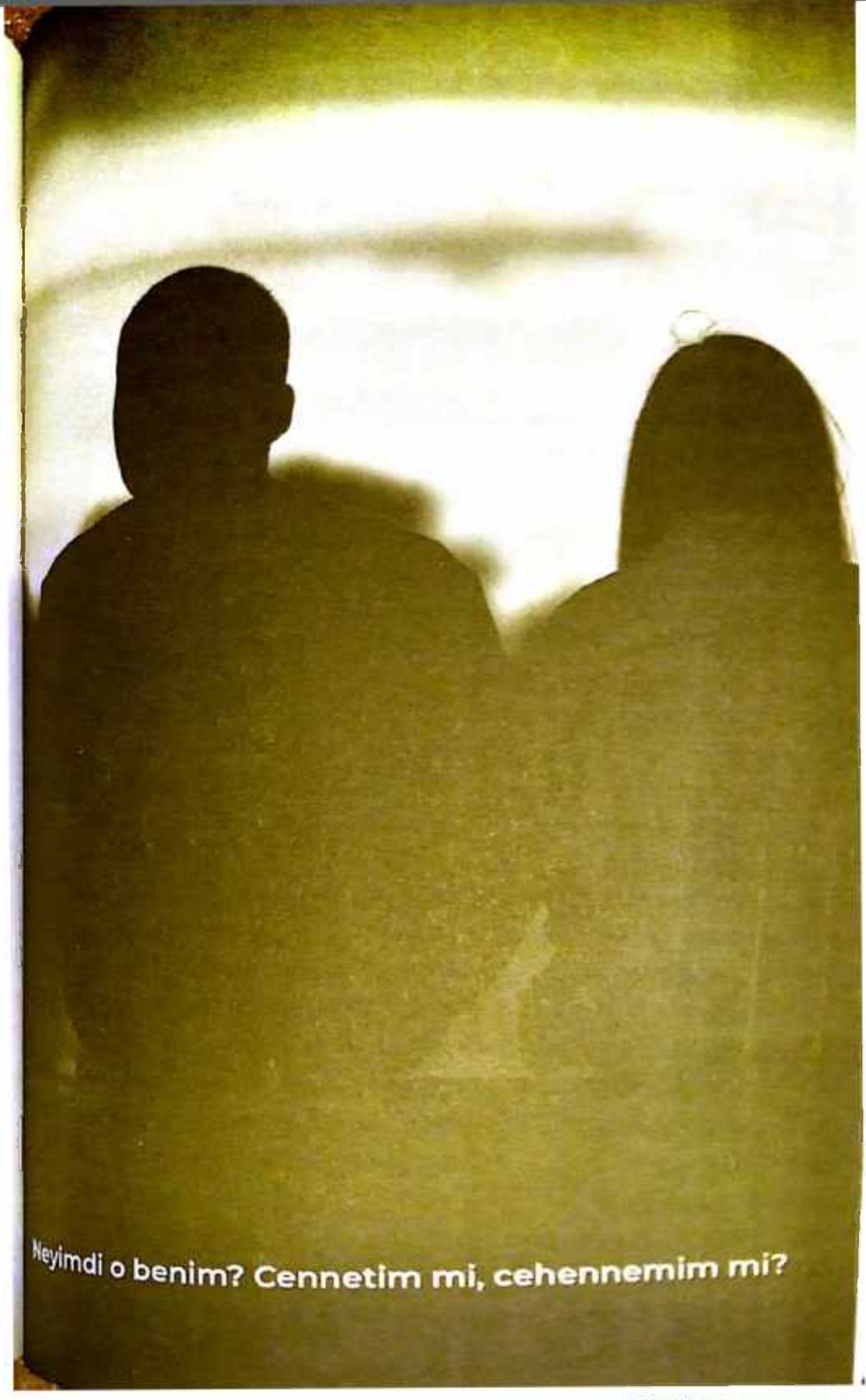
Küçük geyiğin her uykusu sanrılarla doluydu, kafasının içinde dolaşan sesler anne geyikten başkasına ait değildi. Sadece insanlar mı yavrularına ninni söyler sanırsın? Küçük geyik annesinin ninnilerini hayal ederek uyurken bilirdi asıl ilacın sevgi olduğunu ve sevgi bazen kısacık bir geyik ninnisinde saklıydı...

"Yavru geyik, yavru geyik, gözlerim hep seni görsün diye başım hep sana eğik...

Yavru geyik, yavru geyik, benim olmasan açılırdı kalbimde koca bir delik..."

Küçük geyik şimdi anlıyordu annesinin ona anlattığı o "koca deliğin" büyüklüğünü; kalbinde hissettiği boşluğun bir açıklaması olamazdı, o koca delikten başka.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

VIII.

Cehennemi Benimsemek

Gözlerimi çığlıklar içinde açtığımda başımda önce Merih'i gördüm. Kan ter içinde kalmış, öfkeden mahvolmuş bir halde kollarımı tutuyordu.

"Vur artık şu iğneyi!" diye bağırıyordu birine, başımı biraz kaldırıp gördüğüm yüz ise Füsun Hemşire'nin yüzüydü.

"Bırakın beni!" diyordum acı içinde, her yerim ağrıyordu. "Acı çekiyorum! Bırakın öleyim!"

"Eylül... Beni dinle..." Merih bana yalvarırken gözlerimi açamıyordum bile.

"Her şey düzelecek... Söz veriyorum. Sen sadece benimle kal. Sakın uyuma, tamam mı? Uyanık kal... Vur artık şu iğneyi! Asya, Can, bacaklarını tutun!"

Herkes başımdaydı, Asya, Can, Korhan, Reva, Mehmet, Kerim, hepsi... Burası neresiydi anlamakta güçlük geçiyordum fakat farkında olduğum bir şey vardı; iğne vücuduma girdiği anda vücudum alevlerin arasına dalmış gibiydi. Sanki damarlarımda dolaşan madde alevdi.

"Alev..." dediğimi hatırlıyorum, artık sesim bile çıkmıyordu.

"Geçecek, geçecek dayan..." Merih başımda ağlayarak beni tutmaya çalışıyordu. Her şeye şahit olmuş bedenim ilk defa çaresiz bir acıyla tanışıyordu. Bedenime cehennemi enjekte ediyorlardı.

CamScanner ile tarandı

"Sakin ol," diyordu Merih nefes alıp verişim yavaşlarken. "Sakin ol..."

Sakinleşiyordum. Vücudum acıya alışıyor ve cehennemi benimsiyordu. Hareketlerim yavaşlıyor ve kalbim durmaya yaklaşıyordu. Ölüyor muydum, yoksa yaşamak zaten böyle bir his miydi?

Burası neresiydi, bunlar gerçekten yaşanıyor muydu?

Ben kimdim, neden gelmiştim bu dünyaya? Dünya kocaman bir kar küresiydi, biz de birer kar tanesi. Küçücük bir tanesi var olabilir miydi koskocaman bir kar küresinin içinde?

Vücudumda dolaşan acı beni içten içe bitirirken bir kez daha anladım: Bu benim hikâyemdi, kar küresinin ateşle tanışmasının hikâyesi.

"Eylül! Eylül!"

"Ah... Ne... Ne oluyor? Anne?" Annemin bana seslenmesiyle gözlerimi açtığım an yatağımda doğrulup bu ânın gerçekliğini sorguladım. Tüm o yaşananlar bir kâbus muydu? Vücuduma enjekte edilen o şey, cayır cayır yanışım, Merih'in başımda ağlaması, hepsi... Hepsi bir kâbustu.

"Merih geldi, seni bekliyor," dedi annem. "Bir planınız varmış sanırım."

"Saat... saat kaç?" dedim uyku sersemliğiyle.

"Saat 8."

"Doğru ya! Tamamen unutmuşum," dedim yataktan kalkarken. "Anne, gidip söyler misin, on dakikaya geliyorum."

Annem odamın kapısını kapatıp uzaklaşırken hemen üzerimi değiştirdim. Elime gelen ilk pantolon ve kazağı aldım. Saçlarımı hızla ördüm ve odamdan çıkıp banyoya koştum. O kadar çok çişim gelmişti ki günlerdir tutuyor gibiydim. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra hızla odama döndüm ve montum ile çantamı alıp kapıya doğru ilerledim.

CamScanner ile tarandı

Annem Merih'i çoktan mutfağa almış ve ona çay ikram etmişti.

"Günaydın," dedim uykulu bir sesle. "Uyuyakalmışım."

"Günaydın," dedi Merih. "Sorun değil. Annenin güzel çayından içme şansını yakaladım."

Eldivenli eliyle tuttuğu fincanı masaya bırakıp ayağa kalktı. Bu sırada annem Merih'in iltifatına gülüyordu. Birlikte kapıya kadar ilerledik.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu annem biz ayakkabılarımızı giyerken.

Ona Füsun Hemşire'nin mezarını ziyaret edeceğimizi söylemeyecektim, bunu pek mantıklı bulmazdı.

"Kahvaltıya," dedim, o sırada Merih hiç düşünmeden başını salladı.

"Kahvaltıya," diye tekrarladı beni.

"Tamam çocuklar, iyi eğlenceler. Afiyet olsun." Annemin bizi yolcu etmesi üzerine evden çıktık. Merih'le arabaya gidene kadar konuşmadık. Arabanın kapısını benim için açarken yüzüme baktı ve şöyle dedi:

"Kahvaltıya?"

Gülümseyerek koltuğa oturdum ve onun da kendi koltuğuna geçmesini bekledim. Merih arabayı çalıştırırken ona yalan söyleme sebebimi açıklıyordum.

"Annem bu mezar ziyaretini pek mantıklı bulmayacaktır, sorgulayıp üzerime giderdi..."

"Muhtemelen en kısa zamana bir psikolog seansı ayarlardı, değil mi?"

Gülerek başımı salladım.

"Hem sana hem bana."

Nihayet yola çıktığımızda arka planda çalan müzik kulağıma kesik kesik geliyordu. Arabanın camları buğulanmıştı.

CamScanner ile tarandı

Dışarıya bakan gözlerim buğulanan camları gördükçe gördüğüm kâbusun dünyasına dalıyordum. Rüyamda hissettiğim acı öyle gerçekti ki hatırladıkça canım yanıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Merih.

"İyiyim. Yalnızca... Bir kâbus gördüm ve hâlâ onun etkisindeyim."

"Anlatmak ister misin?"

"İstemezsem beni anlar mısın?"

Merih başını çevirip bana baktı, eldivenli ellerinden birini uzatıp kucağımda duran elimi tuttu.

"Ben seni hep anlarım. Ama kâbus sona erdi, artık yalnızca rüyalar var..."

İçimde hep sıkıntılı bir his vardı. Sanki ağzımda bile hep can sıkıcı bir tat vardı, karnımda hep bir ağrı, kalbimde hep huzursuzluk. Sanki bilincimin içi beni yiyip bitiren küçük Eylül'lerle doluydu ve her günüm onların bana verdiği huzursuzluğu aşmaya çalışarak geçiyordu.

"Bundan emin misin?" diye sordu Merih.

"Neyden?"

"Bu mezar ziyaretini gerçekten yapmak istediğinden... Emin misin? Kötü etkilenebilirsin, kâbusların artabilir ve biliyorsun, ben geceleri yanında değilim. Keşke yanında olabilsem." Merih'in yüzünde beliren gülümseme dudaklarımın kenarlarının yukarı doğru kıvrılmasına sebep oldu.

"Keşke..." dedim sessizce, sonra devam ettim. "Eminim, onu ziyaret etmek istiyorum. Kötü anılarımızın tamamına veda etmeliyiz. Yoksa onlar hep bizimle kalır."

Merih derin bir nefes alıp müziğin sesini açtı. Şarkının ilk iki dizesi öyle bizi anlatıyordu ki başımı çevirip ona bakma ihtiyacı hissettim.

CamScanner ile tarandı

"Seni özlemiştim.

Eline değmemişti elim..."[4]

Bir zamanlar bir Eylül vardı. Kâbuslardan uyuyamazdı, içini saran tüm hisler korku doluydu, huzur onun için imkânsızdı ve sanki ben yine o Eylül'e dönüşüyordum. Dönüp dolaşıp kendimi yine o sanrıların, o ruhsal acıların içinde buluyordum.

"Bir yol bulsam kendime. Kaçsam geçmişimden yine..."

Bir yolunu bulup geçmişimden kaçmak istiyordum, bunu geçmişimle vedalaşarak yapabileceğimi sanıyordum, belki de yanılıyordum. Oysa başka bir seçeneğim yoktu. Tek seçeneğim buydu ve denemekten başka çarem yoktu. Üstelik Füsun Hemşire bir vedayı fazlasıyla hak ediyordu.

Yolun büyük bir kısmını düşünerek ve uyuklayarak geçirdim. Merih arabayı durdurduğunda gözlerimi açtım ve bir çiçek dükkânının önünde olduğumuzu gördüm.

"Çiçek mi alacağız?" diye sordum.

"İstersen," dedi, başımı sallayarak arabadan indim. Birlikte içeri girdiğimiz an çiçek kokularıyla karşılandık. Onlarca çiçek çeşidi arasından gözüme çarpan ilk çiçekler ise papatyalar oldu.

"Hoş geldiniz, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu bizi görünce ayaklanan kadın çalışan.

Merih soran gözlerle bana döndü.

"Papatya..." dedim Merih'e bakarak. O an kendimde nedense kadınla konuşacak özgüveni bulamadım.

"Bir buket papatya alabilir miyiz?" diye sordu Merih, ve ekledi: "Bir buket de gül. Beyaz..."

Kadın çiçekleri hazırlamaya koyulurken başımı kaldırıp ona baktım.

"Füsun Hemşire'yi bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

---

4 Perdenin Ardındakiler - Derdime

CamScanner ile tarandı

Merih güldü.

"Güller senin için."

Ah, elbette benim içindi. Ne salaktım. Utanıp gülümseyerek başımı eğdim. Çiçekleri inceliyormuş gibi yaparak vakit geçirdim. Artık kesindi, dışarıda vakit geçirmek eskisinden de rahatsız edici olmaya başlamıştı. Ne yapacağımı bilemiyor, başımı kaldırmak bile istemiyordum.

"Buyurun, gülleriniz." Çalışan kadın gülleri Merih'e uzatırken Merih bana döndü.

"Onlar bu güzel hanımefendinin."

Kadın gülleri gülümseyerek bana uzattığı sırada ona ellerimi uzatırken fark ettim ki ellerim titriyordu.

"T-teşekkür ederim," diye mırıldandım. Bu, hastalığımın en başına, en zirve yaptığı döneme dönmek gibiydi.

Çiçekleri alırken titreyen ellerim Merih'in de dikkatini çekmiş olmalıydı çünkü bana kaşlarını çatarak merakla bakıyordu.

"Bunlar da papatyalarınız," diyerek papatyaları da Merih'e uzattı kadın. "Ödemeniz kartla mı olacak nakit mi?"

Merih papatyaları alırken ben elimdeki gülleri inceliyormuş gibi yaparak oyalanmaya devam ediyordum. Çiçeklerin ödemesini yapan Merih yanıma geldiğinde hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp ilerledim. O an çalışana, "Kolay gelsin!" demeye kalksam bunu bile tir tir titreyerek söyleyecektim, biliyordum.

"Eylül," dedi Merih ben arabanın kapısını açmak üzereyken.

"Efendim?"

"Sen iyisin, değil mi?"

"Neden sordun?"

"Ellerin..." dedi, "ellerin titriyordu. Seni bu kadar strese sokan ne?" Başımı eğip yere, ayaklarıma baktım.

"Bilmiyorum. Beni yanımızda bir yabancının olması strese soktu... sanırım."

CamScanner ile tarandı

Merih derin bir nefes aldı ve çaresizce etrafına bakındı.

"En yakın seansın ne zaman?" diye sordu. O an can sıkıntısıyla gözlerimi devirdim.

"Bana annelik yapma, lütfen Merih," dedim sinir bozukluğu ve üzüntü karışımı bir duygu karmaşası içinde.

"Sana annelik yapmıyorum Eylül. Sadece... sosyal fobin ve anksiyeten daha iyi durumdaydı. Öyle değil miydi? Geçen akşam sinemadayken ve yemek yerken bu kadar stresli değildin, yalnızca o can sıkıcı olayı yaşadığımızda kötü olmuştun. Oysa şimdi... yani... yalnızca bir çiçek aldık."

Çaresizce başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Burnumu çekerek ağlamamı engellemeye çalıştım.

"Ben buyum Merih, böyleyim işte. En iyi halim sinemaya ve akşam yemeğine gittiğimiz akşam, atak geçirmeden önceki halimdi ve en kötü halim şu anki halim değil. Daha kötülerini yaşadım. Aylarca insan yüzü görmek istemeyeceğim hallerim oldu benim. Aylarca odamın dışına bir adım bile atmadığım oldu." Öyle çaresizce ve öyle öfkeyle konuşuyordum ki Merih bir anda beni kollarının arasına aldı.

"Tamam. Tamam, özür dilerim, tamam... Unut bunları. İyisin, iyiyiz. Sorun yok. Hadi, yola devam edelim."

Hiçbir şey söylemeden kollarının arasından ayrılıp arabaya bindim. Kucağımdaki beyaz güllere damlayan gözyaşlarım farkındalıktandı. Kötüye gittiğimin farkındaydım. Mezarlık çiçek aldığımız yere yalnızca beş dakika mesafedeydi. Arabadan inip çok kısa bir yürüyüş yaptıktan sonra Füsun Hemşire'nin defnedildiği yere ulaştık.

"Dikkat et," diyerek bana elini uzattı Merih. Merih'in eline tutunup iki adımlık mesafeyi çıktım ve mezarlığın başında, onun yanında durdum.

Tek bir çiçek tanesi bile olmayan bu mezarlığa bıraktığımız papatyalar beni hüzünlendirmişti. Merih eğilip papatya

CamScanner ile tarandı

buketinin içinden çıkardığı birkaç papatyayı toprağın üzerine dağıttı. Öyle güzel bir kalbi vardı ki ona hayranlıkla baktım. Elimi uzatıp koluna dokundum.

"Çok güzel bir kalbin var," diye mırıldandım.

Merih hüzünle gülümsedi.

"Bunu söyleyen sensen inanırım."

Aynı hüzünlü gülümsemeyle önüme döndüm. Buraya gelince midem bulanmaya başlamıştı ve karın ağrılarım geri dönmüştü. Anksiyeteyle yaşamak, her şeyin stresini yaşamak, her şeyi karnında, midende, başında, kalbinde, ellerinde hissetmek demekti. Soğuk soğuk terlediğimi hissediyordum. Bu zamana kadar ölümle hiç bu kadar yakından yüzleşmemiştim. Sanırım hem ölümüne şahit olmak hem mezarını ziyaret etmek benim için çok fazlaydı. Kendime gelebilmek için mezarının yanındaki taşlardan birine oturdum. Sonra öylece baktım, uzun uzun, bomboş...

"Ne kadar teşekkür etsem az, biliyorum," diye söze girdim. "Çiçeklerle yolcu edilmeyi hak ediyordun, o yüzden geldik ve şimdi ne diyeceğimi bilmiyorum... Her şey için çok teşekkür ederiz... Yolun hep çiçeklere çıksın."

Gözümden akan birkaç damla yaşı umursamadım. Başımı başka yöne çevirdim ve sessizliği dinledim.

"Sen bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum gözlerimi Merih'ten kaçırarak.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye yanıt verdi. "Vedaları sevmem." Zar zor yutkundu.

"Öyleyse artık gidebiliriz. Belki yine geliriz..."

"Ne zaman istersen," dedi Merih. Bana elini uzattı. Ona tutunup ayağa kalktım ve yavaş yavaş yürüdük.

Uzun zamandır duygusal olarak hiç bu kadar zorlanmamıştım. İçimdeki bağıra çağıra ağlama isteği çenemin bile

CamScanner ile tarandı

kilitlenmesine sebep oluyordu. Giderek dağılıyordum, farkında değil miydim? Giderek eksiliyordum.

Arabaya geri döndüğümüzde Merih arabanın tüm camlarını açtı. Derin bir nefes aldı ve arabayı çalıştırırken bana döndü.

"Artık kahvaltı edebiliriz, değil mi?" diye sordu göz kırparak. "Böylece annene yalan söylemiş olmayız."

Kucağımdaki gülleri arka koltuğa koyarken gülümsedim.

"Çok haklısın," dedim. Merih arabayı mezarlığın sağında kalan köy yoluna çıkardığı an burnum gözleme kokularıyla doldu. Buralarda bir yerde bir gözlemeci olmalıydı.

"Kokuyu takip ediyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Aynen öyle yapıyorum. İlkel harita sistemi deniyor buna," dedi gülümseyerek.

Gözlemeciyi bir sokak ötede bulduğumuzda Merih arabayı durdurup aşağı indi.

"Sen bekle," dedi bana. "Birazdan geliyorum."

Onu arabanın içinde beklerken açık camlardan etrafı inceliyordum. Horoz sesleri dışında hiçbir ses duyulmuyordu; ortama tam bir köy sessizliği hâkimdi. Merih beş dakika sonra elinde bir tepsiyle arabanın camına yaklaştı. Bana uzattığı tepsiyi uzanıp aldım. İki çay ve iki gözleme almıştı.

"Tepsiyi ve bardakları birazdan getiririm," diye seslendi içeriye.

"Çocuklar içeri girip yeseydiniz ya!" dedi içerideki köylü teyze.

O an anladım ki Merih bu tepsiyi sırf ben içeri girmekten rahatsız olurum diye arabaya getirmişti. Arabaya binip camları kapattı ve radyoyu açtı.

"Bunu benim için mi yaptın?" diye sordum.

"Neyi?"

CamScanner ile tarandı

"Bunu... Yani ben olmasam girip içeride yerdin, arabada değil..."

Merih omuzlarını silkerek gözlemesinden bir ısırık aldı.

"Arabanın içi oradan daha sıcak, o yüzden buraya getirdim."

"Yalan söylüyorsun," diye mırıldandım.

"Belki de," dedi gülümseyerek.

Yalan söylediği her halinden belliydi ama bunun için ona kızacak değildim. Haklıydı, orada ellerim titreye titreye yemektense burayı her seferinde tercih ederdim. Peçeteye sarılı gözlememi elime alıp yemeye başladığımda radyodan haberleri dinliyorduk. Hayat sıradan akışında ilerliyordu, tüm kötü haberler benim içimdeydi.

Merih'le arabanın içinde haber dinleyip gözleme yiyip çay içerken bir anlığına bize dair her şey iyi gitseydi aramızda doğabilecek ilişkinin ne kadar huzurlu olabileceğini düşündüm. Sonra gözüme onun gözlemeyi tutan eldivenli elleri takıldı, sonra yemeğimizi arabada yeme sebebimizin benim gözlemeciye girersek yaşayacağım stres olduğunu fark ettim ve hiçbir şeyin hiçbir zaman iyi gitmeyeceğini kendime kabullendirmeye çalıştım.

Kendi kendime düşündüm ve kendi kendime omuz silktim. Belki Merih'le benim sonsuza kadar mutlu olacağımız bir evren vardı ama orası burası değildi. Oysa biz buradaydık, tüm bunlar yaşanıyordu ve biz tüm bu kâbusların başrolüydük.

CamScanner ile tarandı

Küçük geyiğin her uykusu sanrılarla doluydu, kafasının içinde dolaşan sesler anne geyikten başkasına ait değildi. Sadece insanlar mı yavrularına ninni söyler sanırsın? Küçük geyik annesinin ninnilerini hayal ederek uyurken bilirdi asıl ilacın sevgi olduğunu ve sevgi bazen kısacık bir geyik ninnisinde saklıydı...

"Yavru geyik, yavru geyik, gözlerim hep seni görsün diye başım hep sana eğik...

Yavru geyik, yavru geyik, benim olmasan açılırdı kalbimde koca bir delik..."

Küçük geyik şimdi anlıyordu annesinin ona anlattığı o "koca deliğin" büyüklüğünü; kalbinde hissettiği boşluğun bir açıklaması olamazdı, o koca delikten başka.

CamScanner ile tarandı

Küçük geyik gece uykusuna dalmadan önce bir süreliğine gözlerini kapattı ve bugün yaşadıklarını, hissettiklerini geçirdi aklından, annesine anlatır gibi.

"Bugün o geldi anne," diye düşündü içinden. "Beni ziyaret etti, gözleri yine gözlerime değdi ve bana bir söz verdi. Bana kötü adamların yakalanacağını söyledi ama kızın gözünde bambaşka bir duygu vardı anne. Gözlerindeki hüzün giderek büyüyor gibiydi ve gözleri benim gibi bakıyordu anne. Kaybediyor gibi..."

CamScanner ile tarandı

IX.

Benim Cennetim

"Merhaba ufaklık... Ziyaretçilerin var."

Yanımızda dikilen ellilerinde beyaz saçlı kadının sesi kulaklarımda bir melodi gibi çınlarken gözlerim açılan kapıdaydı. Kapının ötesinde, kocaman bir kafesin içinde bir hasta matında yatan geyik, halsiz ama mutlu gözlerle bize bakıyordu.

"Buyurun, geçin. Ormanda yaşayan bir hayvanın ziyaretçisi olduğunu ilk kez görüyorum," dedi kadın gülerek. "Bu arada size ismimi söyledim mi?"

"Hayır," dedi Merih, geyiğin kafesinin önünde durduğumuzda.

"Ben Belma. On altı yaşımdan beri bu bölgede hayvan koruma dernekleriyle çalışıyorum. Aynı zamanda bir veteriner hekimim. Peki, sizin bu arkadaşla hikâyeniz nedir?" dedi kafesi açarken.

Bir adım geri çekildim. Kadın kafesi açıp geyiğin koluna giden serumun akış hızını artırdı.

"Biz..." diye mırıldandım gözlerim geyiğin gözlerindeyken, "sık sık karşılaşırdık..."

"Ormanda mı?" diye sordu kadın anlam vermeye çalışarak. Başımı evet anlamında salladım.

CamScanner ile tarandı

"Olanları duymuşsunuzdur," diye söze girdi Merih. "Ormandaki yatılı merkezde yaşananları..."

"Ah, elbette!" dedi kadın elini kalbine götürerek. O sırada hem geyiğin başını okşuyordu hem bize bakıyordu.

"Biz o merkezde yatılı kalan hastalardan ikisiyiz," dedi Merih.

"Ciddi misiniz? Sizinle ilgili tüm bu söylenenler doğru mu! Deney meselesi, kendini öldüren hemşire, kaçan başhekim... Hepsi doğru mu?" Merih başını salladı.

Ben ise yalnızca geyiğin gözlerine bakıyordum.

"Hepsi doğru," dedi Merih.

"Peki, şimdi nasılsınız?" dedi kadın endişeyle. "İyi misiniz?" Eli kalbindeydi.

"İyiyiz," diye yanıtladı Merih serinkanlı bir sesle.

Kadın doğruldu ve geyiğin kafesini kapatıp bize döndü. Başıyla geyiği gösterip konuşmaya başladı.

"Onun başına gelenleri biliyorsunuzdur, onu zehirleyenler ve sizi denek olarak kullananlar aynı kişiler. Kimyasallar yüzünden o kadar çok ölen hayvan oldu ki kurtarabildiğimiz tek geyik o. Ormanda pek fazla geyik bulunmaz. Olsa olsa iki geyik ailesi vardır, bu da o ailelerden birinin yavrusu..."

"Biliyoruz..." diye mırıldandım, içten içe onun tüm hikâyesini biliyor gibiydim. Gözlerim hâlâ geyiğin gözlerindeydi. Sonra kadının gözleri uzağa daldı ve konuşmaya devam etti.

"Bir ara ormanın aynı yerinde kimyasal kaynaklı bir yangın çıkmıştı. Yangında yetişkin bir erkek geyik ölmüştü. Belki de onun babasıydı... Kim bilir," diyerek hüzünle geyiğe baktı. "Bu dünyada yaşamak zor. Onlar için daha zor," dedi hüzünlü bir ses tonuyla.

O an sanki geyiğin gözlerinde bizi anlıyormuşçasına bir acı gördüm. O ormana adım attığım ilk anlardan beri

CamScanner ile tarandı

içimdeki his haklıydı; o ormanda yaşayan her canlının birilerinden alacağı bir intikam vardı. Geyik onlardan biriydi. Orası tamamen, başından sonuna kadar bir intikam ormanıydı. Ormanın her yerinde birilerinin acısı vardı.

"Yakalanacaklar," dedim sessizce, kendimden emin bir sesle. O an ellerimin titremesinin azaldığını fark ettim. Gözlerim geyiğin gözlerindeydi. Bu sözümü doğrudan ona söylemiştim.

"Ve biz bir gün yine görüşeceğiz geyik..." diye fısıldadım.

"Öyleyse her şey için teşekkür ederiz," diye söze girdi Merih. "Gelip durumunu görmek istedik ama sizi daha fazla tutmayalım. Tanıştığımıza memnun olduk."

"Ben de memnun oldum çocuklar, ah, isimleriniz neydi?"

"Merih."

"Eylül."

Yanıt verdikten sonra çekinerek geyiğin kafesine doğru eğildim. Elimi kafesin üzerine koydum ve ona baktım.

"Yine geleceğim," dedim. "Hep geleceğim."

Oradan çıktıktan ve arabaya bindikten sonra yaklaşık yarım saat neredeyse hiç konuşmadık. Yolları izledik, belki de içimizdeki savaşları dinledik. Ruh halim rüzgârdan bir kapanıp bir açılan pencereler gibiydi. Bir orada bir burada, bir öyle bir böyle olmaktan yorulmuşluğum beni dağıtırken bu yorgunluk dinlenmekle geçecek gibi değildi. Geyik iyiydi, Füsun Hemşire'yle vedalaşmıştık ama içimdeki eksiklik hissi hiç geçmiyordu.

"Nasıl geçecek bu his?" diye mırıldandım birdenbire sıkkınlık içinde.

"Ne hissi?" diye sordu Merih.

Sonra sessizleştim.

"Boş ver," dedim. "Öylesine söyleyiverdim."

CamScanner ile tarandı

"Anlat bana," dedi Merih arabanın aralık duran camlarını kapatırken. "Paylaş benimle. Ne hissediyorsun, içinde neler olup bitiyor, anlat bana Eylül."

Omuz silkerek koltuğuma gömüldüm. O sırada tünelden geçiyorduk, arabanın içi bir süreliğine karanlığa büründü ve sonra tekrar aydınlandı.

"Anlatmak istemiyorum Merih. Beni anlamak için çabalamanı da istemiyorum. Özür dilerim, öylesine söyledim. Üstelik sen gayet iyi gidiyorsun, benim içimdeki umut ışığı ise sönmek üzere olan bir mumun zayıf ateşi gibi, benim problemlerimle canını sıkma."

Sesim çaresizdi, Merih'in bakışları ise daha çaresizdi.

"Sen benim iyi olduğumu mu sanıyorsun?" diye sordu. "Yanında iyiyim Eylül. Yanında gülüyorum, konuşuyorum diye bu iyi olduğum anlamına mı geliyor?"

"İyi değil misin?" diye sordum endişeyle. Merih başını yola çevirdi. Düşünceliydi, mutsuzdu. Bu yüzünün her halinden belliydi.

"Evden çıkmam bazen o kadar uzun sürüyor ki çıkmak istediğim saatten bir saat önce hazır oluyorum. Işıkları aç kapa, aç kapa, aç kapa... Kapıyı aç kapa, aç kapa, aç kapa... Eve her döndüğümde duşta o kadar uzun süre kalıyorum ki bazen buhardan başım dönüyor. Öfkemi kontrol etmek her zamankinden zor geliyor. Geçen akşam kendimi tutabilirdim, tutamadım ve bunu düşünüp duruyorum. Ya bir gün seni incitirsem Eylül? Ya bir gün tek bir sözümle, tek bir davranışımla sana zarar verirsem?"

"Beni asla incitmezsin," dedim koluna dokunarak.

"Kâbuslarım hiç bitmiyor, bazı geceler hiç sabah olmuyor. Herkesin ışıkları tek tek sönüyor, benim odamın ışığı sabaha kadar yanıyor Eylül. Bazen hiç uyumuyorum. Ama seni

CamScanner ile tarandı

görünce... hepsi geçiyor işte. Sen de benim için bir takıntısın, biliyorum ama bu takıntıdan öte kalbimin en derin yerinde yine sen varsın. Sana olan bağlılığım ne kadar sağlıksızsa ben kalbimin en sağlıklı yerinde yine sana bağlıyım Eylül. Kötü hisseden yalnızca sen değilsin, yalnızca biz de değiliz, hiçbir zaman yalnızca biz olmayacağız."

Hüzünlü bir kabullenişle önüme döndüm.

"Bazen aklıma delice şeyler geliyor..." dedi Merih sessizce. Ona korkuyla baktım.

"Neymiş onlar?" diye sordum korka korka.

"Kaybolup gitmek."

"Nereye?" diye sordum giderek büyüyen bir korkuyla.

"Hiçliğe," dedi sessizce.

"Ne demek istiyorsun Merih?" diye sordum ama cevap vermedi. Gözleri yoldan hiç ayrılmadı, bir daha bu konudan hiç konuşmadı. Ben sordum ama cevap vermedi.

"Merih?"

"Merih?"

İyi olduğunu düşünüyordum ama Merih'in içine attıkları benim içimde biriktirdiklerimden de zordu. Hepimizin kâbusları vardı ama en kötüsü bu kâbusları yalnız başına yaşayıp kalabalıklarda gülümsemekti.

Gecenin bir vakti oturup kafanın içinde kendi çığlıklarını duymaktan daha kötü ne vardır, bilir misiniz? Ben size söyleyeyim: Hiçbir şey.

"Yani iyi değilim. Sadece sana iyiyim," dedi tam on dakikalık sessizliğin sonunda, yutkunarak. Zar zor gülümsedi.

"Soruma cevap vermedin," dedim. "Hiçliğe gitmek derken ne demek istedin?"

"Bunları daha fazla konuşmasak daha iyi olmaz mı Eylül? Sen anlat ama benden anlatmamı isteme. Eve döndüğümde

CamScanner ile tarandı

kendi kendime bunları düşünüp duracağım zaten. Bari burada düşünmeyeyim," dedi ve ekledi:

"Bırak da senin yanın benim cennetim olarak kalsın, cehennemi tek başıma yaşıyorum zaten."

Pes ettim. Konuşmak istemiyordu, kafasından geçenlerin üstüne gitmek istemiyordu. O gün, o an bana kurduğu son cümlenin ne kadar büyük bir anlam ifade ettiğini idrak edememiştim. Bir gün gelecekti, bu cümlenin ardında yatan anlam kafamın içinde bas bas bağıracaktı...

Eve dönene kadar sıradan konulardan konuştuk. Havadan, arabalardan, hayvanlardan, müzikten ve filmlerden... Evin kapısında durduğumuzda ise vedalaşmak için montumun cebinde duran eldivenlerimden birini çıkarıp elime taktım ve ona döndüm. Eldivenimi taktığım elimi uzatıp Merih'in yanağına dokundum. Bana şaşkınlıkla baktı, yüzünü tereddütle elime yasladı. O an gözlerinin parladığını gördüm.

"Her şey için teşekkür ederim. Şimdi eve gireceğim ve beni bırakıp hiçbir yere gitmemeni umacağım Merih," dedim dolu gözlerle.

"Nereye gitmemden korkuyorsun?" diye sordu.

Kendimi ağlamamak için zor tutarak yoldaki konuşmamıza atıf yaptım.

"Hiçliğe..." dedim titreyen sesimle.

Merih gözlerini kapattı, elime yaslı yüzü yaşadığı çaresizliği ve savaşının yorgunluğunu her halinden belli ediyordu.

"Sensiz hiçbir yere gitmem."

"Gitme."

"Gitmem."

Eve girdiğimde annemi mutfakta yemek yapıp bir yandan televizyon izlerken buldum. Annem beni mutfağın kapısında görünce elindeki kepçeyle televizyonu gösterdi.

CamScanner ile tarandı

"Başhekim yakalanmış. İşin içinde olan herkes yakalanmış," dedi heyecanla. "Seni aradım, ulaşamadım."

"Duymadım," dedim şaşkınlıkla televizyona bakarken.

Televizyonda son dakika haberi olarak verilen görüntülerde merkezde gördüğüm tüm çalışanlar vardı. Hepsinin elleri kelepçeli görüntüleri art arda gelirken geyiğin gözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Geyiğin intikamı alınmıştı. Ailesinin ölümüne sebep olan, kendisinin ölümden dönmesine sebep olan insanların özgürlüğü elinden alınmıştı.

"Eylül nereye?" diye sordu annem mutfaktan çıktığımı görünce.

"Odamdayım!"

Odama geçip hızla üzerimi değiştirdim. Telefonumu alıp Merih'e mesaj yazdım.

"Arabanın radyosundan haberleri açmalısın, başhekim yakalanmış."

Sonra bilgisayarımı açıp yakalanma haberlerini canlı veren bir kanala girdim. Görüntüler tekrar tekrar dönerken haber spikerinin söyledikleri kulaklarımda yankılanıyordu:

"Kimyasalların denek olarak kullanılan hastalara kısa süreli etkileri biliniyor olsa da uzun vadeli etkileri henüz bilinmiyor. Başhekimin deney raporlarına göre tahmin edilen uzun vadeli etkiler arasında kalp yetmezliğinden ani ölümlere, intihar düşüncelerinden depresyona, felçten amneziye kadar birçok tehlike bulunuyor... Bu da demek oluyor ki denek olarak kullanılan gençler hâlâ tehlike altında."

Her söylenenle birlikte ateşimin çıktığını hissediyordum. Aklım Merih'in kendini anlattığı o halindeydi. hiçliğe gitmek derken aklından geçen neydi? Aklıma gelen tek şey ölümdü, peki Merih hayatından vazgeçmeyi bile düşünecek kadar dipte olabilir miydi? İçim korkuyla kaplandığı an

CamScanner ile tarandı

telefonumu bir kez daha elime alıp Merih'i aradım. Telefon defalarca çaldı ama cevap gelmedi. Sonra aramadan çıkıp mesaj kısmına girerek ona bir mesaj daha yazdım:

"Merih, müsait olunca beni arar mısın?"

Biraz beklemeliydim. Telefonu sessizde olabilirdi, mesajlarımı da aramamı da görmemiş ve duymamış olabilirdi. Her şey olabilirdi. Bu normaldi, anormal bir durum değildi. Bacağımı sallaya sallaya beklemeye başladım. O sırada odamın kapısı çaldı.

"Eylül?"

"Efendim anne? Gelebilirsin..." Annem kapıyı açıp kafasını içeri doğru uzattı.

"Yarın bir doktora gidelim. Her şeyini baştan aşağı kontrol ettirelim, ne olur ne olmaz. Haberde dediler ki..." derken sözünü kestim.

"Biliyorum anne, dediklerini duydum ama ben iyiyim."

"Yine de gidip kontrollerini yaptıralım kızım, lütfen, ne olur ne olmaz. Geç kalmış olmayalım." Annemin endişesi yüzünden okunuyordu, üstelik ben de o kadar stresliydim ki hayır diyerek diretecek durumda değildim.

"Tamam anne, sorun değil. Gideriz." Gözlerim hâlâ telefonumdaydı. Merih tam beş dakikadır bana dönmemişti.

"Ben gidip randevu alayım..."

"Tamam anne, sen bilirsin," diye mırıldandım, annem odamın kapısını kapatıp gitti ve ben yeniden korkularımla baş başa kaldım.

Ya kendisine zarar verirse? Ya kendisini öldürmeye kalkarsa? Ya kaza yaptıysa? Kafamın içinden geçen senaryolar kâbuslarımdan da kötüydü. Merih'i bir kez daha aradım. Sonra bir kez daha ve bir kez daha. Sonra bir mesaj daha yazdım ve bir mesaj daha...

CamScanner ile tarandı

"Seni merak ettim, beni neden geri aramıyorsun?"

"Merih kısa sürede dönmezsen annene de haber verip evine doğru yola çıkacağım."

Vücudum stresten ne yapacağını şaşırmıştı, bir ileri bir geri sallanıyordum. Dakikalar bir bir geçerken aklım Merih'in "hiçliğe gitme" düşüncelerindeydi. Elim midemde, bir ileri bir geri sallandığım kaçıncı dakikaydı bilmiyordum ama telefonum çalmaya başladı. Arayan Merih'ti. O an içimden bir ses bana bu telefonu açacağımı ve karşıma Merih'in değil bir başkasının çıkacağını ve bana kötü bir haber vereceğini söyledi. İçimde yaşayan anksiyeteli ruhum beni bu felakete hazırlamaya çalışırken gözlerimi kapattım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo," dedim korkuyla.

"Alo, Eylül? Telefonum sessizdeydi. Yazdıklarını ve aramalarını arabadan inince gördüm." Gözlerim aldığım derin nefesle açıldı. Karnımdaki elim kalbime gitti.

"İyisin!" dedim titreyen sesimle.

"İyiyim. Korktun mu?" diye sordu Merih.

"Şey... Yani haber alamayınca... Kaza yaptığını düşündüm... Giderken çok dalgındın. İyi görünmüyordun."

"Merak etme," dedi. "Bana bir şey olursa dalgınlıkla olmaz. Bilerek olur."

Espri yaptığını sanıyor olmalıydı. Oysa kurduğu cümle ona dair endişelerimi çoğaltan bir cümleydi. Oysa benim onun hakkındaki endişelerim onun umurunda bile değildi. Öfkeyle iç çektim, kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Tamam öyleyse, artık merak etmem," dedim. "İyi olduğunu öğrendiğime göre yemek yiyip uyuyabilirim. Sana iyi geceler Merih."

"Saat daha sekiz bile değil Eyl–" derken telefonu kapattım. Merih beni tekrar aramaya başladığında isc öfkemi kontrol edemiyordum.

CamScanner ile tarandı

"Aptal, aptal, aptal!" diyerek kırmak istercesine telefonun kapatma tuşuna bastım. Telefonu komple kapatıp yatağımın üzerine fırlattım ve odamdan çıkıp banyoya doğru ilerledim.

"Anne ben duşa giriyorum," diyerek içeri seslendim.

"Tamam kızım!"

Banyoya girer girmez duş kabinine doğru ilerledim, iyi değildim, musluğu sağa, suyun en sıcak aktığı dereceye çevirip kabinin dışında bekledim. Sıcak suyun dakikalar boyunca akmasını ve banyoyu buharıyla doldurmasını izledim. Gözlerimi kapatıp o buharın içine bir adım attım ve Merih'in her gün uzun uzun aldığı sıcak duşlarını hayal ettim. Buharın bunaltıcılığını, sıcağın boğuculuğunu, kalbimin yavaşlayışını hissettim. Gözlerim kapalıydı, içeriyi dolduran buhar göz gözü görmeyecek hale gelene kadar suyun değil buharın sıcağını hissetmeye çabaladım. O an kulaklarımda Merih'in sesini duyar gibi oldum.

"Bırak da senin yanın benim cennetim olarak kalsın, cehennemi tek başıma yaşıyorum zaten."

Ve hemen sonra aynı cümlenin yalnızca son kısmı kulaklarımda yankılandı.

"Cehennemi tek başıma yaşıyorum zaten."

Gözlerimi korkuyla açtım. Merih'i birkaç saniyeliğine tam karşımda, buharların arasında gördüm.

"Merih!"

Elimi ona uzattığım an kayboluşunu izledim ve birdenbire telaşa kapıldım. Bu da neydi? Halüsinasyon mu görüyordum? İçeriyi kaplayan buharın ortasında bir anlığına nefes alamadığımı hissettim. Kapıldığım dehşet panik atağımı hiç olmaması gereken bir yerde, hiç olmaması gereken bir anda vurdu. Elimi nefes almak istercesine boğazıma götürdüğümde arkamdaki duvara çarptım. Hareket

CamScanner ile tarandı

etmek istedim ama edemedim. Tek bir adım bile atamıyordum, kalbim öyle hızlı atıyordu ki neredeyse duracaktı.

"Anne!" demek istedim, sesimi çıkaramadım.

"Baba!" demek istedim ama konuşamıyordum.

O an öleceğime inandım, o an öleceğime her şeyden çok inandım.

Kilitli bir kapı, suyun en sıcağı ve buharın kararlılığı... Bunu ben yapmıştım, kendi kendime, bir öfke uğruna...

Bu benim geçirdiğim en kötü ataktı. Panik atak bir illüzyondu, aklımın bana oynadığı bir oyundu ama bu oyun benim elimi kolumu bağlayan, beni belki de gerçekten ölüme götürecek bir oyundu. O an nefes alamadığım gerçeğine her şeyden çok inanıyordum. Korkudan titrerken kontrolsüzce dizlerimin üzerine doğru eğiliyordum. Sanki eriyip yok olmak üzereydim. Yok olmak böyle bir his miydi?

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Geyiğin aklı kızın gözlerindeydi. Uykularında kızı görüyor, dumanların arasında kızı arıyordu. Kâbusları hep kızla ilgili olmaya başlamıştı ve kız geyiğin her kâbusunda dumanların arasındaydı. Kız dumanların arasında bir uçurumdan düşerken elini geyiğe uzatıyordu, geyik koşuyor ama kızı bir türlü kurtaramıyordu ve kız ona her seferinde, her düşmesinden önce tek bir şey söylüyordu:

"Kaybettim."

Ve sonra dumanların arasında kaybolup düşüyordu.

"Kaybettim," diyordu bir başka uykuda.

Ve sonra dumanların arasında kaybolup yine düşüyordu.

Neydi tüm bu kâbusların anlamı? Kız gerçekten böyle mi hissediyordu? Kazanmak gerçekten bu kadar önemli miydi? Kız neyi kaybediyordu? Kaybetmek ve kaybolmanın eninde sonunda buluştuğu bir nokta var mıydı, yoksa bu iki kelime kızın lügatında aynı anlamda mıydı? Kaybolmak ne kadar kaybetmekti? Her kaybolan kaybediyor muydu?

CamScanner ile tarandı

X.

Cennet Sanılan Cehennem

Psikiyatristimden ilk tanı aldığım zamanlar annem sürekli araştırıp okurdu... Neydi bu anksiyete? Bir insana neler yapabilirdi? Bir insanı nasıl panik atağa sürüklerdi? Panik atak nasıl ortaya çıkardı? Panik atak anında insan ne hissederdi? Depresyon herkesin dilinde olduğu kadar basit miydi? Annem depresyon kelimesini çok kullanırdı, moralinin bozuk olduğu günler, "Bugün depresyondayım, yarın geçer," derdi. Oysa depresyon bunun çok ötesindeydi. Anksiyete ve panik atak kelimeleri ise ailemin benim sayemde tanıştığı, yepyeni kavramlardı.

Annem de babam da bu kavramları anlamakta çok zorlandılar. Ben herkesin "çekingen" diye adlandırdığı ama bunun çok daha ötesinde terapilerle büyüyen bir çocuktum ama tanı konulması bambaşka bir şeydi. Anksiyetenin bana yaptıkları görünenden fazlaydı, dışarı çıkmak istemiyordum, insanların içinde olmak istemiyordum, dışarıda kendimi stresli ve endişeli hissediyordum, yanımda insanlar varsa ben iyi değildim, bana göre eğer evimde değilsem güvende değildim. Eğer evimde değilsem tehlikenin ortasındaydım. Başlarda beni zorlamaya çalıştılar, beni sosyalleşmem gerektiğine, insanlarla bir arada olmam gerektiğine inandırmaya

CamScanner ile tarandı

çalıştılar ama olmadı, zihin böyle işlemiyordu, zihin zorlanmayı sevmiyordu. Kâbuslar, kaygılar, çarpıntılar benim en yakın dostumdu.

"Neden olmuş olabilir? Atağını tetikleyen bir şey olması lazım?" Annemin endişeli sesiyle gözlerimi araladığımda bir hastane odasında olduğumun farkındaydım.

Odada yalnızca annem, babam, ben ve terapistim vardı. Annem endişeyle terapistime sorular sorarken gözlerim kolumda takılı olan seruma kaydı. Sakinleştirici olmalıydı.

"Uyandı," dedi terapistim annem ile babama dönerek. "Bizi biraz yalnız bıraksanız olur mu? Siz şu an çok endişelisiniz, konuşursanız stres yapacak."

Ben kelimenin tam anlamıyla "boş" gözlerle onlara bakarken annem odadan ağlaya ağlaya çıktı. Babam annemin omzuna teselli etmek istercesine dokunurken endişeli gözleri bendeydi. Terapistim Aycan Hanım bana hafif bir tebessümle döndü. Elindeki dosyayla uzandığım hastane yatağının yanındaki koltuğa oturdu ve koltuğu biraz daha çekerek bana yaklaştı.

"Merhaba Eylül, seansımıza daha vardı ama..." dedi gülerek. Ben ise gülebilecek bir halde değildim. Psikoloğun yüzüne bomboş bir ifadeyle bakmaya devam ediyordum. Gülmediğimi görünce boğazını temizledi ve önündeki dosyaya baktı.

"Neden?" diye sordu başını kaldırmadan.

"Bilmiyorum," dedim.

Neyin nedenini sorguladığını bile sormadım. Ne için sorduğu gayet açıktı. Duşta yaşadığım atağın sebebi neydi, beni o hale getiren neydi?

"Bana bütün gününü anlatır mısın Eylül?" diye sordu.

"Buna enerjim olduğunu sanmıyorum," dedim sessizce.

CamScanner ile tarandı

"Annen sabahın erken saatlerinden beri Merih'le olduğunu, eve gelir gelmez duşa girdiğini ve duşta atak geçirdiğini söyledi. Seni bulduğunda sıcak su buharlarının arasında bayılmışsın. Elbette ki tüm muayenelerin yapılmış, tahlillerin temiz. Yani evet... Bunu duymaktan nefret ettiğini biliyorum ama bu yalnızca psikolojik."

Terapistim konuşurken gözlerim stresle odanın içinde dolaşıyordu. Sakinleştiricinin verdiği sakinlik ve içimdeki stres rahatsız edici bir şekilde birbiriyle çelişiyordu. Bu benim için stresle tek başına mücadele etmekten bile daha zordu. Kendimi konuşursam ağlayacak kadar güçsüz hissediyordum çünkü olanlara ben de anlam veremiyordum. Neden duşa girip sıcak su buharının arasında kalmayı istemiştim, orada neden halüsinasyon görmüş ve neden atak geçirmiştim? Beni tek etkileyenin dışarıdaki insanlar olduğunu sanırdım, benim için tek tehlikenin yabancılar olduğunu sanırdım ama şimdi en güvendiğim yerde, evimde ve tek başıma bunu neden yaşamıştım?

"Eylül, kimilerine göre harika bir durumdasın. Kimilerine göre yaşadıkların, içinde hissettiklerin kolay şeyler ama ben herkese kolay gelen şeyleri yapmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Markete girip kasiyerle konuşmak, bir yerde yemek yemek, sipariş vermek, samimi olmadığın biriyle sohbet etmek... Evet, bunlar kimilerine göre çok kolay ama ben bunların sende yarattığı etkiyi de biliyorum. Bu yüzden senin ne kadar güçlü olduğunu da biliyorum. Üstelik yaşadıkların yalnızca anksiyeteden, sosyal fobiden, panik ataktan, depresyondan ibaret şeyler değil... Senin o merkezde yaşadıkların gerçekten zor şeyler. Hemşirenin intiharına şahit olman, Merih'e karşı hissettiklerin, tedavi sürecin... Hepsi çok zor, biliyorum. Bunları yalnızca anlatarak ve kendini anlayarak çözebilirsin. Konuşmamız bittikten sonra çok sevdiğim bir

CamScanner ile tarandı

psikiyatrist seni ziyaret edecek. İlaçların düzenlenecek ama bana anlatacakların çok önemli. Seni içten içe tetikleyen en ufak bir etken varsa bilmeliyim ki sana yardımcı olabilecek önerileri verebileyim."

Uzun uzun söylediklerini dinledim. Konuşması bittikten sonra oluşan sessizlikte ise kendimi dinlemeye çalıştım. Ne hissettiğimi, ne düşündüğümü, o an banyoda olan her şeyi sorguladım.

"Bilmiyorum," dedim, en azından konuşmaya başladım. "Merih ile Füsun Hemşire'nin mezarını ziyaret etmeye gittik."

"Bunu Merih mi istedi?" diye sordu Aycan Hanım elindeki kâğıda notlar almaya devam ederken.

"Ben istedim," dedim ve devam ettim. "Onunla vedalaşmak istedim. Sonra oradan çıktık ve geyiği ziyarete gittik..."

"Bana bahsettiğin geyik mi? Ormandaki..."

"Evet, o. Onu ziyaret ettik, sonra İstanbul'a dönmek için yola çıktık. Fakat durumumun kötüleştiğini biliyordum, bir yabancıyla konuşurken ellerim titriyordu, ateşimin çıktığını hissediyordum, kalp atışlarım hızlanıyordu..."

"Yani anksiyete belirtileri gösteriyordun," diye ekledi not alırken.

"Evet. Yola çıktığımızda ise Merih'le konuşurken merkezden döndüğümüzden beri onun da kendisini kötü hissettiğini öğrendim, eskisinden de kötüydü. Beni korkutan bir şey söyledi," dediğim an psikolog kaşlarını çatıp başını kaldırdı ve bana baktı.

"Ne dedi?" diye sordu.

"Bazen kaybolup gitmek istediğini söyledi, nereye gitmek istediğini sorduğumda ise, 'Hiçliğe,' dedi," diye yanıtladım endişeli bir nefes alarak. O an zor nefes aldığımı fark ettim ve elim boğazıma gitti.

Cam Scanner ile tarandı

"İyi misin?" diye sordu terapistim.

"İyiyim. Nefesimin daraldığını hissettim. Şimdi iyiyim."

Başını eğip kâğıda birkaç not daha aldıktan sonra bana döndü.

"Bu cümle sana ne düşündürdü?" diye sordu.

"Bil-bilmiyorum..." diye kekeledim.

"Bu cümleden bir çıkarım yapmışsın, bu belli. Peki, nedir bu çıkarım?"

"Ben..." dedim tereddütle ve istemeye istemeye ekledim, "hayatına son vermekten bahsettiğini düşündüm."

"İntihar edeceğini mi düşündün?"

"Bilmiyorum," dedim dolu gözlerle, konuşmakta çok zorlanıyordum.

Sesimin titrediği fazlasıyla aşikârdı. Stresten parmaklarımla oynamaya başlamıştım, sağ elimin tırnaklarıyla sırayla sol elimin işaret parmağının tırnak kenarlarına bastırıyordum. Hayatımın hiçbir döneminde bu kadar stresli, bu kadar endişeli ve bu kadar darmadağınık hissetmemiştim.

"Peki ya sonra? Sonra ne oldu?" dedi terapistim, bir açıklama yapamayacağımı anlamış olmalıydı.

"Sonra eve döndüm. Annem mutfakta yemek yaparken ana haber bültenini izliyordu. Bana merkezin başhekimi olan adamın tutuklandığını söyledi. Odama geçtim. Bunu haber vermek için Merih'e yazdım ama cevap gelmedi. Onu hem defalarca aradım hem defalarca yazdım ama bir yanıt alamadım. Doğal olarak endişelendim..." dedim başımı önüme eğerek.

"Ondan ne kadar süre haber alamadın peki?"

"Bilmiyorum, emin değilim... Sanırım yarım saat. Belki de sadece yirmi dakika."

"Sonra ne oldu?"

CamScanner ile tarandı

"Sonra beni aradı. Telefonunun sessizde olduğunu söyledi. Ona endişelendiğimi, kaza yaptığını düşündüğümü söyledim ve bana kendisine bir şey olursa bunun kazara değil ancak bilerek olabileceğini söyledi. Ben de uyuyacağımı söyleyerek telefonu yüzüne kapattım ve duşa girdim..."

Terapistim anlatmaya devam etmem için başını sallayarak notlarını alırken duşun buharlı görüntüsü kafamın içinde gibiydi, sanki o bunaltıcı sıcak buhar hâlâ her tarafımdaydı.

"Bunu nasıl bir ses tonuyla söyledi? Karamsar mıydı? Sana ne hissettirdi?"

"Gülüyordu."

"Gülüyor muydu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Gülüyordu. Dalga geçiyor gibiydi," derken sesimdeki öfkeyi ben bile duyuyordum.

"Peki, anlıyorum Eylül. Duşa girdin, sonra ne oldu?"

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapatıp kendimi orada hayal ettim, sıcak buharların içinde ve Merih'in tam karşısında.

"Duşa girdim ve sıcak suyu sonuna kadar açtım ve bekledim. Bir anlığına..." dedim ve duraksadıktan sonra devam ettim, "banyonun buharla kaplanmasını istedim."

Konuşurken gözlerim hâlâ kapalıydı. Aldığım her nefeste içime havayı değil sıcak su buharını çekiyor gibiydim, nefes almamın zorlaştığını hissettim.

"Neden?" diye sordu merakla. "Banyonun buharla kaplanmasını isteme sebebin neydi?"

"Bilmiyorum," dedim, "Merih'in her gün duş almasının ne kadar uzun sürdüğünü duydum ve bilmiyorum... Bunu neden deneyimlemek istediğimi bilmiyorum. Sonra bir anda telaşa kapıldım ve panik atak geçirmeye başladım."

"Oradan çıkamayacağını mı düşündün? O yüzden mi telaşa kapıldın?"

CamScanner ile tarandı

"Bilmiyorum," dedim çaresizce.

"Tamam, bana orada ne yaşadığını anlat."

Bir kez daha çaresiz gözlerle etrafa bakındım. Stres içinde başımı kaşıyıp anlatmaya çalıştım.

"Buharların arasında onu gördüm... Merih'i. Halüsinasyon gördüğümü anlayınca sanırım bir anda telaşa kapıldım. Her yer buharla kaplanmıştı, hiçbir şey göremiyordum. Nefes alamadığımı hissettim, kalbim deli gibi atıyordu, bayılacağımı biliyordum..."

Gözlerimi açtım ve çenemin titrediğini fark ettim. Anlatmak bile o kadar yorucuydu ki başımı hastane yatağının başlığına yasladım. Terapistim birkaç not daha aldıktan sonra bana döndü.

"İyi misin?" diye sordu ilgiyle. "Anlatırken bile kötü oldun. İstersen doktor çağırabilirim."

"İyiyim," dedim başımı sallayarak.

"Doktor çağırayım mı?" Hâlâ endişeliydi.

"Kimseyi çağırmanıza gerek yok. İyiyim, gerçekten iyiyim... Ben yalnızca bunları neden yaşadığımı bilmiyorum."

Terapistim yutkundu ve derin bir nefes alarak arkasına yaslandı.

"Senin uyanmanı beklerken annen bana bir şeyler daha anlattı," diye mırıldandı.

"Ne anlattı?" diye sordum endişeli bir merakla.

"Merih'le birlikte sinemaya ve yemeğe gitmişsiniz, sonu kötü bitmiş sanırım. Annen bana orada yaşananları anlattı, gerçi sonra çabuk toparlamışsın ama o akşam zor geçmiş olmalı."

"Kötüydü," dedim yalnızca, her şeyi hatırladıkça giderek yoruluyor, dibe doğru yavaş yavaş kayboluyordum.

"Bak, ben Merih'in de terapistiyim, biliyorsun Eylül. Senin de onun da iyiliğini istiyorum. Onun sana karşı olan

CamScanner ile tarandı

takıntı boyutundaki ilgisi seni nasıl etkiliyor, onu nasıl etkiliyor, bir arada olmanızın ikinize de etkisi ne bir düşünmek lazım," dedi istemeye istemeye.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Şöyle ki bu hayat senin hayatın Eylül, o da Merih'in hayatı. Ben sana veya ona veya bir başkasına bir şeyi yap ya da yapma diyemem, ben sadece size yardımcı olmak için buradayım. Dışarıdan bakan bir çift göz olarak ise gördüğüm şey birbirinize iyi gelmediğiniz."

Duyduğum son cümle beni öyle sarsmıştı ki biri beni iki elimden tutup kocaman bir binanın en tepesinden aşağıya doğru sallandırıyormuş gibi hissetmiştim. Duyduğum cümle içimde öyle şeyleri yıkmıştı ki içimdeki fay hattı darmaduman olmuştu. Gözlerimin korkuyla dolduğunu hissettim.

"Sizce Merih ve ben birbirimize zarar mı veriyoruz?" diye sordum korka korka.

"Sence Merih'le vakit geçirmek sana zarar veriyor mu?" diye sordu. "Bunun cevabını sen ver Eylül. Maalesef senin hayatın hakkında böylesine kesin bir yargıda bulunamam, buna ancak sen cevap verebilirsin. Senden şimdilik tek isteğim sakince düşünmen, biraz sessizlikte kal, biraz kendi içine dön ve hayatını düşün. Merih'le olan bağını düşün, sana kötü ve iyi hissettiren her şeyi düşün. Bir liste yap ve listeni seansımıza getir. Olur mu?"

Başımı salladım, Aycan Hanım dosyasını alıp ayağa kalkarken başımı kaldırıp ona baktım.

"Aileme bunu söylemezseniz sevinirim."

"Neyi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Dışarıdan bakan bir çift göz olarak Merih ve benim birbirimize iyi gelmediğimizi gördüğünüzü... Birbirimize zarar verdiğimizi..." dedim zar zor, o kadar enerjisizdim ki konuşmakta fazlaca zorlanıyordum.

CamScanner ile tarandı

"Elbette ki Eylül, ben bir psikoloğum, sen benim danışanımsın. Konuştuğumuz her şey her zaman aramızda kalacak. Bana güvenebileceğini biliyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Hoşça kal Eylül, seansımızda görüşmek üzere!"

Psikoloğum hastane odasından çıktıktan yalnızca birkaç dakika sonra içeriye bir psikiyatrist girdi. Her zamanki konuşmaları aynı şekilde ona da anlattım. Tüm hikâyemi, bu zamana kadar kullandığım her ilacı, yaşadıklarımı, fizyolojik olarak hissettiklerimi, ruhsal olarak hissettiklerimi, her şeyi... Elime uzattığı reçetede yazan ilaçların isimlerine bakmadım bile. Kafamı meşgul eden tek şey Merih'in bana, benim ona zarar verip vermediğimiz konusuydu.

Annem ve babam odaya girip endişe ve üzüntüyle benimle ilgilendiklerinde bile aklım yalnızca bu konudaydı. O bana iyi geliyor muydu? Ben ona iyi geliyor muydum? Bu halde olmamda Merih'in etkisi neydi? Onun benim hayatımda olması beni nasıl etkiliyordu? Onun kaybolup gitme isteğinin sebebi ben miydim, yoksa ben onun bu isteğine rağmen burada kalmayı seçme sebebi miydim? Bu kadar dipte olmamın sebebi Merih miydi, yoksa tüm yaşadıklarıma rağmen daha da dipte olmamamın sebebi mi oydu?

Neyimdi o benim? Cennetim mi, cehennemim mi? Ödülüm müydü, cezam mı? Ayağıma takılıp beni düşüren bir taş parçası mıydı, yoksa düşmemek için tutunduğum bir ağaç gövdesi mi? Merih benim için ev miydi, yoksa hiç bilmediğim sokaklar mı? Tanıdık mıydı bana, yoksa yabancı mıydı?

Bir yere hem çok ait olmak hem de çok yabancı hissetmek... Merih'in yanında olmak tam olarak öyle bir histi işte. Oraya hem çok aittim hem de çok yabancıydım. Bazı zamanlar Merih'in yanında kendime bile çok yabancıydım. Kim olduğumu hatırlasam belki de çok sevecektim kendimi.

CamScanner ile tarandı

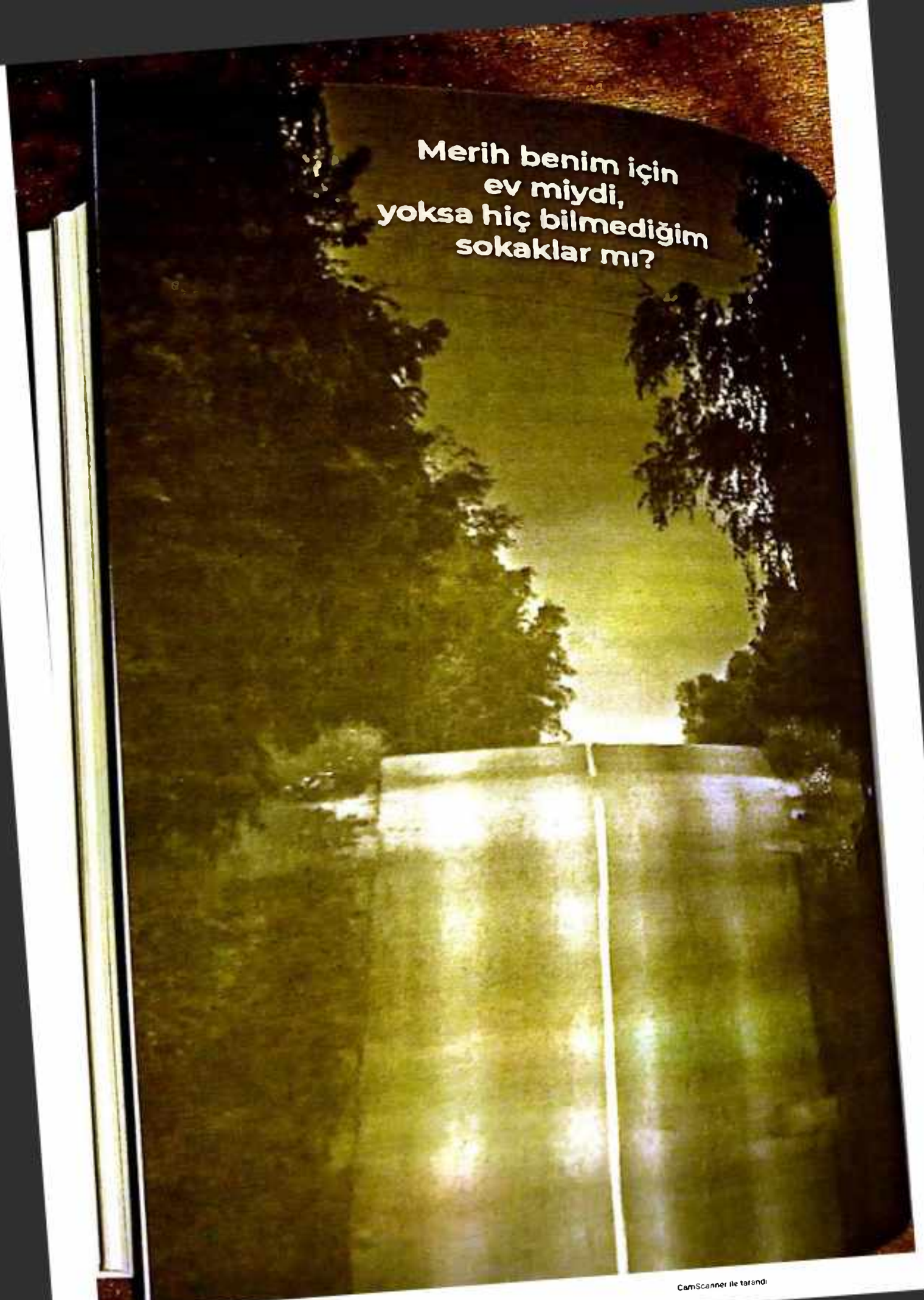
Üstelik en kötüsü de belki o da aynı şeyleri hissediyordu. Belki o da benim yanımda bir yere hem çok ait hem de çok yabancı hissediyordu, belki o da benim yanımda kendisine bile yabancıydı.

Kabullenmek ve hatta aklımdan geçirmek bile çok zordu ama belki de gerçekten birbirimiz için iyi değildik. Bir arada alınmaması gereken iki ilaç gibiydik; tek tek faydalı ama bir arada zehirli. Ben onun ödül sandığı cezasıydım, o da benim. Ben onun su sandığı ateşiydim, o da benim. Ben onun rüya sandığı kâbusuydum, o da benim.

Biz birbirimizin cennet sandığı cehennemiydik.

Biz birbirimiz için cehennemdik.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Geyiğin sağlığı iyiye giderken ruhu hastalanıyordu. Her uykusu bir kâbustu, her uykusu ayrı bir savaştı, uyumak bir mücadeleydi ve bu mücadelelerin her birinde küçük geyik kaybediyordu. İçine alındığı kafes onun için cehennemden farksızdı, içindeki huzursuzluk buradan kaçmak ve özgürleşmek için çırpınıyordu. Kızın gözlerindeki kaybetmişlik hissi geyiğin zihninin her yanındaydı ve tek istediği kaybolmaktı...

CamScanner ile tarandı

XI.

Domino Taşları

Hastaneden çıkıp eve döndüğümüzde saat gecenin üçünü geçiyordu. Uyumak üzere odama girer girmez telefonumu açtım. Merih'ten bir ton mesaj gelmişti. Bunları tek tek okumaya cesaretim yoktu ama onu habersiz bırakmak da istemezdim. Ondan haber alamayınca geldiğim hal ortadaydı. Ona kısaca bir yanıt yazdım.

"Seninle konuşurken şarjım bitmişti, telefonum şarj olurken de uyumuşum Merih. Bu saatte uyandım, haber vermek istedim. Muhtemelen uyuyorsundur. Sabah konuşuruz."

Mesajı yazıp gönderdim. Üzerimi değiştirmek için telefonu masaya bırakıp dolabıma yönelmiştim ki telefonumun çaldığını fark ettim. Şaşkınlıkla masamın başına döndüm ve arayanın Merih olduğunu gördüm. Uyumuyor muydu? Neden? Açmalı mıydım?

"Alo, Merih?" Telefonu tereddütle açtım.

"Eylül!" dedi Merih'in endişeli sesi. "Yalan söylüyorsun."

"Ne yalanı?"

"Uyumuyordun, değil mi?" Sesi oldukça kötü geliyordu. Kötüden ziyade kendinde değil gibiydi. Konuşması öyle farklıydı ki bir gariplik olduğunun farkındaydım.

CamScanner ile tarandı

"Sen..." dedim anlamaya çalışarak, "alkol mü aldın?"

"Ne içtiğimin ne önemi var? Uyuyor muydun, uyumuyor muydun? Bana neden yalan söylüyorsun Eylül? Telefonu neden yüzüme kapattın? Telefonu yüzüme kapatıp ne yaptın?" Merih'in sesi öyle üzgün ve öyle öfkeliydi ki neredeyse bağırıyordu.

"Sen sarhoşsun, değil mi?" diye sordum tekrar.

"Ne içtiğimin ne önemi var!" dedi, bu sefer gerçekten bağırıyordu. "Bana yalan mı söyledin! Uyuyor muydun, uyumuyor muydun?"

Bu Merih'in hiç görmediğim, hiç bilmediğim bir yüzüydü. Ses tonundaki agresyon o kadar yüksekti ki çarpıntım bir kez daha başlamıştı.

"Sen iyi değilsin," dedim titreyen sesimle.

"Benim iyi olup olmadığımın bir önemi yok Eylül!"

"İlaçlarını alıyor musun? Senin o ilaçları kullanırken alkol alman yasak Merih, bunu bilmiyor musun!"

"Ben yasaklardan bıktım artık Eylül. Bu hayatı böyle yaşamaktan bıktım. Bana nerede olduğunu söyle," dedi öfkeyle.

"Evdeyim," dedim, sesindeki öfke beni endişeye sürüklüyordu. Hem onun için hem kendim için endişeleniyordum.

"Nerede olduğunu söyle Eylül," dedi bir kez daha. "Bu saate kadar neredeydin de az önce eve döndün?"

Kaşlarımı çattım.

"Ne?" diye sordum şaşkınlık içinde.

"Bu saate kadar neredeydin Eylül!" dedi öfkeyle.

"Sen... Sen bunu nereden biliyorsun? Evde olmadığımı nereden biliyorsun!"

Merih bir süre sessizleşti. O sırada korkuyla gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alıp ona bir soru daha sordum.

"Buradasın, değil mi?" dediğimde ellerimin buz gibi olduğunu hissettim.

CamScanner ile tarandı

"Karşıdayım," dedi. "Bankta."

Birkaç adım atıp penceremin önüne geldim. Titreyen ellerimle tülü araladım, oradaydı. Evimizin karşısındaki bankta oturuyordu ve doğrudan bana, pencereden onu izleyen gözlerime bakıyordu.

"Merih sen iyi değilsin," dedim. "Bu yaptığın normal değil ve beni korkutuyorsun."

O an penceremden ona bakarken yüz ifadesini gördüm, yüzü öyle büyük bir üzüntüyle kaplandı ki kalbim acıdı.

"Seni korkutuyor muyum?" dedi, sesi kesik kesik çıkıyordu, sanki ağlamamak için zor duruyordu.

"Sana bir şey olacağından korkuyorum," diye toparlamaya çalıştım. "Kendine zarar vermenden korkuyorum Merih."

Karanlık gecenin ortasında pencere tülümün aralığından ben ona bakıyordum, o bana. Ayak uçlarındaki boş şişeler ne kadar sarhoş olduğunun kanıtıydı.

"Kendime zarar vermemden korkma Eylül."

"Yine aynı şeyi yapma Merih, beni kendinle korkutma!" dedim ama Merih ara vermeden konuşmaya devam ediyordu.

"Bir gün bu dünyadan silinip gidersem bu sana en büyük hediyem olur Eylül..."

Boynumun kasıldığını hissettim, midem bulanıyordu. Ne yapmalıydım? Kimden yardım istemeliydim? Annesini mi aramalıydım?

"Merih..." dedim çaresizce, "sen benim için çok değerlisin. Bu yüzden anneni arayıp haber vermek ve ondan yardım istemek zorundayım. Eğer kendi ailemden yardım istersem ve seni bu halde görürlerse..." dedim ve duraksadım. Bunu söylemeli miydim?

"Beni bu halde görürlerse ne olur Eylül?" diye sordu Merih, hayal kırıklığı ve hüzün dolu bir gülümsemeyle.

CamScanner ile tarandı

Belki de bazen bazı gerçekleri insanların yüzüne vurmalıydık, belki de bu bir hataydı, kim bilir?

"Seni bu halde görürlerse bir daha görüşmemize izin vermezler," dedim ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Bu söylediğime ne tepki verirdi, ne hissederdi kestiremiyordum bile. Ben gözlerimi sıkıca kapatmış ondan bir yanıt beklerken Merih sessizce konuştu.

"Belki beni bu halde gördükten sonra sen de görüşmek istemezsin," dedi aynı hayal kırıklığı dolu gülümsemeyle.

"Ne saçmalıyorsun Merih? Böyle bir şeye ihtimal verebiliyor musun?" dedim öfkeyle.

"Neye ihtimal verdiğimi siktir et Eylül. Neredeydin?" diye sorarak konuyu en başa getirdi.

"Yeter artık Merih, yeter! Saçmalama artık!" dedim çaresizce.

"Telefonu yüzüme kapatıp nereye gittin? Artık söyleyecek misin yoksa ben annenleri uyandırıp onlara sorayım mı?"

Çok alkollüydü, bilinci yerinde değildi, hiç iyi değildi ve artık kontrolünü tamamen kaybediyordu. Söylediği şey resmen bir tehditti, ya sen söyle ya ben öğreneyim diyordu ve artık sabrım da ruhum da zorlanmaya başlamıştı.

"Kapatıyorum Merih. Annen birazdan burada olacaktır." dedim sessizce. Artık tükenmiştim.

"Bekle, bekle! Eylül..." dedi Merih çaresizce. Sustum ve bekledim.

"Özür dilerim... Delinin tekiyim," dedi çaresizce.

Cevap vermedim.

"Konuşmayacak mısın?" diye sordu, sesi titriyordu. "Tamam, konuşma ama telefonu da kapatma."

Sanırım artık ağlıyordu.

"Konuşma ama telefon açık kalsın, lütfen Eylül. Orada olduğunu bilmek istiyorum... Lütfen... Beni bırakma..."

CamScanner ile tarandı

Tülümü kapattım. Elimi ağzıma götürüp dudaklarıma bastırdım. Arkamda kalan duvara yaslanıp yavaşça kayarak yere oturdum. Artık ben de ağlıyordum. O oradaydı, ben burada ve birlikte ağlıyorduk.

Bu benim her şeyi anladığım geceydi. Onun bana ve benim ona ne kadar kötü geldiğimizi anladığım geceydi. Biz birbirimize yalnızca acı çektirirdik. Şu an Merih'i tanıyamıyordum bile. İçindeki "iyi"yi elbette ki görebiliyordum ama bu hali beni öyle korkutmuştu ki artık bir gün bana zarar vermeyeceğine inanmıyordum.

Konuşmuyordum ama telefonu kapatamıyordum da. Gözyaşlarımın arasında titreyen ellerimle telefonu kulağımdan çektim ve aramayı sonlandırmadan Merih'in annesine mesaj yazdım.

"Nevin Hanım, iyi geceler. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Merih burada, evimizin önünde, karşı kaldırımdaki bankta. Annemleri uyandırıp korkutmak istemiyorum çünkü Merih'in durumu hiç iyi değil. Gelirseniz çok sevinirim."

Mesajı gönderip beklemeye başladım. Telefonu tekrar kulağıma aldım ve Merih'in nefes alıp verişini dinledim. Nefes alışından çenesinin titrediğini hissedebiliyordum. Gözlerim kapalı bir şekilde telefon kulağımda orada belki yarım saat, belki kırk dakika kadar oturdum. Hiç konuşmadık, sadece düşündük. Sessizce ve çaresizce, uzak ve bir o kadar yakın...

En sonunda bir araba sesi duyduğumda ayağa kalktım. Telefon hâlâ kulağımdaydı, tülümü aralayıp karşı kaldırıma baktım. Nevin Hanım'ın arabasıydı bu. Merih hüzünle arabanın önünde durmasını bekledi. Sonra başını bana çevirdi, gözleri tülün ardındaki gözlerimle buluştu.

"Her şey için özür dilerim Eylül. Orada olduğunu bilmek güzeldi, konuşmasan bile..."

CamScanner ile tarandı

Merih telefonu kapattı ve mecburi bir teslimiyetle annesinin arabasına bindi. Araba gözlerimin önünde ilerleyip uzaklaşırken kapanan telefonun sessizliği hâlâ kulaklarımdaydı. Yutkunarak telefonu ellerimin arasına aldım ve kararan ekrandaki yansımama baktım. Ekrandaki yansımamı kendi içimde tarif etmeye çalıştım.

"Yorgun," dedim sessizce.

"Tükenmiş," diye ekledim ve gözlerime uzun uzun baktım.

"Kaybolmuş," dedim ve içimde yaşananları tamamlayacak bir kelime daha olduğunu hissettim, gözlerimi kıstım ve ekledim:

"Ve kaybetmiş."

İç dünyamın yolları birbirine girmiş gibiydi. Sanki içimdeki sokakların tabelaları bir gece ansızın kaldırılmıştı da ben haritasız bırakılmıştım. Nerede olduğumu da nereye gideceğimi de bilmiyordum, gitmek istediğim yerlere nasıl gidebileceğim ise tam anlamıyla bir gizemdi. Kendi dünyasında kaybolan birinin yol sorabileceği tek kişi yine ve yalnızca kendisidir, oysa ben kendimi de kaybetmiştim. Ben hem kaybolmuş hem kaybetmiştim.

Yatağıma uzanıp gözlerimi karanlık tavana diktim. Dışarıdaki ağaç dallarının gölgeleri tavanıma vuruyordu, yavaş yavaş hareket eden dalları izlemenin beni dinginleştirdiğini hissettim. Bir yanım artık öyle çok yorulmuştu ki sadece dinlenmek istiyordu. Diğer bir yanım ise Merih'i düşünmekle meşguldü. O kadar kötü görünüyordu ki onun için endişeleniyordum. İyi olacak mıydı? Kendine zarar verir miydi? Ona söylediklerim onu incitmiş miydi?

Saatler sonra hâlâ aynı düşünceler içinde yatağımda uzanıyordum. Gözaltlarının mosmor olduğuna emindim ama asla uyuyamıyordum. Endişe içinde kıvranıyor, bir sağa bir sola dönüyor ama beynimin içinde çalışan o sistemi asla

CamScanner ile tarandı

kapatamıyordum. Uykusuzluk midemi bulandırmaya ve başımı döndürmeye başlamıştı. Bu benim hayatımda geçirdiğim en "işin içinden çıkamadığım" geceydi. Kafamı duvarlara vurmak, hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum. Kendime bir yol bulamıyordum, kendime bir gelecek çizemiyordum, nerede durmam gerektiğini bilmiyordum ve asla iyi hissedemiyordum. En dibe battım dedikçe daha derine iniyordum ve ben en dibin de en dibine ve hatta onun da en dibine batıyordum. Hiçbir şeyden emin değildim ama bildiğim bir şey vardı, biriyle bunları konuşmak ve tavsiye almak zorundaydım yoksa kelimenin tam anlamıyla aklımı kaçıracaktım.

Yatağımdan kalkıp masama geçtim. Masamda duran defter ile kalemimi alıp boş bir sayfa açtım. Terapistimin yapmamı istediği listeyi yapmaya karar verdim. O listeyi yapacak ve kahvaltıdan sonra ona götürecektim. Kalemi elimde tutup boş sayfaya bakarken bana dediği şeyi hatırlamaya çalıştım.

"Merih'le olan bağını düşün, sana kötü ve iyi hissettiren her şeyi düşün. Bir liste yap ve listeni seansımıza getir. Olur mu?"

Derin bir nefes alarak sayfayı ikiye böldüm. Bir tarafına Merih'le ilgili bana iyi hissettiren şeyleri, diğer tarafına ise kötü hissettiren şeyleri yazacaktım. Listenin maddelerini uzun uzun düşündüm ve ortaya zar zor şöyle bir liste çıkarabildim.

İYİ HİSSETTİRENLER:

Her şey iyiyken birlikte eğlenebiliyoruz.
Her şey iyiyken onunla sohbet etmek güzel.
Ondan hoşlanıyorum.
Ona güveniyorum.
Birçok şeyi birlikte yaşadığımız için beni anlıyor.
Ben de onu anlıyorum.
İyi kalpli olduğunu düşünüyorum.

CamScanner ile tarandı

KÖTÜ HİSSETTİRENLER:

Her şey kötüyken onu tanıyamıyorum.

Her şey kötüyken ondan korkuyorum.

Her şey kötüyken beni anlamıyor.

Her şey kötüyken ona güvenemiyorum.

Bazen bana bile zarar verebilecek kadar kontrolünü kaybetmesinden korkuyorum.

Bana karşı bu kadar takıntılı olması beni korkutuyor.

Öfke problemleri bana kötü hissettiriyor.

Bazen birbirimiz için iyi olmadığımızı düşünüyorum.

Yalnızca bu maddeleri yazmam bile bir saatimi aldı. O kadar çok düşündüm ve kendimle o kadar çok mücadele ettim ki birçok maddeyi yazıp yazıp sildim. Kâğıdı defterin arasından koparıp katladım ve bir kenara koyup yatağıma geçtim. Yazmak biraz olsun iyi gelmişti ve artık çoktan sabah olmuştu. Kahvaltı için kalkana kadar gözlerimi kapatıp dinlenmeye çalıştım. Hayatımda ilk defa ruh halim görüntüme bu kadar yansıyordu. Kendimi hiç bu kadar yorgun ve yıpranmış hissetmemiştim. Gözlerimi öyle bir kapattım ki uyandığımda saat kaçtı, bu hızlı dinlenme kaç saat sürmüştü bilmiyordum bile...

"Eylül! Geleyim mi?" Annemin dışarıdan gelen sesini duyunca korkarak gözlerimi açtım.

"Gel anne..." dedim halsizce, bir yandan telefonumu ararken.

"Günaydın, iyisin değil mi anneciğim?"

"İyiyim anne. Saat kaç oldu?"

"Saat onu yeni geçti. Dün gece geç yattık diye uyandırmak istemedim. Kahvaltı edelim mi? İlaçlarını geciktirme." O sırada gözlerim hâlâ telefonumu arıyordu.

"Olur, yapalım. Anne..."

CamScanner ile tarandı

"Efendim anneciğim?"

Telefonumun yatağım ve yatak başlığımın arasına düşüp düşmediğini kontrol ettikten sonra başımı kaldırdım.

"Telefonumu gördün mü?" diye sordum. "Burada bir yerde olmalıydı. Bulamıyorum."

Ben hâlâ telefonumu ararken annem bir süre yere baktı. Sonra gözlerini gözlerime çevirdi.

"Telefonun bende kızım."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Sende mi? Neden sende?"

"Bir süre bende kalacak," dedi annem. "En doğrusu bu."

"Anlamıyorum," dedim kaşlarımı çatarak. Şaka mı yapıyordu? Gülümseyerek, "Şaka mı yapıyorsun anne? Neden sende kalsın ki?" diye sordum.

Annem birkaç adım atarak gelip yatağımın ucuna oturdu. Elini uzatıp elimi tuttu. Gözlerimin içine baktı. O sırada söylediği şeyin şaka olmadığını anladım. Gözleri gözlerime öyle bakıyordu ki asıl savaşımın şimdi başlayacağına emin oldum.

"Sabah Nevin Hanım'ın aramasıyla uyandım. Benden özür diledi. Merih'in dün gece yaptığı şey için..."

"Yaptığı ne için?"

"Gecenin bir vakti buraya gelip 'bizi rahatsız ettiği' için. Benim hiçbir şeyden haberim yok. Belli ki duymamızı, bilmemizi istememişsin ama Merih'in gecenin bir vakti buraya gelmesi, annesi gelip onu alana kadar gitmemesi ve seni annesine ulaşmak zorunda bırakması senin için iyi bir şey değil Eylül. Sabah bunu konuşmak için odana girdiğimde bulduğum bu kâğıt ise..."

Dün akşam yazdığım listeyi annemin elinde gördüm. O an ellerimin titremeye başladığını hissettim.

CamScanner ile tarandı

"Sen benim yazdıklarımı mı okudun?" diye sordum titreyen sesimle.

"Okumak zorundaydım Eylül. İyi ki de okudum. Kendi ellerinle yazmışsın, Merih'in sana zarar verebileceğinden korkuyorsun. Bu durumda onunla konuşman da görüşmen de tehlikeli."

"Anne..." dedim gözyaşları içinde, "bunu bana yapamazsın. Bana böyle bir yasak koyamazsın. O bana asla zarar vermez!"

Annem elindeki kâğıdı kaldırıp yüzüme çevirdi.

"Buraya öyle yazmamışsın ama," dedi annem dolu gözlerle. "Buraya onu bazen tanıyamadığını, ona bazen güvenemediğini, ondan bazen korktuğunu yazmışsın Eylül. Ben senin annenim. Yerimde sen olsan ne yapardın?"

"Senin yaptığını yapmazdım!" diye bağırdım. "Merih hasta, ben de öyleyim!"

"Ben ona kızmıyorum, sana da kızmıyorum ama ben seni korumak zorundayım Eylül. Sen benim kızımsın! Canımsın sen benim!"

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve hıçkırıklarımın arasında sakinleşmeye çalıştım. Kendimi annemin yerine koymaya çalıştım ve artık birilerini anlamaktan o kadar çok yorulmuştum ki bunu yapmaya devam etmek istemiyordum. Özgürlüğüm için savaşmaktan da yorulmuştum, her şeyden yorulmuştum.

"Nevin Hanım'la konuştuk..." dedi annem sessizce. "Bir süre görüşmemeniz ve konuşmamanız ikinize de iyi gelecek. O da ben de birbirinize iyi gelmediğinizi düşünüyoruz. Bir süreliğine Eylül, söz veriyorum. İkiniz de iyi olana kadar..."

Hiçbir şey söylemedim. Yatağımın kenarına kıvrılıp uzandım. Ağlıyordum. Annem ayağa kalkıp saçlarımı okşadı.

CamScanner ile tarandı

"Kahvaltı hazır olunca haber vermeye gelirim. Kahvaltıdan sonra terapistinle görüşmeye gideceğiz. Her şey düzelecek bir tanem, söz..."

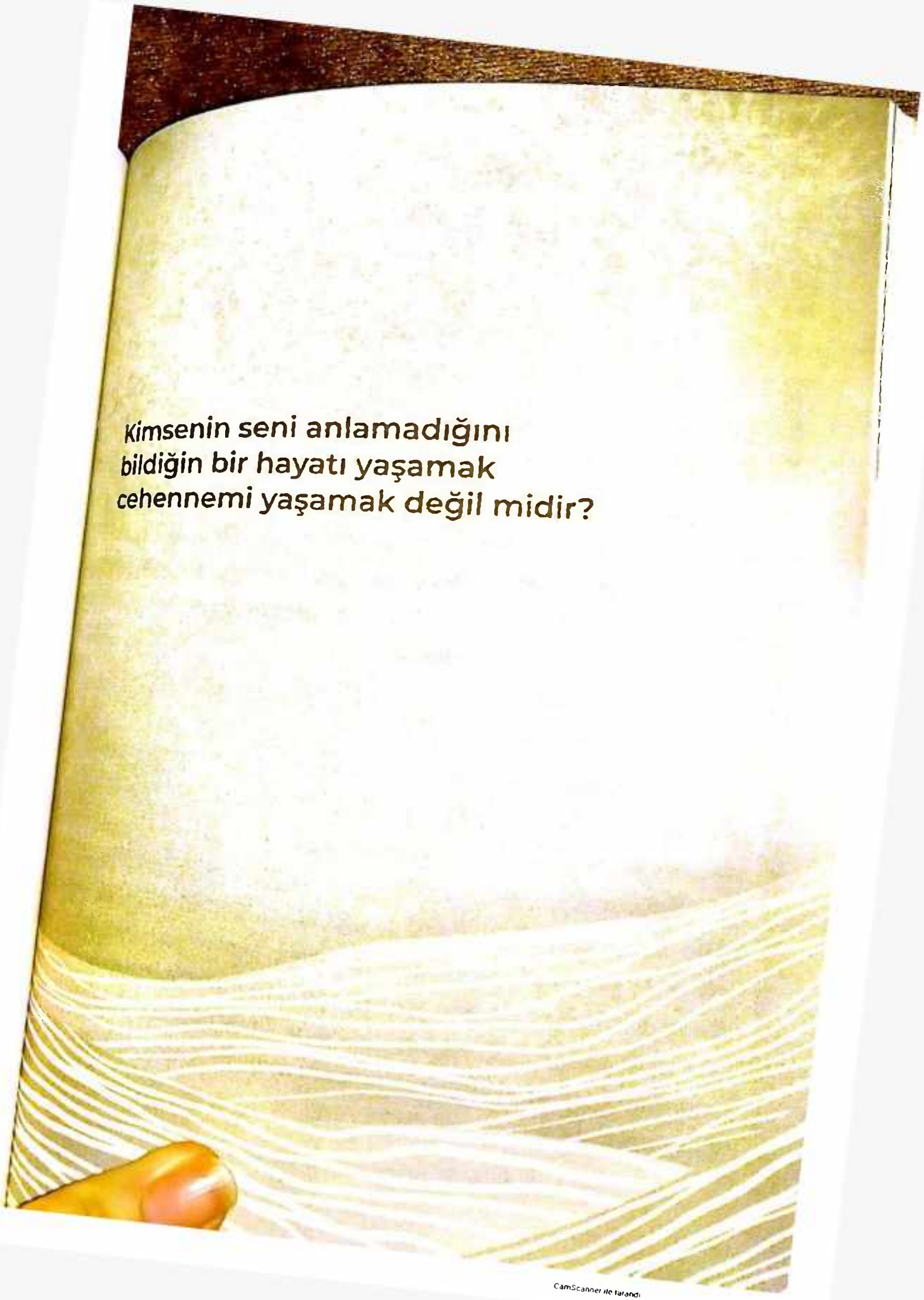
Annem bana doğru eğilip saçlarıma bir öpücük kondurdu. O an kendimi tek bir taşın yıkılması yüzünden tek tek yıkılmaya mahkûm edilen domino taşları gibi hissediyordum. İçimdeki kontrolsüz yıkıma dur diyemiyor, engel olamıyordum. İçimdeki tüm taşlar üst üste yıkılıyordu ve sanki bu yıkımın sona ermesinin tek yolu tamamen yıkılmaktı.

Tek bir taş kalmayıncaya kadar, tamamen yıkılmak...

Cam Scanner ile tarandı

Kimsenin seni anlamadığını
bildiğin bir hayatı yaşamak
cehennemi yaşamak değil midir?

CamScanner ile tarandı

"Günaydın ufaklık, al bakalım. Yemeğini ye, ben de serumunu değiştireyim."

Bu kadın geyiğin bir diğer kahramanıydı. Onunla bazen ilgileniyor, bazen sohbet ediyor, ona yemek veriyordu. Geyik yemeğini yedikten sonra kadın serumunu değiştirdi ve elini geyiğin çenesine koyup yüzüne baktı.

"Ormana dönmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu hüzünle. "Özgürce koşmak istiyorsun..."

Geyik kadının dediklerini anlamıyor ama hissediyordu. Aklıyla değil, kalbiyle biliyordu. Gözleri kadının gözlerindeki hüznü aldı, kadının hüznü geyiğe yansıdı.

"Yuvana dönmene az kaldı geyik. Özgür olmak için biraz daha tutsak kalmalısın," dedi ve öyle bir gülümsedi ki bu tutsaklık da yuva gibi hissettirdi o an geyiğe. Üstelik biliyordu ki buradan çıktıktan sonra özgürlüğü olacaktı ama bir ailesi, bir yuvası olmayacaktı. Bazen yuva her yerdedir ve bazen de hiçbir yerdedir. Geyik için yuva artık yalnızca sevgi dolu bir bakıştaydı, ötesinde değil.

CamScanner ile tarandı

XII.

Soyut İpler

(*Günler Sonra*)

Günlerim penceremin önünde geçip giderken o gün olan her şey aklımdaydı. Annemin bana söyledikleri, terapistimle görüşmem, döktüğüm gözyaşları...

"Beni anlıyorsun, değil mi Eylül?"

"Anlıyorum."

"Bunun yalnızca senin değil, Merih'in de iyiliği için böyle olması gerektiğini anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum."

"Kimse sizin görüşmenizi ve konuşmanızı yasaklamıyor. Annen sana telefonunu geri verecek. Bu bir yasak değil, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Merih'le konuşup konuşmamak senin tercihin olacak ama şu süreçte iletişiminizi sürdürmenizin ikinize de zarar vereceğini biliyorsun."

"Biliyorum."

Annem eve döner dönmez odama gelip telefonumu bana geri vermişti. Telefonumu açma tuşuna basıp açmayan bendim. Bunu tercih eden bendim. Kendimi Merih'ten uzak tutmaya çabalayan bendim. Annemden tek bir şey rica

CamScanner ile tarandı

etmiştim. Merih'in annesiyle her gün konuşup durumunu öğrenmesini ve bana haber vermesini istemiştim, hepsi bu.

Merih iyi değildi. İlaçları artırılmıştı, seansları ona yetmiyordu ve daha fazlası gerekiyordu. Odasından dışarı çıkmıyordu. Annesinin söylediğine göre kimseyle konuşmuyordu. Ben de ondan farklı değildim. Moraran gözaltlarım ve verdiğim kilolar nasıl bir depresyonun içinde olduğumu özetliyordu. Terapistim dünkü seansımda günler sonra dışarı çıkmamı ve biraz olsun sosyalleşmemi önermişti. Bunu yapma düşüncesi bile midemi bulandırıyor, karnımı ağrıtıyordu. O ise gerekirse "kusa kusa" yapmamı ama yine de dışarı çıkmamı önermişti.

Bugün ise o gündü. Annemin saçma akraba davetlerinden birini, terapistimin verdiği ödevi yerine getirebilmek için bir fırsat olarak gördüğüm gündü. Bugün annemin bir arkadaşının Sarıyer'deki pastanesinin açılışı vardı. Biraz olsun insanların içinde bulunmak ve ne hale geleceğimi görmek için annemle oraya gidecektim. Kahvaltıda annemle hiçbir iletişime girmeden birkaç lokma yedikten sonra odama geçtim. Üzerime siyah bir boğazlı kazak ve siyah bir pantolon ve uzun lacivert bir trençkot giyip dağınık saçlarımı hızlıca tarayarak açık bıraktım.

"Eylül, hazırsan çıkalım." Annemin koridordan gelen sesini duyunca aynaya bile bakmadan küçük siyah sırt çantamı sağ omzuma geçirip kapıyı açtım.

"Hazırım," dedim hayattan hiçbir beklentisi kalmamış bir ifadeyle.

"Cenazeye gitmiyorduk ama..." dedi annem kendince güleceğimi düşünerek. Oysa şu an bu dünyada beni güldürebilecek hiçbir şey yoktu.

Midem şimdiden bulanıyor, karnım şimdiden ağrıyordu. Yine de ölüme gider gibi gidiyordum çünkü artık bağlı

CamScanner ile tarandı

olduğum görünmez iplerden çok sıkılmıştım ve yürümek istiyordum.

Yarım saatlik bir taksi yolculuğu sonrası deniz manzaralı ve yeşillik bir alanın içinde güzel bir pastanenin önünde durduk. Pastanenin önü lacivert balonlarla süslenmişti ve süslenmeye devam ediyordu. Belli ki biz açılış saatinden önce gelmiştik.

"Asya! Çok güzel olmuş burası! Ay harika bir mekân! Bayıldım!" Annem birkaç kere altın günlerinde gördüğüm ama ismini yeni öğrendiğim arkadaşının yanına gidip sarılırken ben derin nefes alıp vererek kendimi iyi hissetmeye çalışıyordum.

"Bak kimi getirdim sana, kaç gündür gün yüzü görmüyordu, senin için çıktı bugün!" Annemin arkadaşına benimle ilgili söylediği yalanı duyunca şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Ah, inanmıyorum Eylül! Çok mutlu ettin beni!" Kadın bana gülümseyerek sarılırken ben titriyordum. İçimden burada ne işim olduğunu sorguluyordum.

"Yardım edilecek bir şey var mı? Açılış ne zaman başlıyor?" diye sordu annem telaşla.

"Yarım saat var hayatım ve aslında epey geciktik! Elimiz ayağımıza dolandı resmen, bayağı bir iş var. Benim oğlan kapıyı süslüyor, içerisi de felaket, pastalar börekler birbirlerine girmiş durumda! Mutfağa gelsen de bir toparlasak ortalığı hiç fena olmaz, Suzan'lar da orada." Sonra bana döndü ve koluma dokunup konuşmaya devam etti: "Ah Eylülcüğüm, sen de bizim oğlana yardım etsen o kadar iyi olur ki! Çocuk sabahtan beri balonlarla, süslerle uğraşıyor!"

Başımı çevirip kapıdaki süslerle uğraşan kahverengi kazaklı çocuğa baktım, olsa olsa benden bir iki yaş büyüktü. Sonra başımı çevirip içeriye baktım. İçerisi insan kaynıyordu.

CamScanner ile tarandı

Nerede olmanın beni daha fazla rahatsız edeceğini düşündüm.

"Eylül benim yanımdan ayrılmak istemez aslında ama..." dedi annem mahcup bir ses tonuyla.

"Ben, şey..." dedim ve bir kez daha içeriye ve dışarıya baktım. "Olur," dedim, "olur, burada kalırım. Şeyinize yardım ederim... Oğlunuza..."

Annem şaşkınlıkla bana döndü.

"Emin misin?" diye sordu. Başımı salladım. Başımı sallarken bile titriyordum ama bu durum en azından içeride otuz kadının arasında olmaktan daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

"Bir şey olursa içerideyim," diye fısıldadı annem içeri girerken.

Başımı sallayarak kapı süslemeleriyle uğraşan kahverengi kazaklı, kumral saçlı çocuğa döndüm. Yanına gitmek o an benim için o kadar zordu ki resmen durduğum yerde kendimle mücadele ediyordum. Bir yanım, "Git!" derken bir yanım, "Buradan kaç!" diyordu.

Hiçbir şeyden kaçma. Hiçbir şeyden kaçma. Hiçbir şeyden kaçma. Buradasın, bunlar yaşanıyor. Buradasın, bunlar yaşanıyor. Buradasın, bunlar yaşanıyor. Anda kal, şimdide kal...

Kendi kendime fısıldadığım cümleleri tekrar ederek yürümeye başladım. Rüzgâr beni arkamdan iterken doğru olanı yaptığımı biliyordum. Artık hayata direnmiyordum.

"Merhaba," diye mırıldandım stres içinde. Çocuk elindeki balonlarla üzerinde durduğu sandalyeden bana baktı.

"Merhaba?" dedi kaşlarını çatarak. "Açılışa mı geldiniz? Yarım saat sonraydı..."

"Hayır ben... Ben annenizin şeyiyim..." Konuşmakta o kadar zorlanıyordum ki ağzımdan çıkan her kelime beni

CamScanner ile tarandı

daha da strese sokuyordu. "Yani ben annenizin arkadaşının kızıyım. Annelerimiz arkadaş da..."

Stres anında yüzde seksenini unuttuğum Türkçemle durumu açıklamaya çalıştığım sırada, sandalyenin tepesindeki çocuğun yüzünde, "Ne saçmalıyor bu?" der gibi bir ifade belirmişti. Başımı eğip yerdeki çimlere baktım.

"Bana yardım etmek için mi geldin?" diye sordu gülerek sandalyeden inerken. "Annemin arkadaşlarını pek tanımam, annem açılış gününü tek başına atlatamayacağı için, çok ısrar edince geldim. Bu arada ismim Emre," dedi bana elini uzatırken.

"Memnun oldum," dedim elini sıkarken.

"Peki ya sen?" dedi bir yandan elindeki balonun ucunu bağlayıp bir yandan soran gözlerle bana bakarak.

"Ben de annemin ısrarıyla geldim," deyiverdim. Çocuk şaşkınlıkla güldü.

"Hayır, ismini sormak istedim. Yalnızca memnun olduğunu söyledin ama ismini söylemedin," dedi gülümsemeye devam ederken.

"Ah, özür dilerim. İsmim Eylül."

"Memnun oldum Eylül. Uykusuz bir hafta geçirmiş gibisin," dedi elindeki balonlardan birini bana uzatırken.

"Evet, öyle. Çok mu kötü görünüyorum?" diye sordum. O sırada elimdeki mavi balonu şişirmeye çalışıyordum.

"Hayır, hayır. Kötü görünmüyorsun Eylül, dalgın olduğun için öyle söyledim. Gayet güzelsin. Biraz da yorgun gibisin."

Emre elindeki yeni bağladığı balonu sandalyeye çıkarak önündeki standa bağlarken ona kendi şişirdiğim balonu uzattım. O sırada nasıl hissettiğimi sorguluyordum. Karın ağrım ve mide bulantım devam ediyordu, titremem biraz olsun azalmıştı ama şimdi de ateşim var gibi hissediyordum.

CamScanner ile tarandı

"Biraz hastayım," dedim, "annem buraya hava almam için gelmemi istedi."

"Öyle mi? Neyin var?"

Depresyon. Anksiyete. Panik Atak. Bunlar, "Biraz hasta olmuşum da," diyerek söylenecek şeyler değildi elbette. Kimse, "Bugün biraz panik atak olmuşum," demezdi.

"Üşütmüşüm," diye mırıldandım.

"Annem harika kış çayı yapar," dedi Emre. O sırada bana şişmemiş bir balon daha uzattı. "Şu işler bittikten sonra söyleyelim de sana bir fincan kış çayı yapsın. Hiçbir şeyin kalmaz."

Bana uzattığı balonu alırken gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Gerçekten hiçbir şeyim kalmaz mı?" diye sordum hüzünle.

"İnanması zor ama gerçekten mucizevi bir çay, bir fincan içiyorsun hiçbir şeyin kalmıyor," dedi gülerek.

"Denemeye değer," dedim sessizce.

Hüzünle gülümsedim ve başımı eğip balonu şişirmeye başladım. Keşke bir kış çayı içimde yaşanan her şeyi çözseydi, çözebilseydi... Bazı şeyler keşke bir tutam ıhlamurun çözebileceği kadar basit olsaydı da ben çözümü bambaşka yerlerde arayarak zorlaştırmış olsaydım.

"Yalnızca hasta olduğuna emin misin?" diye sordu Emre. "Daha çok kafana taktığın bir şeyler var gibi duruyor. Az önce gözlerin doldu, gözümden kaçtı sanma."

Sandalyeden inip yerde duran poşetten yapay papatyalar çıkardı. Papatyaların bir kısmını benim elime tutuşturup bir kısmını kendi eline alarak sandalyeye geri çıktı ve papatyaları balonların arasına bağlamaya başladı.

"Herkesin hayatında zor dönemler olur," dedim sessizce.

CamScanner ile tarandı

"Bir papatya verir misin?" diye sordu, ona uzattığım papatyayı alıp arkasını döndü ve papatyayı ipe bağlarken konuşmaya devam etti. "Ayrılık mı yaşadın? Aşk meselesi gibi duruyor."

"Hayır, yani tam olarak öyle değil..."

"Bu cevabından hayatında birinin olup olmadığını anlayamadım Eylül. Aslında onu merak etmiştim," dedi gülerek. "Bir papatya daha alabilir miyim?"

Elimdeki papatyalardan birini daha ona uzattım ve kurduğu cümleye anlam vermeye çalıştım. Bu da ne demekti? Hayatımda birinin olup olmadığını neden merak etmişti ki?

"Bunu neden merak ettin?" diye sordum anlam veremeyerek.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu işlere bu kadar uzak mısın gerçekten?" diye sordu elini uzatırken. "Bir papatya daha alabilir miyim?"

Papatyasını uzattım ve kaşlarım çatılı bir şekilde konuştum.

"Bilmiyorum... Galiba... Yani ben pek insanlarla iletişim kuran biri değilimdir. İletişim kurma konusunda pek rahat da değilimdir. O yüzden bu konuyu kapatırsak sevinirim," dedim başımı eğerek.

"Tamam. İstersen ben biraz konuşayım, kendimi anlatayım, belki rahatlarsın."

"Olur," dedim başımı kaldırıp elindeki papatyayı ipe bağlamasını izlerken.

"Ben mimarlık mezunuyum. Çalışma hayatına yeni başladım. Eğitimim hayatımın o kadar merkezindeydi ki kimle denesem yürümedi, hiçbir ilişkim kariyerimin önüne geçemedi. En son geçen sene bir kız arkadaşım vardı ve final projeme vakit ayırabilmek için ondan ayrıldım," dedi gülerek.

CamScanner ile tarandı

"Kötü biri olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Bir papatya daha alayım."

Papatyasını uzattım ve gülümsemeye çalıştım.

"Hayır, insanlar hakkında çabuk kanılara varmaktan hoşlanmam. Âşık olsaydın bu kadar çabuk ayrılmazdın herhalde, o yüzden bunu bir kötülük olarak göremedim ama keşke hazır olmadığın halde bir ilişkiye başlamasaydın."

"O zaman bir papatya daha alayım!" dedi gülerek.

Uzattığım papatyayı elimden alıp asarken bir yandan konuşuyordu.

"Aşk... Zor bir duygu. Savaşmak gibi ve hiçbir savaş kayıpsız sona ermiyor. Sanırım ben bir şeyleri kaybetmeyi göze alamıyorum," dedi ve ekledi: "Elinde kaç papatya kaldı?"

"Üç," dedim.

"Üçünü de alabilir miyim?" diyerek uzattığı eline elimdeki tüm papatyaları bıraktım.

"Anladım," dedim, "ama aşk öyle bir duygu ki umurunda olan tek şey kendi kaybedeceklerin olmuyor. Âşık olduğun kişinin göreceği zarar ve onun kaybedecekleri senin için kendinden bile daha ön planda olabiliyor."

Yutkundum ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. O sırada kafamın içinde onun gözlerini gördüğüme yemin edebilirdim. Merih'in gözleri zihnimin her yerindeydi.

"Sanırım oldu," dedi Emre.

Gözlerimi açıp önce sandalyenin üzerindeki Emre'ye, sonra balonlarla ve çiçeklerle süslediği girişe baktım. O da sandalyenin üzerinde arkasını dönmüş kendi eserine bakıyordu. Elinde ise fazladan bir papatya kalmıştı.

"Çok güzel oldu. Fazladan bir papatyan kalmış. Onun için hiç mi yer kalmadı?"

Elindeki papatyayla merdivenden indi ve az önce söylediğim şeyleri yanıtladı.

CamScanner ile tarandı

"Sanırım ben hiçbir zaman kaybedeceklerini ve göreceği zamanı umursadığım biriyle tanışamadım. Belki de o yüzden hiç aşık olmamışımdır. Papatyaya gelecek olursak," dedi elindeki papatyayı bana uzatarak, "onun için her zaman bir yer vardır."

Önce elindeki papatyaya, sonra yeni tanıştığım bu yabancıya baktım.

"Bana papatya mı veriyorsun?" diye sordum.

"Bunu bir teşekkür olarak gör," dedi, "yardımın için teşekkür ederim."

Elimi tereddütle uzattım ve elindeki papatyayı aldım.

"Ben, teşekkür ederim..." diye mırıldandım.

Başım ellerime dönüktü ve öylece ellerimin arasında tuttuğum papatyaya bakıyordum. Emre de cebinden telefonunu çıkarmış saate bakıyordu.

"Açılışa beş dakika var. Bekle, senin için bir fincan kış çayı alıp geleyim. Yoksa önümüzdeki iki saat boyunca içerideki kalabalıktan su bile içemeyiz."

"Aslında gerek yok–" derken benim konuşmamı bile beklemeden içeri daldı Emre.

Ben orada durmuş elimdeki yapay çiçeğe bakarken kendi kendime düşünüyordum. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Merih'le arama bu kalın sınırları çizmişken, onu benden, beni ondan mahrum ediyorken burada olmam, Emre'yle konuşmam doğru muydu gerçekten?

Emre tamamen bir yabancıydı, yeni tanıştığım öylesine biriydi ve muhtemelen bugünden sonra bir daha hiç görmeyeceğim biriydi. Ayaküstü sohbet ettiğim sıradan bir insandı. Merih'le kıyaslanamayacak kadar sıradandı, rastgele ve öylesine bir insandı.

Merih'in hayatımdaki yeri ise çok acıyan bir yaranın tenimdeki yeri gibiydi. Acısı ve kendisi geçse bile izi hep

CamScanner ile tarandı

benimle kalırdı. Ama her şeye rağmen o bana acı veren bir yaraydı işte, insan kendisine acı veren bir yarayı sevmemeliydi, o yarayı iyileştirmek istemeliydi çünkü acısının dinmesinin tek yolu yarasının iyileşmesiydi.

"Geldim," dedi Emre, "bir fincan iç. Hiçbir şeyin kalmaz."

Buruk bir gülümsemeyle bana uzattığı fincanı elinden aldım. Önce çayın kokusunu aldım. Sonra tadına baktım.

"Ihlamur, papatya, rezene, kuru nane..." Emre çayın içindeki bitkileri sayarken ben bir yandan çayı içiyor, bir yandan onu dinliyordum.

"Gerçekten her şeye iyi gelebilecek gibi duruyor," diye mırıldandım.

"Aşk acısına bile," dedi gülerek.

Bana suçlu hissettiren bir gülümsemeyle başımı salladım. Gülümsediğimde, kendimi biraz olsun iyi hissettiğimde bile aklıma gelen tek kişi Merih'ti. Oysa yanlış bir şey yapmıyordum. Hava alıyordum, çay içiyordum, biriyle sohbet ediyor ve beni bağlayan soyut iplerden kurtulmaya çalışıyordum. Nasıl ki ben Merih'in iyi olmasını her şeyden çok istiyordum, eminim ki o da benim iyi olmamı her şeyden çok isterdi.

Merih de ben de hayat tarafından soyut iplerle bağlanmıştık ve bir arada olmamızı engelleyen şey de bu iplerdi. Kendi sorunlarımızı çözmeden, kendi iplerimizden kurtulamazdık. İplerimizden kurtulmadığımız takdirde ise asla bir arada olamazdık.

Bu dünyada herkesin onları tutan ipleri vardı. Kimilerini bağlayan ve tutan ipler çok daha kalındı, bizimkiler gibi. Kimilerini bağlayan ipler ise o kadar inceydi ki tek bir harekette çözülüyordu. Ama imkânsız yoktu, her şeye rağmen imkânsız yoktu. Ortada bir düğüm varsa, çözümü de vardı...

CamScanner ile tarandı

Ona göre cennet benim tenimdi.
Bana göre ise cennet bir hayalden ibaretti,
sanki sadece cehennem vardı.

CamScanner ile tarandı

Geyik her bir gününü diğerinin aynısı gibi yaşıyordu. Karşısında duran küçük pencere onun tek manzarasıydı. Aklının yarısı ailesiyle olan hatıralarında, yarısı ise günler önce kızın gözlerinde gördüğü hüzündeydi. Kâbuslarla dolu geceleri onu uykularından uyandırıyordu ama hayatına yeni giren bu kadın ona sevgiyle her baktığında ruhundaki acı biraz olsun azalıyordu. Günün birinde özgürlüğüne kavuşup tek başına kaldığında, yapayalnız hissettiğinde ve sevgi dolu tek bir bakış dahi göremediğinde asıl tutsaklığın ne olduğunu anlayacaktı.

Asıl tutsaklık sevgisizlikti.

Sevgisizlik cehennemdi.

Cehennem bu dünyanın her yerindeydi.

CamScanner ile tarandı

XIII.

Gökyüzü Salıncağı

Günün ilerleyen saatlerinde odamda oturmuş kitap okuyordum. Pastanenin açılışında uzun süre kalmamış, ortam kalabalıklaşmaya başlayınca eve dönmüştük. Annem kalabalıkta nasıl hissedeceğimden korkmuş olsa gerek, gitmeye karar veren kendisi olmuştu. Odamda oturmuş kitabımı okurken dışarıda bir yerlerde gökyüzünün bir sıkıntısı olduğunu biliyordum. Gök gürlüyor ama bir türlü yağmur yağmıyordu; son günlerde huzursuzluk yalnızca içimde değil, evrenin her yerinde gibiydi.

"Cehennemde yaşamak da, cennette yaşamak da bizim seçimimizdir.

Ben cennette yaşamayı seçtim. Peki ya sen?"[5]

Don Miguel Ruiz'in *Dört Anlaşma* kitabının bu satırları üzerinde uzun uzun durdum. Satırların arkasında kalan sayfanın kırık beyaz rengine bakarken gözlerim dalmıştı ve ben elbette, geçen her saatimin sonunda olduğu gibi yine Merih'i düşünmeye, onu merak etmeye başladım.

Acaba nasıldı? İyi miydi? Nasıl hissediyordu? Benimle iletişim kurmaya çalışmayı neden kesmişti? Bende uzaklaşmak ona iyi mi gelmişti? Birbirimize kötü gelen şey birbirimiz miydik?

---

5 Don Miguel Ruiz - Dört Anlaşma. Ötesi Yayıncılık, Temmuz 2021

CamScanner ile tarandı

Tüm bu düşüncelerden sıyrılmaya çalışıp kitabı kapattım ve ayağa kalktım. Üzerime kalın, lacivert renkli bir hırka geçirip odamdan çıktım. Koridor duvarına asılı olan aynanın önünden geçerken bir an kendime baktım, gözaltlarımın durumu giderek kötüleşiyordu. Artık sağlıklı, kesintisiz bir uykuya ihtiyacım vardı. Kendime öyle üzülerek bakum ki gözlerim doldu. Aynaya doğru bir adım attım ve anlamsızca elimi uzatıp aynadaki yüzüme dokundum.

"Üzgünüm," diye fısıldadım aynadaki gözlerime.

"Eylül! Kiminle konuşuyorsun?" Annemin mutfaktan gelen sesiyle elimi indirdim.

"Kimseyle," diyerek mutfağa girdim. "Yanlış duydun herhalde."

Annem mutfak masasında oturmuş kurabiye yapıyordu. Karşısına geçtim. Gözlerimi masaya diktim ve öylece masa örtüsünün desenini izlemeye başladım. Siyah beyaz masa örtüsündeki geyik desenlerini görünce elim istemsizce örtüye gitti. Geyik deseninin üzerinde ellerimi gezdirirken gözlerim daldı.

"Senin çeyizin için almıştım," dedi annem gülerek.

"Neyi?" diye sordum umursamazca.

"Masa örtüsünü."

"Çeyiz meselesi saçmaymış," dedim, "ama masa örtüsü güzelmiş."

Geyiğin boynuzlarına birer salıncak çizmişlerdi.

Geyiğin boynuzlarından uzanan iki boş salıncak...

Sanki evren bana ormanı, geyiği ve Merih'i unutturmamak için elinden geleni yapıyordu. Sonsuz bir denizin içinde yüzüyor ve sudan uzaklaşmaya çalışıyor gibiydim. Sanki çabam boşunaydı. Üstelik sanki denizden çıksam bile denizi kafamdan asla çıkaramazdım.

CamScanner ile tarandı

"Acaba nasıl?" deyiverdim bir anda, bilinçsizce.

"Kim?" Annem merakla başını kaldırdı.

"Merih."

Annem başını eğip elindeki kurabiyeyi şekillendirmeye devam etti. Bunu sormuş olmama bozulmuş gibiydi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra konuşmaya başladı.

"Sürekli Merih'i düşünürsen kendine nasıl odaklanacaksın?"

"Sürekli Merih'i düşünmüyorum. Arada kendimi de düşünüyorum." Annem başını kaldırıp yüzüme bir kez daha bozularak baktı.

"Aferin sana," diye mırıldandı ve kurabiyeleri şekillendirmeye devam ederken bir yandan da konuşmaya devam etti. "Daha iyiymiş, merak etme. Annesiyle kısa bir tatile gitmişler. Kafası dağılsın diye..."

"Öyle mi?" dedim içimde aynı anda hissettiğim rahatlama ve kıskançlık hissiyle.

Birincisi, Merih daha iyiydi. İkincisi, ona gösterilen yolları kabul ediyor, yardım tekliflerini reddetmiyordu. Bu beni fazlasıyla mutlu etmişti ama tatilde bir başkasıyla tanışma ihtimali ise aklıma gelen ilk ihtimallerden biriydi ve bu içimi ister istemez kıskançlık kıvılcımlarıyla doldurmuştu.

"İyi olacaktır, merak etme. O da seni soruyor olmalı çünkü annesi de bana sık sık senin durumunu soruyor."

"Sen ne diyorsun?" Merakla annemin yüzüne baktım.

"Daha iyiye gittiğini söylüyorum, kendine bir arkadaş bile bulduğunu söyledim, Emre'yi anlattım."

"Ne yaptın?" dedim şaşkınlıkla.

O an Merih'in hissedebileceği her şey bir anlığına kafamın içinde şimşek gibi çaktı. Ben onun tatile gittiğini öğrendiğimde bile kıskançlık hissediyorsam o bunu öğrendiğinde ne düşünmüştür, ne hissetmiştir?

CamScanner ile tarandı

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Annem insan psikolojisinden gerçekten anlamıyordu.

"Tabii ki yanlış bir şey yaptın anne!" dedim öfkeyle. "Böyle bir şeyin onun kulağına gitmesini nasıl sağlarsın? Bana karşı hislerini biliyorsun! Üstelik Emre benim arkadaşım bile değil!"

Telaşla ayağa kalktım. Mutfaktan çıkıp aceleyle odama doğru ilerledim.

"Eylül, nereye!"

Annemin arkamdan gelen sesini umursamadan odama daldım ve kapımı kapattım. Odamın kapısını kilitleyip telefonumu çıkardım ve Merih'i aramaya başladım. Onun yerinde olsam bu telefonu asla açmazdım. Oysa o ben değildi, açtı...

"Efendim?" Sesi yorgundu, halsizdi.

"Merih..." dedim ve öylece kaldım, ne diyecektim ki? Ne diyebilirdim? Kendimi o kadar suçlu hissediyordum ki hem onun iyiliği hem kendi iyiliğim için çabalar ve çırpınırken ikimizi de bir bataklığa batırıyordum.

Üstelik belki de haberi yoktu. Belki annesi ona bu durumdan bahsetmemişti, ben annesi olsam bahsetmezdim. Belki de annem gibi düşüncesizlik edip bahsetmişti. Her iki ihtimal de o kadar olasıydı ve o kadar olası değildi ki ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Nasılsın?" dedim yalnızca.

"Uykusuz," dedi Merih.

"Seni uyandırdım mı?"

"Uyumuyordum. Uyumayacaktım da."

Derin bir nefes aldım, gözlerimi güçlüce sıkıp içimdeki stresi bastırmaya çalıştım.

"Seni..." dedim, "seni huzursuz eden bir şey mi var? Sanırım tatildeymişsin, kötü mü geçiyor?"

CamScanner ile tarandı

Merih'in telefonundan deniz sesleri geliyordu. Kaldığı oda denize çok yakın olmalıydı ya da deniz kenarında oturuyordu. Gözlerimi kapattığımda onu deniz kenarında oturmuş, kapüşonlusunun altından mehtabı izlerken hayal edebiliyordum.

"Hayatımda iyiye dair hiçbir şey yok, Eylül. Vardı ama artık yok."

Bir kez daha gözlerimi kapattım. İkimizin de ruhu hayali bir gökyüzünde asılı kalmış gibiydi, sanki her şey durmuştu ve asla akmıyordu.

"Her şeyin iyi olması için bir süre uzak kalmamız gerektiğini biliyorsun Merih..." dedim sessizce.

Bu hayatımda yaptığım en aptalca açıklamaydı.

"Belki de senin iyiliğine giden yol benim senden sonsuza kadar uzak kalmamdan geçiyordur, Kar Tanesi."

İşte yine yapıyordu. Beni yine korkutuyordu, bu söylediği de neydi şimdi? Sadece uzak kalmaktan mı bahsediyordu, yoksa hayatının sona ermesinden mi?

"Uzak kalmak derken? Neyden bahsediyorsun?" diye sordum korkuyla.

"Her insan bir noktada yok olur Eylül, var olmanın kanunu budur."

Elimi hüzünle ve tahammülsüzlükle yüzüme götürdüm.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum gözyaşları içinde. "Merih bunu neden yapıyorsun?"

O sırada annem kapımı tıklattı.

"Eylül, iyi misin? Kiminle konuşuyorsun?"

Ortada kalmaktan nefret ediyordum. Merih'in bana yaşattığı bu korkuyla annemin benim için endişelenen sesinin arasında sıkışıp kalmaktan nefret ediyordum.

"Telefondayım anne, birazdan geleceğim," diyerek annemi başımdan savuşturdum.

CamScanner ile tarandı

"Ben sana ne yapıyorum?" diye sordu Merih, sesi üzgündü.

"Neden hayatından vazgeçmek üzereymişsin gibi konuşuyorsun? Bana neden bu korkuyu yaşatıyorsun? Ben yalnızca..."

"Sen yalnızca ne, Eylül?"

Penceremin dışından gelen gök gürültüleri ve her şeye rağmen yağmayan yağmur, Merih'in telefonundan gelen dalga sesleri, annemin ısrarla kapıyı tıklatması ve hızlanan nabzımın kafamın içine yansıyan sesleri... Her şey birbirine karışıyordu.

"Ben yalnızca iyi olmamızı istiyorum," dedim çaresizce.

"Beraber mi, ayrı ayrı mı?" diye sordu.

"Sadece iyi," dedim, "beraber ya da ayrı ayrı... Hiçbir koşul gözetmeksizin sadece iyi olmamızı istedim Merih."

"Benimle hiçbir zaman iyi olamazsın Kar Tanesi. Erir gidersin..." Merih'in telefonundan gelen bir çakmak sesi duyar gibi oldum.

"Sen sigara mı içiyorsun?" diye sordum.

"Çakmakla oynuyorum."

"Neden?"

O an aklımdan her şey geçiyordu, Merih'in başına gelebilecek her şeyi düşünüyordum, her tehlike kafamın içinde bir bir sıralanıyordu.

"Çakmaktan çıkan ateşin rüzgârla mücadele etmesini izlemek hoşuma gidiyor."

"Neden?"

"Çünkü her seferinde yeniliyor ve sonra yine deniyor. Benim gibi..." dedi Merih, sesinde güçsüz bir gülümsemeyle.

"Bugün bir şiir okudum..." diye devam etti konuşmaya Merih, "Halil Cibran yenilgisine bir şiir yazmış. '*Sen bana bin zaferden daha yakınsın*,' demiş yenilgisine. Çok güzel, değil mi?"

CamScanner ile tarandı

"Öyle," dedim, "çok güzel... Sen de böyle mi hissediyorsun?"

"Nasıl?

"Yenilmiş gibi?"

"Belki de."

"Kim tarafından yenilmiş gibi hissediyorsun Merih?" Gözyaşlarım hâlâ usul usul akıp gidiyordu ama ağlamam artık dinginleşmişti.

"Hayat tarafından," diye yanıt verdi. "Sana kızmıyorum Eylül. Yerinde olsam ben de beni sevmezdim."

Kurduğu cümlenin içimde yol açtığı fırtınalar anlatamayacağım kadar şiddetliydi. Onu sevmediğimi mi düşünüyordu? Ona yenilmiş ve sevilemez biri gibi mi hissettirmiştim? Ben yalnızca iyi olmak istemiştim. Ben yalnızca birbirimize zarar vermeyelim istemiştim. Hayat bazen ne kadar acımasızdı...

"Seni seviyorum Merih," dedim gözyaşları içinde. "Birbirimize hissettirdiklerimizi sevmiyorum. Seni seviyorum ama birbirimize verdiğimiz zararı sevmiyorum. Seni seviyorum ama bir arada olma ihtimalimizden doğabilecek felaketleri düşünmeyi sevmiyorum."

Merih sessiz kaldı. O sessiz kaldığı sürece kulağıma gelen tek ses deniz dalgalarının ve yanıp sönen çakmağın sesiydi.

Tik, tak, tik, tak... Çakmak yanıp sönüyordu, sanki eski saniyeleri iterek yok eden ve kendisi var olan yeni saniyeler gibi.

"Sen..." dedim zar zor konuşmaya çalışarak, "hiçbir zaman ama hiçbir zaman kendini kaybedip kendi kendine zarar vermeyeceğine dair bana söz verir misin?"

Merih sessiz kalmaya devam etti. Çakmak sesi ise hiç dinmiyordu.

CamScanner ile tarandı

"Bu hayır demek, sanırım..." dedim hüzünle ve gözyaşları içinde. Sonra konuşmaya devam ettim.

"Hiçbir zaman ama hiçbir zaman kendini kaybedip bana zarar vermeyeceğine dair bana söz verir misin?"

Merih sessiz kalmaya devam etti. Oysa çakmak yine yandı ve yine söndü. Sonra Merih'in sesi duyuldu.

"Bazen kendimi tanıyamıyorum," dedi usulca. "Tanımadığım birinin neler yapıp neler yapmayacağına söz veremem ama sana zarar vermek, bu dünyada yapmayacağıma inandığım tek şey..."

Gözlerimi kapattım. Sessiz sessiz ağladım. O ise çakmakla oynamaya devam etti. Annem artık pes edip gitmişti, sesimi duyduğu için belki de en azından iyi olduğumdan emin olmuştu.

"Neredesin?" diye sordum yatağıma otururken.

"Şile," diye mırıldandı.

"Deniz kenarında mısın?"

"Evet. Deniz çok soğuk ama yine de yazı hatırlatıyor. Senin gibi..." dedi Merih.

Öyle bir konuşuyordu ki sanki hayattan hiçbir beklentisi kalmamış gibiydi.

"Ne zaman döneceksiniz?" diye sorduğum sırada gökyüzü bir kez daha gürledi ve bu sefer başardı; bütün gün sancı çekercesine gürleyen gökyüzü sonunda yağmuruna kavuşmuştu.

"Bir gece daha kalıp sonra döneceğiz."

"Peki..." diye mırıldandım ve çekinerek konuştum, "belki döndüğünde görüşürüz. Olur mu?"

"Sen nasıl istersen," dedi Merih.

Bu hali beni her şeyden çok üzmüştü. Artık bir ruhu yok gibiydi. Ortada bir Merih yok gibiydi ve sanki gerçekten de hayata yenilmişti.

CamScanner ile tarandı

"Sen nasıl istiyorsun peki?" diye sordum. "Benimle görüşmek istiyor musun?"

"Seni görmek benim için her zaman iyi olan tek seçenek..." Merih'in kurduğu cümleyle elim acı içindeki kalbime gitti.

Onu bir yandan bu kadar çok sevmek, bir yandan ikimizin de hiç iyi olmadığını bilmek o kadar zordu ki ruhum duvardan duvara çarpıyor gibiydi.

"O zaman görüşmek üzere Merih."

Sanki içimde bir yerlerde ona kendimle görüşme vaadi vermemin en önemli sebebi o güne kadar kendisine zarar vermemesini sağlamaktı. Merih benim için o soğuk ormanın içindeki tek sıcak kulübeydi, hassastı ve yıkılmaya hazırdı ama beni ısıtabilecek tek yer de orasıydı.

"Görüşmek üzere, Kar Tanesi."

Sonra çakmak yine yandı ve yine söndü. Telefon kapandı. Bir süre yatağımın köşesinde kıvrılıp sessizce, içime içime ağladım. Kimse bilmedi, bir tek ben bildim. Ağladım, gözyaşlarımı sildim ve ayağa kalktım. Odamın kapısını açıp mutfağa annemin yanına geçtim. Annem kurabiyeleri fırına atmış ve börek yapmaya geçmişti.

Beni görür görmez, "Kiminle konuşuyordun? Ağladın mı sen?" diye sordu.

"Merih'le konuştum. Onu merak ettim."

Bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sustu. Mutfağın balkona açılan kapısından balkona çıktım. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Derin bir nefes aldım, bir nefes daha ve bir nefes daha... Elim karnımdaydı. Merih'le görüşeceğimi anneme söylemeyecektim. Bunu istemeyeceğine emindim. Bir telefon konuşmasından sonra bile bu hale geldiğimi görüyorsa onunla görüşmemi isteyecek son kişi annem olmalıydı.

CamScanner ile tarandı

Onunla görüşmek zorundaydım, onu bu halde bırakamazdım. Bana bu kadar ihtiyacı varken onu kendimden mahrum edemezdim. Yağmur damlaları yüzüme çarpıp geçiyordu, yağmur bu sefer yumuşak ve nazik değil, oldukça sert yağıyordu.

Telefonumdan gelen mesaj bildirimini duyunca gözlerimi açtım ve ıslanan ellerimi üzerime silerek kurulamaya çalıştım. Telefonumun ekranını açıp mesajın kimden geldiğine baktım. Mesaj Emre'den geliyordu. Şaşkınlık içinde mesaja tıklayıp okumaya başladım.

"Eylül merhaba, bugün tanıştığımız için tekrar memnun oldum. Bunlar pastanede kalmış, senin değiller mi?"

Mesajın hemen altına bir fotoğraf eklemişti. Fotoğrafta kulaklıklarım vardı. Cebimden düşmüş olmalılardı. Kaşlarımı çatarak cevap yazdım.

"Merhaba, evet onlar benim kulaklıklarım. Saklarsan sevinirim, annem bir ara annenden alır."

Mesajımı anında okuyup yanıtladı:

"Yarın sizin oralarda bir işim var, uğrayıp bırakırım. Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Yarın görüşmek üzere!"

Bir yanım bunu tamamen benimle görüşmek için yaptığını hissetse de bir yanım gerçekten de bu taraflarda bir işi olduğunu ve kulaklıklarımı o yüzden getireceğine inanıyordu. Kendimi Merih'e karşı bir kez daha suçlu hissederek sıkıntıyla iç geçirerek kısa bir cevap yazdım.

"Teşekkür ederim. Görüşürüz."

Telefonumu cebime koyup başımı gökyüzüne çevirdim. Gökyüzüne uzun uzun bakarken masa örtümüzdeki çizimi gökte hayal etmeye çalıştım. Gökyüzünde beliren bir geyik boynuzu ve sallanan iki boş salıncak... Sonra bir hayal daha

CamScanner ile tarandı

kurdum, geyiğin boynuzlarından sarkan salıncaklarda oturan Merih ve ben... Bu gece yalnızca bunu hayal edecektim. Bundan sonraki her gece olacağı gibi...

"İyi geceler Merih," diye fısıldadım kendi kendime.

"İyi geceler geyik ve iyi geceler kar taneleri..."

"İyi geceler ormanın en derinliği ve iyi geceler soğuğun en mavisi..."

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Geyik o gece bir zamanlar dünyayı nasıl da o ormandan ibaret sandığını düşündü. Ormandan dışarıya doğru attığı ilk adımda hissettiği şaşkınlığı hatırladı. Dünya öyle büyüktü ki içinde kaybolmamak mümkün değildi. İşte bu yüzden her şeyi bilmenin kötülüğünü en çok da kaybolanlar bilirdi. Hiçbir yerini bilmediğin bir yerde zaten kaybolamazdın. Kaybolmak için önce kendini bulman, bilmen gerekirdi.

CamScanner ile tarandı

XIV.

Sonsuz Tutsaklık

Saat öğlene geliyor. Hava durgun ve can sıkıcı. Ben uyanalı üç saat oldu ve odamdan hâlâ çıkmadım. Sebebi ise annemin eski komşularından birkaçının çat kapı bir şekilde bize misafirliğe gelmiş olmaları. İçeride misafirler olduğu için odamdan çıkmamaya kararlıyım, anneme de her seferinde olduğu gibi, "Eylül uyuyor," yalanını söylettim.

Hayatım neredeyse hep böyle geçti. Çocukken bile misafirleri sevmezdim, insanlarla bir arada olmak beni rahatsız ederdi. Eve birileri gelirse odama kapanır ve uyuyor gibi yapardım. Bir keresinde bir arkadaşının anneme şöyle dediğini duymuştum: "Eylül de amma uykucu!" İşte bu yüzden pastane açılışına annemle gitmiş olmam annemin arkadaşları için oldukça şaşırtıcıydı. Benim için de öyleydi. Bugün kendimi odama hapsetmiş olmam ise benim için sıradan bir davranıştı.

Odam benim gizli yerimdi. Odam benim konfor alanımdı, korunaklı hissettiğim tek yerdi.

Eskiden maddi durumumuz bir odaya sahip olmam için yeterince iyi değilken bile eve bir misafir geldiğinde annem ile babamın yatak odasına girer, bütün günümü orada kitap okuyup müzik dinleyerek geçirirdim. Bugün o günlerden biriydi.

CamScanner ile tarandı

"Al şunları." Annemin kapımı çat diye açıp sessizce içeriye uzattığı tabağı gördüm.

Buna kendi içimde "gizli yemek servisi" diyordum. Annem odamda aç olduğumu biliyordu ve her seferinde misafirlere benim evde ve uyanık olduğumu belli etmeden bana gizlice bir tabak yiyecek getirirdi. Annemin elindeki tabağı alıp kapıyı aceleyle kapattım ve yatağıma döndüm.

Annem belli bir döneme kadar bu durumu asla anlamazdı. Onlara bir selam verip, nasıl olduklarını sorup odama dönebileceğimi ve böylece tüm gün rahat olabileceğimi anlatır dururdu. Oysa bu öyle bir durum değildi. Bu anlattıkları benim içimde öyle kolayca yaşanıp gitmiyordu. Hiçbir şey dışarıdan göründüğü kadar kolay değildi. Benim için kolay olduğunu savunabileceğim tek şey yalnızlıktı.

Bu zamana kadar kendimi iyi hissettiğim tek yer ise orasıydı... Kar Küresi. Kendimi yalnızca onların yanında bu kadar iyi hissetmiştim. Benim gibi olan insanların, beni anlayan ve sorgulamayan insanların yanında. Bugün onlara birer mesaj gönderdim. Orada tanıştığım herkese, Asya'ya, Reva'ya, tek tek hepsine... Nasıl olduklarını sordum, iyi olmalarını diledim. Her mesajın sonuna ise aynı cümleyi ekledim.

"Kimsenin bizi anlamadığı bu dünyada birbirimizi anlamamız en büyük şansımız."

Bu mesajı bir tek Merih'e göndermedim. Onunla aramızdaki iletişim her şeyden farklıydı. Sanki Merih'e nasıl olduğunu sormama gerek bile olmadan nasıl olduğunu hissedebiliyordum bazen.

Dengesiz ruh hallerim, güvende hissederken gelen huzur ve umut, güvende hissetmezken gelen korku ve iç sıkıntıları arasında bir gün geçirdim. **Ruhumun dengesizliği bir salıncakta yaşamak gibiydi ve ben bir ileri bir geri gitmeye çoktan alışmıştım.**

CamScanner ile tarandı

Saatler bir bir geçip giderken tüm gün tek yaptığım şey kitap okumak, düşünmek ve odamın içinde gezinmekti. Bazen kafamın içinde beni üzecek senaryoları hayal edip üzülüyordum. Bazen ise bana göre ulaşılması imkânsız hayaller kurup heyecanlanıyordum. Hep müzik çalıyordu ve kafamın içinde bir şeyler sallanıp duruyordu, bir ileri bir geri, bir salıncak gibi.

Odamın kapısının çaldığını müziğin arasında zar zor duyduğum an kulaklıklarımı çıkardım.

"Eylül. Girebilir miyim? Merak etme, tehlike geçti." Annemin güldüğünü sesinden anlayabiliyordum.

"Gel, anne."

Annem kapıyı açtı ve içeriye doğru başını uzattı.

"Bir misafirimiz var," dedi. Kaşlarımı çattım.

"Hani tehlike geçmişti?"

"Bu sefer senin misafirin var." Annem gülüyordu. Yani gelen Merih olamazdı.

"Kim geldi?"

"Emre. Kulaklıklarını unutmuşsun, onları getirdi. Aşağıda. Yukarı çıkmıyor. İnip al istersen, ayıp olmasın." Kaşlarımı çattım.

"Doğru ya, kulaklıklarımı getirecekti..." diye mırıldandım. "Uyuduğumu söylesen?"

"Seni çağırmaya geldiğimi biliyor, ne diyeyim, bir anda uyudu mu diyeyim kızım? Kapıyı açtığım an gözlerimin önünde bayıldı mı diyeyim?" Sıkıntı içinde oflayarak ayağa kalktım.

"Keşke bunu bana söylemeden önce ona uyuduğumu söylescydin anne." Üzerime kalın, lacivert montumu geçirip odamın kapısına yöneldim.

"Senin geleceğinden haberdar olduğunu söyledi, ben de bir şey söyleyemedim." Annem kendisini açıklamaya

CamScanner ile tarandı

çalışıyordu, haklıydı da. Benim gibi birinin annesi olmak epey zor olmalıydı.

"Tamam, sorun değil," dedim pes ederek. "İnip geleyim."

Karnım çoktan ağrımaya başlamıştı. İçimde tam olarak "kötü bir şeyler olacak"mışçasına bir his vardı. Kapıyı açıp siyah botlarımı giydim ve aşağı indim. Kapıyı açtığımda Emre evin hemen önünde, arabasının kaputuna yaslanmış beni bekliyordu.

"Selam. Beklettim mi?"

"Hayır Eylül ama rahatsız etmedim değil mi?"

"Hayır tabii ki. Teşekkür ederim, kulaklıklarımı getirmek için buraya kadar geldiğin için." Yanına doğru yürüdüm ve bana uzattığı kulaklıklarımı elime aldım. Emre sonra cebinden küçük, saydam bir poşet çıkardı. Poşetin içinde kurutulmuş bitkiler vardı.

"Bu ne?" diye sordum elindeki poşeti bana uzattığında.

"Kış çayı," dedi Emre. "Pastanede içtiğinden. Belki evde de içmek istersin diye getirdim."

"Teşekkür ederim." O kadar mahcup olmuştum ki elindeki poşeti utanarak aldım.

"Önemli değil. Çayı sevmiş gibi görünüyordun. Getirmek istedim."

Gülümsedim. Aramızda kısa süreli garip bir sessizlik oldu. Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Onu yukarı mı davet etmeliydim? Gelirken çay getirmiş olması bu anlama mı geliyordu? Normal insanlar böyle anlarda ne yapardı?

"O zaman ben gideyim Eylül," dedi bu garip sessizliğin sonunda.

"Şey... İstersen yukarı gel, çayı demleriz. Annemi de görmüş olursun."

Emre bir anlığına duraksadı. Benim ise içimden geçen tüm düşünceler Merih'le ilgiliydi. Her cümlem Merih'e

CamScanner ile tarandı

haksızlıkmış gibi geliyordu, her cümlemde Merih'e karşı suçluluk hissiyle doluyordum.

"Olur, yani tabii rahatsız olmayacaksanız. Öyle çat kapı gelmiş gibi olacağım sanki ama..."

"Annemin misafirleri vardı, yeni gittiler. Ev bugün misafire alışık, merak etme." Gülümseyerek binaya doğru yürüdüm. Emre de arkamdan geliyordu. Binanın kapısını açıp merdivenlere doğru yürürken Emre'nin söylediklerini dinliyordum.

"Sen insanların içinde olmaktan pek hoşlanmıyorsun diye biliyordum. Misafirler seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu. Bir anlığına beni anladığını düşündüm, bir anlığına beni tanımasına gerçekten şaşırdım.

"O yüzden bütün gün odamdaydım. Anneme misafirlere uyuduğumu söylemesini söyledim."

"Uyuduğunu mu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet, hep böyle yaparım. Çocukluğumdan beri." Ben hâlâ gülümsüyordum.

"Misafir geldiğinde bütün gün yalan söyleyip odandan çıkmıyor musun?" diye sorduğunda hâlâ şaşkındı ve işte o zaman aslında beni anlamadığını fark ettim.

"Evet," dedim duraksayarak, "boş ver."

"Yanlış anlama," dedi Emre, "yani çıkıp selam verip odana dönsen, daha kolay olmaz mı? Üstelik onlar başka odada oturuyor, sen başka odada oturuyorsun. Gerçekten insanlardan bu kadar rahatsız oluyor musun?"

Emre'ye nazik olmaya çalışarak döndüm ve gülümsemeye çalıştım.

"Boş ver," dedim bir kez daha, "karmaşık konular."

O an bir kez daha rahatlamak için kendimi Merih'le birlikte gökyüzünden sallanan bir salıncakta oturmuş,

CamScanner ile tarandı

yeryüzündeki insanları izlerken hayal ettim. Beni bu dünyada en çok anlayan insanla oturup bizi anlamayanları izlemenin hayalini kurmak bazı anlardan tek çıkış noktamdı. *Kimsenin seni anlamadığını bildiğin bir hayatı yaşamak cehennemi yaşamak değil midir?*

"Ah, Emre! Hoş geldin, annenin meşhur çayından mı getirdin? Geçin, geçin çocuklar. Ben çay demleyeyim."

Annem benden o kadar farklıydı ki onun için yalnız bir hayat düşünülemezdi bile. Mutfağa geçip masanın etrafına oturduğumuzda annem çayın suyunu koymuştu.

"Annen nasıl, pastane yoruyor mu?"

"İyi efendim, size selamı vardı. Eh, biraz yoruyor tabii. Uzun bir süredir böyle bir tempoda çalışmıyordu."

"Sen de selamımı söyle. Aslında bana da öyle bir tempo lazım. Bütün gün evde olmaktan sıkılıyorum bazen."

Annem ve Emre inanılması güç de olsa neredeyse bir saat boyunca sohbet ettiler. Emre'nin benim yaşıma yakın olduğuna inanmak çok güçtü. Daha çok annemle yaşıt gibiydi. Ben ise yalnızca yanlarında oturup çay içerek onları dinledim. Aslında dinledim bile denemez. Onları dinliyor gibi yapıp hayaller kurdum, burada gibi görünüp kafamın içinde bambaşka yerlere gittim. Ormana, geyiğin ayak izlerinin çizdiği rotaya, Merih'in ve diğerlerinin yanına...

"Ben artık kalkayım." Emre'nin kalkmaya karar vermesi benim için iyi haberdi. Bir insanla bir saatten fazla bir arada bulunmak benim için nadiren güzeldi.

Annemle birlikte Emre'yi kapıya kadar geçirdikten sonra rahat bir nefes aldım.

"Çok tatlı çocuk, değil mi?" diye sordu annem kapıyı kapatır kapatmaz. Omzumu silktim.

"Babam duymasın," diye mırıldandım. Annem gülerek koluma vurdu.

CamScanner ile tarandı

"Saçmalama Eylül, senin için söylüyorum."

"Söyleme anne, benim için böyle bir şey söyleme."

"Eylül!" Annemin endişeli sesi cümlemi neredeyse bölüyordu.

"Hiç Eylül deme anne, beni kimseye yakıştırmanı istemiyorum."

"Eylül burnun! Burnun kanıyor!" diye bağırdı annem.

"Ne?" dedim kendi kendime, elim burnuma gitti, iki parmağımın ucuna bulaşan kanı gördüğümde başımın döndüğünü hissettim.

"Eylül!" Annemin çığlıklarının arasında kendimi kaybettiğimde çoktan yerdeydim. Hatırladığım son görüntü parmaklarımın ucundaki kandamlalarıydı.

Hani bazen hiçbir şeyin iyiye gitmeyeceğini, her şeyin kötüye gideceğini anladığınız bazı anlar olur ya... Bu o anlardan biriydi işte. Aslında arka planda güzel bir müzik çalıyordu, televizyondan geliyordu sanırım. Neşeli notalar kafamın içinde dönerken ben kan içinde yere yığılıyordum...

Bilincim küçülüyordu, küçülüyordu ve küçülüyordu... Bilincim tamamen kapanıyordu ve kendimi bilinçaltımdaki karanlıkta buluyordum. Ben, Merih ve geyiğin boynuzlarından yapılmış salıncak. Yine ve yeniden...

"Neredeyiz biz Merih?" diyordum ona, dünyanın üzerinde yavaş yavaş salınırken.

"Senin hayallerindeyiz Eylül..." diyordu.

Sonra yavaş yavaş sallanmaya devam ediyorduk. Gökyüzünden altımızda kalan bulutları izliyorduk. Ben ona bakıyordum, o bana. Eldivenli ellerinden biriyle uzanıp elime dokunuyordu ama bu benim hayalimdi ve hayalimde eldivenine dokunduğumda tenini hissedebiliyordum.

"Hayallerimde her şey çok güzel Merih," diyordum sessizce.

CamScanner ile tarandı

"Senin aklından geçen bir hayal nasıl güzel olmaz? Güzel olan her şeyin kaynağı sensin... Sen kar tanesisin..."

Ve sonra bir sonsuzluk uzunluğunda sallanmaya devam ediyorduk o gökyüzü salıncağında. Buraların tek kuralı sessizlik olmalıydı: uzun bir sessizlik...

Sonsuzluk kadar uzun...

"Eylül, Eylül, Eylül..."

Olduğum yerde kıpırdanmaya çalışarak gözlerimi açtım. Gördüğüm rüyanın karanlığından ziyade bembeyaz bir odadaydım. Hastanenin müdavimi olmuş gibiydim, buraların en uğrak hastası gibi hissediyordum. Beni karşılayan gözler annemin gözleriydi.

"Bana... ne oldu?" diye sordum. O sırada babamın sesini duydum.

"Bayılmışsın güzel kızım," dedi babam, ikisinin de gözleri kıpkırmızıydı ve bu pek iyiye işaret gibi görünmüyordu.

"Neden bayılmışım?" dedim gülmeye çalışarak. "Yine mi psikolojik?"

Annem ve babam birbirlerine baktılar. O an bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım. Yine de korkmuyordum. Tek hissettiğim meraktı. Bu sefer ne olacak, hayatın benim için hazırladığı yeni savaş neyle ilgili? Aklımdan geçen tek konu buydu. Ötesi değil.

"Doktor gelecek," dedi babam. "O anlatır."

Sormadım, sorgulamadım, üzerine gitmedim. Yaklaşık beş dakikalık sessizliğin sonunda kapı çalındı. Hastane odası açıldığı an içeri giren doktor her zamankinden tanıdık bir yüzdü.

"Eylül. Nasılız?" Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. İçeri giren doktor Nevin Hanım'dı, Merih'in annesi.

CamScanner ile tarandı

Gözlerim bir anlığına duvardaki saate kaydı. Saat sabahın sekizini geçiyordu. Ben bütün gece baygın mıydım?

"Ben... Bilmiyorum... Bir şeyim yok gibi. Bütün gece baygın mıydım? Siz neden buradasınız? Tatilde değil miydiniz?"

"Evet, bütün gece baygındın. Annenden haberleri alınca döndük," diyerek yatağımın ucuna oturdu ve başını önündeki tahlil sonuçlarına çevirdi.

"Kötü bir şey var, değil mi?" diye sordum oldukça rahat bir sesle. "Bunu bana söyleyebilirsiniz. Artık böyle haberlerden korkmuyorum."

Nevin Hanım uzun uzun önündeki kâğıtlara baktı. Onun gözleri de annemin gözlerinden farksızdı. Hepsi çok yorgun görünüyordu ve bu sefer bir şeylerin gerçekten yolunda gitmediği fazlasıyla belliydi.

"Üzerinizde denenen ilaçların, kimyasalların uzun süreli yan etkileri olabileceğini biliyorduk. Kanında yüksek oranda enfeksiyon var, kalbinde ciddi bir ritim bozukluğu, alyuvarlarında ciddi oranda azalma var. Bağışıklık sistemin oldukça güçsüz..." Doğru ve korkutucu olmayan kelimeleri seçmeye çalışıyordu. Bunu yaptığı her halinden belliydi.

Söyledikleri, bunları söyleyiş tarzı ve üçünün içinde bulunduğu hal gösteriyordu ki durumum umut vaat edici değildi. Benim kafamda beliren sorular ise bambaşkaydı.

"Diğerleri? Onlar nasıl?"

Cevap gelmedi. Üçü de birbirine bakıyordu, üçü de çaresiz görünüyordu.

"Size verilen kimyasallar neredeyse aynıydı..." dedi Nevin Hanım hüzünle.

Acı içinde gülümsedim, gözlerim dolu dolu gülümsedim.

"Hepsi burada mı?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

"Hepsi burada," dedi annem. "Senin tahlil sonuçların çıkınca hepsi tahlil yaptırmaya geldi..."

"Hepsinin sonuçları aynı, değil mi?" dedim acı dolu bir gülümsemeyle.

Kısa bir sessizlik oldu. Çaresiz bakışmalar. Titreyen nefesler. Sonra gözlerim kapının ortasında kalan küçük cam bölmeden görünen tanıdık yüze takıldı. Merih buradaydı, kapının hemen önünde durmuş bana bakıyordu. Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi.

"Her birinizin sonuçları neredeyse aynı," dedi Nevin Hanım.

"Peki, durum ne kadar kötü?" diye sorduğumda gözlerim hâlâ dışarıdaki Merih'in gözlerindeydi.

"Elimizden gelen her şeyi deneyeceğiz," dedi Nevin Hanım, soruma cevap vermek yerine.

"Peki ya denemezsek?" Gözlerim hâlâ ondaydı, onun o yorgun gözlerinde.

"Deneyeceğiz," dedi.

Gözlerimi Merih'in gözlerine sabitledim. Orayı kendime korunaklı yer olarak seçtim, hayatı sorguladım, yaşananları düşündüm. Yaşamak için çabalamak veya çabalamamak, her şey buna bağlıydı ama her seferinde başa dönen hayatım bana artık onun için çabalama isteğini vermiyordu. Metaforum salıncaktı ve salıncak artık dursun istiyordum. Asıl özgürlük salıncakta oturup sallanmamaktaydı. Asıl özgürlük bisiklete binip gitmemekteydi, asıl özgürlük yağmura çıkıp ıslanmamaktaydı. Ben hiçbir şey yapmadan öylece durup boşlukta süzülmek istiyordum; *bir gökyüzü salıncağında ve en sevdiklerimle...*

Kimilerine göre bu sonsuz tutsaklığın tanımıydı ama sonsuz tutsaklık da bir yerde istemsiz özgürlüğün yansımasıydı.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Günler geyik için bir bir geçip giderken artık koca kafesinin içinde bile ayaklanabiliyordu. Ayaklarının üzerinde durabilmesi onu içten içe korkutuyordu. Kendi ayakları üzerinde durması demek, buraya veda etmesi demekti. Ailesinin olmadığı bir ormana dönmek ve bir labirentin içinde çıkış yolunu bulmaya çalışmak demekti. Geyik o gün hayatında ilk defa özgür olmaktan bu kadar korktuğunu hissetti.

"Keşke sonsuza kadar tutsak kalsam," diye düşündü içinden. Ama içinde bir yerlerde de biliyordu küçük geyik; sonsuz tutsaklık da bir yerde istemsiz özgürlüğün yansımasıydı.

CamScanner ile tarandı

XV.

Kar Çiçeği

Denge nedir? Nasıl bulunur? Bisiklete binmeyi öğrenmek anında dengede olmayı öğrenmek midir? Bisiklete binmeyi çocukluğunda öğrenip büyüdüğünde unutanlar dengede olmayı mı unutmuş olur? Dengede olmayı bir kez öğrendiğinde unutmak mümkün müdür? Büyümek unutmak mıdır? Büyümek dengede kalmanın zorlaşması mıdır? Büyümek bisikletten, salıncaktan düşüvermek gibi bir his midir? Peki, düşmek her zaman küçükken olduğu kadar can yakıcı mıdır? Küçükken bisikletten düşünce ağlayan bir çocuk büyüdüğünde de buna ağlar mı?

Bir de ruhun düşmesi vardır, bilir misin? İçindeki dengeyi kaybettiğin an yaşadığın kontrolsüzlük hissi ruhun düşmesidir işte. Bir çocuğun bisikletten düşmesi, salıncaktan düşüp yaralanması nasıl can yakıcıysa büyüdüğünde hissettiğin o "ruh düşüşü" bir o kadar can yakıcıdır. Bir insanın kontrolünü kaybetmesi, dengesini bulamaması belki de yaşayabileceği en acı denetimdir. Acı her zaman gözle görülür değildir, bazen yaralar ruhunun içindedir. Bazı darbeler içeriden alınır.

Saat 21.32. Nevin Hanım'ın hastanesinin terasında tek başımayım. Babam eve döndü, annem ise yorgunluğa dayanamayıp hastane odasındaki koltukta uyuyakaldı. Ne Merih'le ne de bir başkasıyla konuşabildim. Yapılan tahliller ve verilen

CamScanner ile tarandı

sorunlar yüzünden Merih'i gün içinde yalnızca odamın kapısında görmüştüm. Az önce annem uyuduğunda ise artık hava almam gerektiğini fark ederek birkaç kat yukarıya, terasa çıktım.

Belki de onu bulmanın umuduyla, bilmiyorum...

Terasta öylece durdum, kollarımı birbirine doladım. Rüzgâr saçlarımı dağıtıyordu. Üzerimde yine lacivert montum vardı. İçimde yine kış, içimde yine kar, içimde yine acımasız soğuk...

"Hava almaya mı çıktın?" Arkamdan gelen sesle kalbimin hızlandığını hissettim. Siyah montu ve siyah eldivenleriyle yanımda belirdi.

"Evet. Yalnız kalmak istedim." Merih yüzüme bakarak gülümsedi.

"İstersen gidebilirim."

"Hayır," dedim telaşla, "sen yanımdayken yalnız hissedebiliyorum. Sanki sen zaten benmişsin gibi..."

Merih başını öne eğdi. Bir süre sustuk.

"Eldivenlerin yeni mi?" diye sordum. Gülümsedi. Başını salladı.

"Sanırım artık hiçbir eldivenimi bir kereden fazla kullanamıyorum," diye yanıtladı. "Sen neler yapıyorsun?"

"Pek bir değişiklik yok. Sanırım ölüyorum."

Merih bir anlığına gözlerini kapattı. Söylemek istediği bir şeyler var gibiydi, yapamadı.

"Ya hepimiz yaşacağız, ya hepimiz öleceğiz." Fısıltısı usulca geceye karıştı.

"Umut var mı dersin?" diye sordum.

"Umut hep var Eylül."

Aşağımızda kalan caddeden kahkaha atan insanların sesleri duyuluyordu. Burada böylece durmuş yaşayıp

CamScanner ile tarandı

yaşamayacağımızı konuşurken birileri arkadaşlarıyla eğleniyor, kahkahalar atıyordu. Kendi kendime bunu düşünüp istemsizce omuz silktim.

"Belki yaşarız ama öyle yaşar mıyız ki?" diye sordum.

"Nasıl?" dedi Merih.

"Onlar gibi." Başımla aşağıda kahkahalarla eğlenen arkadaş grubunu işaret ettim. Merih aşağı baktı.

İçlerinden ikisi el ele tutuşmuş kahkahalarla koşturuyordu. Biri de onların videolarını çekiyordu. Sonra kamera kapandı ama hayat devam etti, erkek kızı kendisine çekti, elini yüzünde gezdirdi, dudaklarını dudaklarına değdirdi ve onu uzun uzun öptü. Merih hayal kırıklığıyla başını kaldırdı.

"Benimle yaşayamazsın. Bunların hiçbirini benimle yaşayamazsın. Belki onunla yaşarsın ama benimle yaşayamazsın..."

"Yine ne saçmalıyorsun Merih? Kimden bahsediyorsun? Bunu bana da kendine de neden yapıyorsun?"

"Yeni arkadaşından," dedi Merih. "Hastaneye geldiğimde buralardaydı. Sizi arabasıyla getirmiş. Annene seni sorup duruyordu."

Ofladım. Artık bu konuşmalardan çok yorulmuştum. Hayatımızın bu noktasında konuşmamız gerekenler gerçekten bunlar mıydı?

"Annemin arkadaşının oğlu. Yalnızca bu."

"Açıklamak zorunda değilsin. Beni hayatında istemeyen, yerimi onunla doldurmaya çalışan sensin. Ve seni bunun için suçlamıyorum. Haklısın." Merih'in yüzüne hüzünle baktım ve terasın kapısına doğru bir adım attım. O sırada Merih eldivenli ellerinden biriyle kolumu tuttu.

"Bekle!"

"Bırak beni. Yoruldum artık Merih!"

CamScanner ile tarandı

"Bekle, Eylül! Özür dilerim..."

Aniden yükselmiş ve aniden sakinleşmişti. Hep olduğu gibi, dengesini kaybedenler gibi... Durdum ve sakinleşmeye çalıştım. Merih'in eldivenli elleri beni kollarımdan tutuyordu, kollarımı incitmemeye çalıştığını hissedebiliyordum. Yüzüne hüzünle bakıyordum, bakışlarımın yorgun olduğuna emindim. O da öyleydi. Üstelik kızgındı, kendisine, hayata ve her şeye kızgındı Merih.

"Seninle her şeyin yolunda gittiği bir hikâye yaşamak için nelerimi verirdim Eylül, bir bilsen..." dedi çaresizce.

"Ama olmuyor işte," dedim hüzünle, artık yorulmuştum. "Hiçbir şey yolunda gitmiyor Merih..."

"Biliyorum... Olmadığını kabullenmeye çalıştıkça bayorum Eylül. O kadar narinsin, o kadar temizsin ki seni hak eden eller bu eller değil ama yine de seni bir başkasıyla düşündükçe deliriyorum. Seni düşünmekten vazgeçemiyorum," dedi acı içinde.

"Hastanedeyiz Merih," dedim, "belki de ölüyoruz ve sen hâlâ bunları mı düşünüyorsun?"

Merih gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

"Ben sadece her şeyin yolunda gittiği bir hikâyemiz olsaydı nasıl olurdu diye düşünüyorum. Günlerdir, gece gündüz fark etmeksizin hep bunu düşünüyorum. Bunu sana sormayı düşlüyorum..."

Derin derin nefes alıp etrafıma bakındım.

"Bilmiyorum."

"İkimiz de tamamen sağlıklı olsaydık, bu eldivenler ellerimde olmasaydı, ben seni hiç kırmasaydım, her şey yolunda gitseydi... Beni sever miydin?" Gözlerimin dolduğunu fark ettim.

"Sever miydin Eylül?" diye sordu bir kez daha, yalvarır gibi.

CamScanner ile tarandı

"Seni sevdiğimi biliyorsun Merih. Her şeye rağmen..."

Merih başını salladı.

"Sana yaşattığım her şey için özür dilerim. Döktüğün her bir gözyaşı için, seni kırdığım ve korkmana sebep olduğum her an için özür dilerim. Bizim için bir yarın olacak mı bilmiyorum ama bugün seni seviyorum, eğer bir yarınımız olursa seni yarın da seveceğim Eylül. Yalnızca bunları bil. Senden tek istediğim bu."

Tam o an evren Merih'le sözleşmiş gibi kar yağmaya başladı. Onun eldivenli elleri hâlâ benim kollarımdaydı. Başımızdan aşağı düşen her bir kar tanesinin o gece bizim için oraya geldiğine inanmak istedim. Merih koluma dokunan ellerinden birini çekip havaya tuttu. Siyah eldiveninin üzerine bir kar tanesi kondu. Sonra bir kar tanesi daha kondu ve bir tane daha... Her biri öyle güzel ve birbirlerinden öyle farklıydı ki benim için evrenin en güzel ayrıntısıydı.

"Bizden önce davranmışlar." Kapıdan gelen ses Asya'nın sesiydi. Reva, Korhan, Can, Kerim ve Mehmet sırayla terasa girerlerken her şey eskiye döner gibi oldu.

"Siz de mi kar yağdığını görünce çıktınız?" diye sordu Reva.

"Belki de karı biz yağdırdık," dedi Merih gülerek.

"İnanırım, sana o kadar güveniyorum," dedi Can.

Hep birlikte yağan karı izledik. Konuştuk, korkularımızdan bahsettik, geçmişi andık, bir arada değilken yaşadıklarımızdan bahsettik, birlikte üşüdük... Bu insanlar beni bu dünyada anlayabilen tek insanlardı. Bizi bir araya getiren şeyler ise hep kötüydü. Oysa hiçbirimiz artık hiçbir şeyden çok da korkacak halde değildik.

Kar yarım saat kadar yağdı ve sonra dindi. Bir anda gelip çabucak geçip gitti... Hayatın yavaşlığını reddeder gibi, göründü ve yok oldu.

CamScanner ile tarandı

"Kar bir görünüp bir kayboldu resmen," dedi Korhan.

"Belki de bize selam vermek istedi," dedi Reva.

"Belki de bizi bir araya getirmek istedi," dedim gökyüzüne bakarak.

"En başında olduğu gibi..." dedi Merih. Başımı salladım. Her şey karla başlamıştı, belki her şey karla sona erecekti.

Kar dinse de biz orada kalmaya devam ettik. Hiçbirimiz başımıza neler geleceğini, ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorduk. Kaderlerimiz aynıydı, bilinmezliklerimiz aynıydı. Bir saat daha sohbet ettik. Herkes görüşmediğimiz süre boyunca neler yaptığını anlattı, ben de Merih de daha çok susup dinledik. En sonunda odalarımıza dağılmaya karar verdiğimizde hava sıcaklığı eksilere inmişti. Yalnızca Merih ile benim odam aynı kattaydı.

Odamın kapısındaki cam bölmeden içeri baktığımda annemin hâlâ uyuduğunu gördüm ve beni bekleyen Merih'e döndüm. Yüzüne baktım, gözleri öyle üzgün bakıyordu ki kendimi tutamayıp bir anda sıkıca sarıldım ona.

"Hiçbir yerim hiçbir yerine değmiyor. Merak etme." Merih huzurlu bir nefes aldı.

"Kafamın içinde teninin tenime değdiğini hayal edebiliyorum. Benim kafamın içinde, senin ellerin hep ellerimde."

Kısa ama sıkıca sarıldıktan sonra ayrıldık. Annemin uyanmasını ve odadan çıktığımı görmesini istemiyordum, açıklama yapamayacak kadar yorgundum.

"Artık gitmem lazım."

"Biliyorum. Umarım bir gün hiç gitmen gerekmez..."

"Umarım. İmkânsız gibi görünse de umarım..." Tam odamın kapısına yöneliyordum ki Merih konuşmaya başladı.

"Hava durumuna göre bugün kar yağması da beklenmiyordu. Hayat bu, imkânsız bomboş bir kelime."

CamScanner ile tarandı

Ona umut vermeye çalışarak gülümsedim. O da bana gülümsedi.

"İyi geceler Merih."

"İyi geceler Kar Tanesi."

Odalarımıza ayrıldık ve içeri girer girmez ilk yaptığım şey açık kalan camı kapatmak oldu. Annemin üzerine benim için verilen örtüyü örtüp yatağa uzandım. Merih'in söylediklerini düşündüm. Hayal ettim. Her şeyin yolunda olabileceği bir hikâyenin mümkün olabileceğinin hayaliyle gözlerimi kapattım. Uzun zaman sonra ilk kez huzur içinde uyudum. Ölümün ihtimali hiç bu kadar güçlü olmamıştı ama içimdeki huzur da hiç bu kadar güçlü değildi. İçimdeki çelişki dengesizliğimin temelini atıyordu...

Sabah saatlerine doğru dışarıdan gelen telaşlı seslerle gözlerimi açtım. Annem uyuduğu koltukta değildi. Odamın kapısı kapalıydı. Hastanenin içinde telaşlı bir koşuşturmaca olduğu belliydi. Korkarak kalktım ve odamın kapısını açmaya çalıştım. Kapı kilitliydi. Odamın cam bölmesinden gördüğüm kadarıyla iyi gitmeyen bir şeyler vardı. Kapıyı zorladım ama açılmadı. Hemen yatağımda kalan telefonuma koşup annemi aradım. Annemin telefonunun sesi odanın dışından geliyordu. Üçüncü çalışında annem odanın kapısını açtı ve içeri girip kapıyı kilitledi. Nefes nefeseydi, yüzü bembeyazdı.

"Anne?" dedim korkuyla. "Ne oldu?"

"Bir şey yok. Bilmiyorum, biri rahatsızlanmış sanırım."

"Kapı neden kilitliydi?" diye sordum. "İçeri girer girmez kapıyı neden tekrar kilitledin? Yüzün neden bembeyaz?"

"Hemşireler koşturup duruyor. Yanlış odaya girmesinler diye..."

"Anne saçmalama! Bunun doğru olmadığını ikimiz de biliyoruz!" Durup korkuyla sordum. "Birine mi bir şey oldu? Merih'e mi? Kime? Anne! Ne oldu?"

CamScanner ile tarandı

Anneme doğru atılıp kapının kilidini açmaya çalıştım ama annem beni kollarıyla sardı.

"Eylül yapma kızım. Bir şey yok, inan bana. Merih iyi. Bir şey yok!"

"Anne yalan söylüyorsun! Bırak da çıkayım!"

"Eylül! Anneciğim, lütfen!"

Kendimi kaybetmiş gibiydim. Annem beni kollarının arasında zapt etmeye çalışıyordu ama birine bir şey olduğu her halinden belliydi. Kalbim durmak üzereydi. İşte korku şimdi içimde belirmişti. İşte korku şimdi yüzüme vurmuştu. İşte korkunun darbesi buydu.

"Anne lütfen, lütfen söyle!" Anneme yalvarıyordum, çırpınarak odadan çıkmaya ve gerçekleri öğrenmeye çalışıyordum. "Kime ne oldu? Lütfen!"

"Mehmet," dedi en sonunda annem.

Çırpınışlarım sona erdi. Annemin yüzüne şok içinde baktım. Elim kalbime gitti. Gözyaşlarım kontrolsüzce akarken tek umudum her şeyin sona ermemiş olmasıydı.

"Ne oldu?" diye sordum hıçkırıklarımı durdurmaya çalışarak. "Neyi var? Çok mu kötü?"

Annem gözyaşları içinde yüzüme bakıyordu.

"Çok mu kötü anne? Ona bir şey olmaz ki! Çok mu kötü?"

Annem başını eğerek altdudağını ısırdı. Burnunu çekerek gözyaşları içinde konuştu.

"Öldü..." dedi. Onu kaybettik demedi, lafı dolandırmadı, değiştirmedi, başka bir seçenek bulamadı. Neyse onu söyledi.

O an içimde bir şeylerin sonu geldi. O an her şeyin ciddiyeti kafamın içinde netleşti. Elimi uzatıp odanın kapısını açtım.

"Eylül, yavrum dur!"

Annem gözyaşları içinde peşimden gelirken kendimi hastane koridorunda olanları şok içinde izleyen Merih'in hemen

CamScanner ile tarandı

önünde buldum. Gözleri kıpkırmızıydı, ben ise ağlamaktan konuşamıyordum. Bana kollarını açtı, orada yerimi buldum, ona sıkıca sarıldım. Etrafımızdaki ağlama seslerinin, adım seslerinin, çarpıp duran kapı seslerinin ortasında kendimi Eldivenli Çocuk'un kollarının arasına bıraktım.

"Bu gerçek olamaz," diye sayıklıyordum. "Ölmüş olamaz..."

Merih'in eldivenli elleri saçlarımı sarmıştı. Tüm bu olanlar kimin kâbusunun yansımasıydı bilmiyordum, bu yaşananlar hayal edilemeyecek kadar can yakıcıydı, oturup bir bir eksilmeyi ve en sonunda yok olmayı beklemek demekti.

Zihnim dün geceyi baştan sona hatırladı. Kar taneleri bize selam vermemişti, bizi öylesine bir araya getirmek için de yağmamıştı. Kar bizi son kez bir araya getirmek istemişti. Kar bizim birbirimize veda etmemizi istemişti. Dün gece bizim bir arada olduğumuz son geceydi ve hiçbirimiz bunun farkında değildik. Mehmet dün gece oradaydı, yanımızdaydı ve şimdi yoktu. Merih'in kolları tam şimdi beni sıkıca sarıyordu, peki ya sonra? O da mı yok olup gidecekti? Belki bugün Merih'in kollarının arasındayken ben de yok olup gidecektim bu tablodan.

Birer kar tanesi gibi, bir anda konup bir anda eriyecek ve yok olacaktık belki de. En sonunda her şey sanki hiç var olmamışız gibi olacaktı. Birer kış çiçeğinin altında anılmayı bekleyecektik yalnızca.

"Sana yalvarıyorum," dedi Merih, "bana bu acıyı yaşatma."

O ağlıyordu, ben ağlıyordum. Annelerimiz bizi odalarımıza dönmeye ikna etmeye çalışıyordu ama hiç kimseyi duymuyorduk. Biz yalnızca birbirimizi duyuyorduk. Zaten her şey birbirimizi duymamızla, birbirimizi anlamamızla başlamamış mıydı?

CamScanner ile tarandı

"Eğer veda vakti yakınsa bu böyle olmamalı Merih."

"Biliyorum..." dedi Merih fısıltıyla.

O beni anlamıştı, ben onu. Burası yaşama veda etmek için doğru yer değildi. Burası birbirimize veda etmek için doğru yer değildi. Doğru yer her zaman ait olduğun yerdi. Biz hiçbir yere ait değildik. Öyleyse vedamız duvarlarla sınırlandırılmış bir yerde olmamalıydı, olamazdı. Hayatın bize bir özgürlük borcu vardı.

Aklımda tek bir şarkının sözleri vardı tam o an...

"Yüzme bilmeden daha, deniz görmeden,

Hiç güneşte yanmadan, şimdi ölmek istemem..."[6]

Hayatın bize yolları koşa koşa geçme borcu vardı. Hayatın bize birbirimize dokunma, kahkahalarla gülme borcu vardı. Hayatın bize son bir mutluluk borcu vardı. Eğer bu bir veda olacaksa, mutlu bir veda olmalıydı. Eğer buralardan gitmek zorundaysak, hayatlarımızda ilk defa özgür hissetmeliydik. Eğer bunlar son nefeslerimizse, kokusunu duymak istediğim son şey hastane koridorlarıydı.

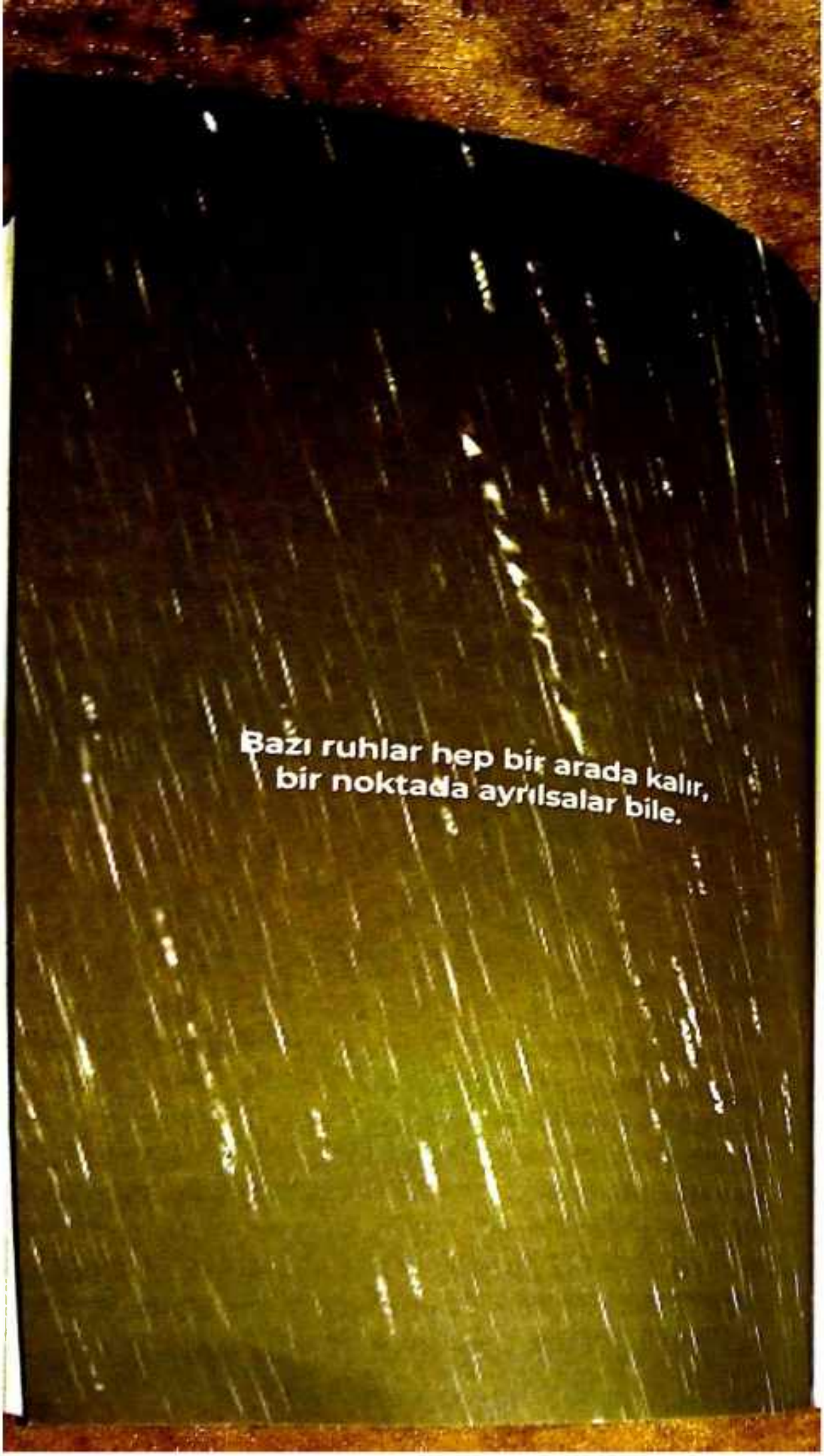
Ben hiçbir zaman bir kar çiçeğinin kokusunu duymamıştım. Hiçbir sincabı yakından görmemiş, hiç erimiş kar suyu içmemiştim. Hiçbir zaman doya doya gülmemiş, rüzgâra karşı koşmanın nasıl bir his olduğunu tatmamıştım. Hiç çıplak ayaklarla çimlere basmamış, bir ağaca tırmanmamıştım.

Eğer ortada bir veda varsa bunlar bana hayatın borçlarıydı. Bunları almadan veda etmeyecektim... Bir kar çiçeğini koklamadan, kar suyu içmeden gitmeyecektim. Kendimi bulmadan, kalbimi ısıtmadan gidemezdim...

---

6 Teoman - Çoban Yıldızı

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Küçük geyik artık buradaki son günlerini yaşadığını biliyordu. Kendini iyi hissettikçe gitme vakti yaklaşıyordu. Kendini iyi hissetmek hiç bu kadar kötü hissettirmemişti ona. Yeni kahramanı olan kadın her gelip gidişinde ona aynen şöyle diyordu:

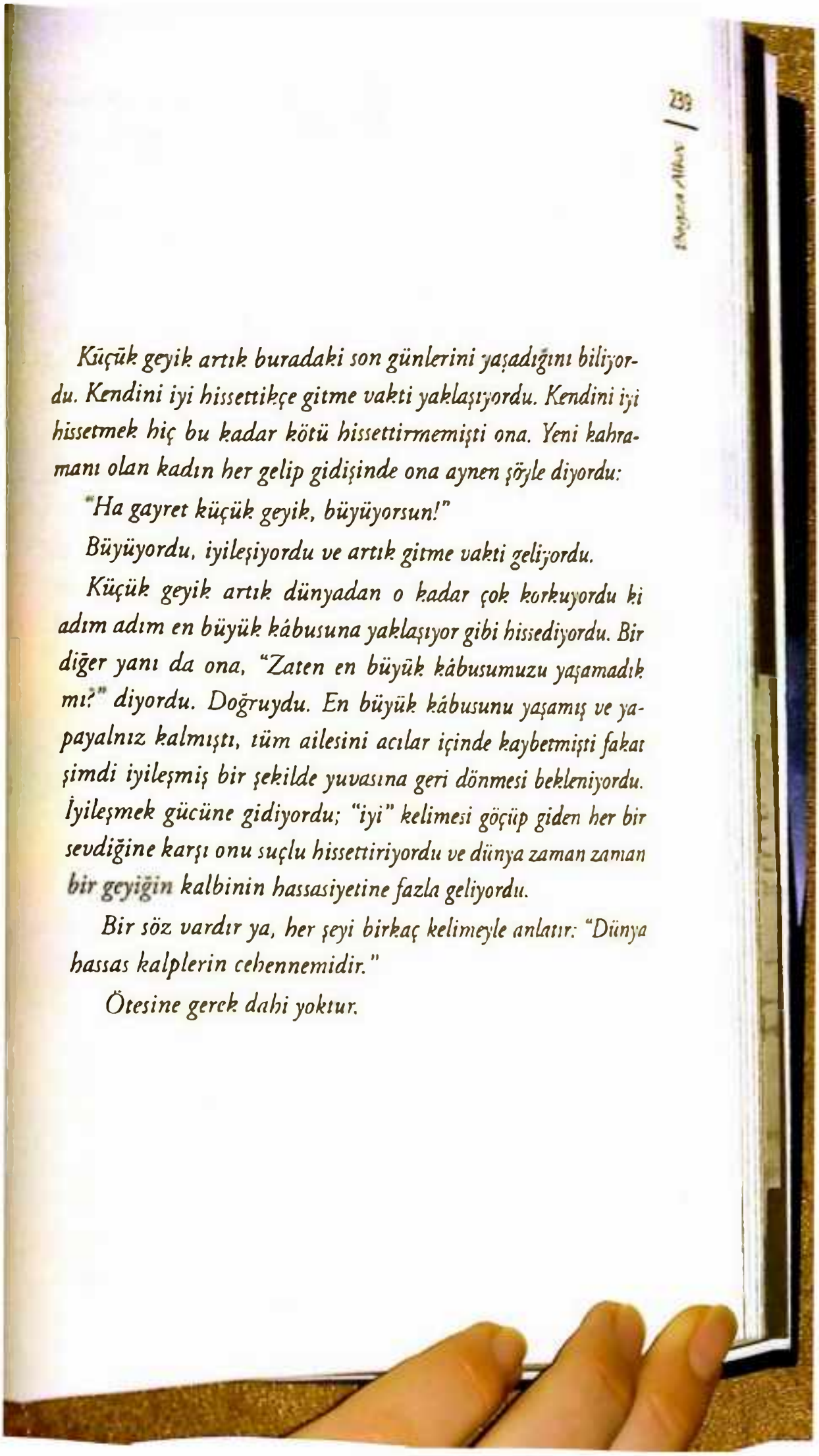
"Ha gayret küçük geyik, büyüyorsun!"

Büyüyordu, iyileşiyordu ve artık gitme vakti geliyordu.

Küçük geyik artık dünyadan o kadar çok korkuyordu ki adım adım en büyük kâbusuna yaklaşıyor gibi hissediyordu. Bir diğer yanı da ona, "Zaten en büyük kâbusumuzu yaşamadık mı?" diyordu. Doğruydu. En büyük kâbusunu yaşamış ve yapayalnız kalmıştı, tüm ailesini acılar içinde kaybetmişti fakat şimdi iyileşmiş bir şekilde yuvasına geri dönmesi bekleniyordu. İyileşmek gücüne gidiyordu; "iyi" kelimesi göçüp giden her bir sevdiğine karşı onu suçlu hissettiriyordu ve dünya zaman zaman bir geyiğin kalbinin hassasiyetine fazla geliyordu.

Bir söz vardır ya, her şeyi birkaç kelimeyle anlatır: "Dünya hassas kalplerin cehennemidir."

Ötesine gerek dahi yoktur.

CamScanner ile tarandı

XVI.

Kırık Camlara Basarak Yürümek

"Buna tıpta ani ölüm diyoruz. Sebebi henüz belirlenemedi. Birkaç gün içinde her şey netleşecek ve onu ani ölüme sürükleyen şey ne ise tamamen ortaya çıkacak. Elbette ki ben ve ekibim sonuçlar gelir gelmez sizleri bu konuda bilgilendireceğiz..."

Hiç tanımadığım bir doktorun açıklamalarını sandalyenin üzerine gömülmüş bir halde dinledim. Bir yanımda annem, bir yanımda Merih vardı. Hastane giderek kalabalıklaşıyordu, Kar Küresi'nde bizimle aynı dönemlerde aynı kimyasalları kullanarak hastalananlar bir bir buraya geliyordu. Duyduğuma göre dün gece aynı zamanda Bursa'da bir kişi daha aynı belirtilerle evinde hayatını kaybetmişti. Nevin Hanım ise bu süreç boyunca bizlerle ilgilenemeyecekti, işin içinde oğlu olduğu için duyguları fazlasıyla ağır basıyordu.

"Bu birilerinin başına geldiği için sizin de başınıza gelecek değil çocuklar. Biliyorum ki her biriniz klinik geçmişi olan gençlersiniz, bu yüzden sizin yapabileceğiniz tek iyi şey şu dönemde ruhsal olarak iyi kalmaya çalışmak ve iyi beslenmek. Yürüyüşler yapmak, tedavilerinize sadık kalmak... Sakın ola ki umutsuzluğa kapılmayın. Birilerinin başına gelenler sizlerin de başına gelecek değil, birinin cevap vermediği tedavi bir

CamScanner ile tarandı

başkasının çaresi olabilir. Şimdi lütfen odalarınıza dönün ve umutlu olmaya çalışın. Ben Cafer Özgen ve ekibim bu süreçte sizler için burada görev alacağız."

Doktor açıklamalarını yaptıktan sonra kürsüden indi. Herkes de aynı anda ayaklandı ve o an herkesin yüzündeki umutsuzluğu görebildim. Ben de onlardan farklı değildim. Mehmet'i tanıyan herkesin gözlerinden saatlerdir ağladıkları belliydi. Her şey en başa dönmüş gibiydi. Biz yine birilerine muhtaçtık, biz yine tutsaktık.

"Akşam terasta görüşürüz." Merih'in kulağıma sessizce fısıldamasına başımı sallayarak karşılık verdim.

Annemle birlikte odamıza döndük. Annem bütün gün bana yemek yedirmeye çalıştı, beni dışarı çıkıp yürüyüş yapmaya ikna etmeye çalıştı. Oysa ben yine dipteydim. Üstelik bugün almam gereken antidepresan ve antipsikotik ilaçlarımın hiçbirini almamıştım. Bunun beni daha da dibe çektiğinin farkındaydım ama zaten öyle bir dipteydim ki bir adım yukarı çıkmaya halim, bir adım daha batmaktan korkmaya mecalim yoktu. Zaten dipteydim, daha ne kadar batabilirdim?

"Eylül, iyisin, değil mi?"

"Eylül, ilaçlarını aldın, değil mi?"

"Eylül, hadi bari birkaç kaşık ye. Lütfen."

"Eylül, biraz uyusan mı acaba?"

"Hemşireyi çağırmamı ister misin, bir yerin ağrıyor mu?"

"Bakayım, ateşin mi var senin?"

"Sırtına yastık koyayım mı güzel kızım?"

"Hadi şunlardan biraz daha ye, lütfen Eylül'üm..."

"Dışarı çıkıp hava almak ister misin?"

"İyisin, değil mi?"

Annemin yalvarmaları ve endişeli soruları eşliğinde geçen koskoca bir günün akşamındaydım artık. Ben kendimi

CamScanner ile tarandı

anneme karşı suçlu hissettikçe onun da aynı derecede suçlu hissettiğini biliyordum. Bana akşam saatlerinde bu konuyu açmış ve hissettiği suçluluğu itiraf etmişti.

"Bu hale gelmen tamamen benim suçum..." demişti.

"Neden böyle söylüyorsun anne? Nereden çıktı bu?"

"Seni oraya kendi ellerimle götürüp bıraktım, bir insan bunu çocuğuna nasıl yapar? Öyle sorgulamadan, araştırmadan, peşine düşmeden..."

"Kendini suçlu hissetme," demiştim ona. "Bu da benim hikâyemmiş. Buna sen sebep olmadın. Kimse sebep olmadı anne."

Oysa annemin suçluluk hissi her şeyden ağır basıyordu. Yarım saat boyunca sessiz sessiz ağladıktan sonra onu mutlu etmek için akşam yemeğinin tamamını yedim. Bu onun gözlerini umutla doldurdu, ben yemesem o da yemeyecekti, biliyordum. Kendim tükenirken yanımda birinin daha tükenmesine izin vermemeliydim.

"İyi geceler anne," dedim ona yıpratıcı günün sonunda.

"İyi geceler Eylül. Babanın aradığını görürsen mutlaka aç, ben aradım ama cevap vermedi. Sanırım o da bana kızgın... Seni oraya götürdüğüm için..."

Annemin içinde bulunduğu durum öyle zordu ki onu bu durumdan kurtarmadan buralardan gidersem ruhum sonsuza kadar üzgün olurdu, biliyordum. Başımı salladım.

"Merak etme anne, açarım. Zamanla suçlu olmadığını anlayacaktır."

Gözlerimi kırpıştırıp koltukta yatan anneme arkamı döndüm. Gözlerimi sıkıca kapattım ve hayal dünyamın içinde yaklaşık yarım saat geçirdikten sonra doğruldum. Zaten uyuyamazdım, uyuyacak bir halde değildim.

Üzerime montumu geçirip odadan çıktım. O sırada bir hemşireyle karşılaştım. Hemşireyi görür görmez korkuyla hafifçe sıçradım.

CamScanner ile tarandı

"Hava almaya çıkıyorum, çatıya," diye bir açıklama yaptım titreyen sesimle.

Sanırım ilaçlarımı almadığım için vücudum yoksunluk belirtileri gösteriyordu ve durumum olduğundan kötü hissettiriyordu. Bana gülümseyerek başını salladı.

"Bir şey olursa seslen, duyarım." Başımı sallayarak yürümeye devam ettim.

Koridorları sessizce geçip merdivenlere yöneldim. Terasa çıkana kadar nefes nefese kaldım. Bu çok normal bir durum değildi. Öyle yorulmuştum ki terasın kapısını açmak için kapının önündeki duvara yaslanarak bir süre dinlenmek zorunda kaldım. Sonra kapıyı ağır ağır açıp terasa çıktım. Merih benden önce gelmişti. Ayakta duruyordu; eldivenli ellerini terasın korkuluklarına yaslamış, dışarıyı izliyordu.

"Selam," diyene kadar geldiğimin farkına bile varmadı. Sesimi duyunca başını çevirip bana buruk bir gülümsemeyle baktı.

"Selam," dedi. "Yoruldun mu? Nefes nefese kalmışsın."

"Evet, biraz... Neden böyle oldu bilmiyorum ama." Merih ellerinden birini uzatarak önüme düşen saçımı kulaklarımın arkasına attı.

"Hastayız," dedi hüzünle gülümseyerek. Başımı salladım.

"Ve ilk kaybımızı verdik," diye mırıldandım, sonra yüzüne baktım ve korkuyla konuştum. "Ya sen olsaydın..." diye fısıldadım. "Sen olsaydın ne yapardım?"

"Böyle konuşma," dedi Merih. "Seni bırakıp gitmenin düşüncesi bile korkunç. Sanki ben gidersem sen burada korumasız kalacakmışsın gibi hissediyorum Eylül, bu korkunç dünyada seni bensiz, beni sensiz hayal bile edemiyorum."

"Ben de," dedim sessizce. "Hayat bu. Dün akşam hep beraber buradaydık, sabah ise bir kişi eksiktik. Şimdi burada

CamScanner ile tarandı

birlikteyiz, ikimiz... Oysa bilmiyoruz... yarın sabah ne olaca–" derken Merih eldivenli elini dudaklarıma götürüp beni susturdu.

"Lütfen her şeyi daha da zorlaştırma Eylül. Sabah uyandığımızda sen de ben de hâlâ burada olacağız. Sen de ben de hâlâ yaşıyor olacağız. Bunu kimse için olmasa bile birbirimiz için yapacağız. Sana söz veriyorum, ben senin için hayatta kalacağım Kar Tanesi. Hayatı sevmesem bile... Bunu senin için yapacağım."

Merih'ten bunları duymak o kadar umut vericiydi ki gözlerim dolmuştu. Günler önce bilinçsizce bana kendi hayatına son verebileceğini anlatırken şimdi bunları söylemesi belki de geldiğimiz noktanın tek güzel yanıydı. O burada, ben burada, gerisi önemlisi değildi.

"Yarının hayatının son günü olacağını bilsen ne yapardın Merih?" diye sordum ona.

Derin bir nefes alıp başını kaldırarak dışarıya doğru döndü. Ellerini tekrar korkuluklara koydu ve aşağıdaki caddeyi izleyerek konuşmaya başladı.

"Eldivenlerimi çıkarırdım," dedi gülümseyerek, "ve dokunmak isterdim... Soğuğa ve sıcağa, bir ağacın gövdesine, esen rüzgâra, senin ellerine... Bu ellerim var ya," dedi eldivenli ellerini göstererek, "bu ellerle bu güzel ellere bir kez daha dokunmadan ölürsem hep yarım kalırım..."

"O eller bu ellere dokunacak Merih," dedim üzgün bir gülümsemeyle.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Sen de söyle. Yarının son günün olduğunu bilsen, ne yapardın Eylül?"

Derin bir nefes de ben aldım, aynı şekilde dışarıya doğru döndüm ve ellerimi korkuluklara dayadım. Yoldan geçen arabaları ve insanları izlerken konuşmaya başladım.

CamScanner ile tarandı

"Neden bilmiyorum, içimden hep koşmak geliyor. İnsanların içinde, kimin bana nasıl baktığını umursamadan koşmak. Kahkahalarla konuşmak, bir kar çiçeğine dokunmak, erimiş karın suyunu içmek, en sevdiğim şarkıları dinleyerek araba kullanmak, ellerim titreye titreye insanların içine karışmak, kırık kalplere dokunmak, hiçbir şeyi umursamamak..."

"Birlikte bunların hepsini yapabiliriz, biliyorsun değil mi? Yarının son günümüz olmasına gerek yok."

Bunu söyleyen Merih'ti. Başımı çevirip kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Bunları yapabileceğimize inanıyor musun?" diye sordum.

"Şu saatten sonra, eğer sen yanımdaysan yapamayacağım hiçbir şey yok. Peki, sen inanıyor musun?"

Başımı kaldırıp bir anda söyleyiverdim aynı kelimeleri.

"Eğer sen yanımdaysan yapamayacağım hiçbir şey yok."

Sonra Merih bana döndü ve eldivenli elini elime doğru uzattı.

"Hadi bir anlaşma yapalım," dedi bana. "Buradan iyileşip çıkarsak o gün bizim devrimimiz olacak Eylül Arsal. Var mısın?"

Ona döndüm, bana uzattığı elini tutup sıktım. Bu bizim anlaşmamızdı, bu bir devrim anlaşmasıydı.

"Varım, Merih Devrim Uyar," dedim ona. Ben gülümsedim, o gülümsedi.

Sonra yine dışarıya döndük. Geçip giden insanları izledik. Onlar için basit görünen her şeyin nasıl da bizim hayallerimiz olduğunu konuştuk. Sonra odalarımıza dönme vaktimiz geldiğinde merdivenleri bir bir indik. Hemşire yerinde değildi. Merih bana dönüp koluma dokundu.

"Anlaşmamızı unutma, Kar Tanesi. İyi geceler."

"Asla," dedim. "İyi geceler."

CamScanner ile tarandı

Odama döndüğümde annem hâlâ uyuyordu. Sessize alarak yatağımda bıraktığım telefonuma baktığımda babamın üç kere aradığını gördüm. Sonra uzanıp annemin telefonuna baktım. Babam onu hiç aramamıştı. Kendi telefonumdan babamı arayıp beklemeye başladım.

"Alo, kızım?"

"Baba, aramışsın ama uyuyordum..."

"Tahmin ettim güzel kızım, nasılsın? İyi misin?"

"İyiyiz," dedim annemi de konuşmaya katarak. "Annem de uyuyor."

"Tamam kızım, nasıl olduğunu merak ettim. Sen uyumaya devam et."

"Uyumakta zorlanıyorum aslında..." dedim birden, "kafamda bir sürü senaryo var baba."

"Ne gibi Eylül? İyisin, değil mi?" Babamın sesinin değişiminden endişelendiğini anlayabiliyordum. Aklımda olan tek şey ise annem ve babamın arasının iyi olmasını sağlamaktı.

"Ben Kar Küresi'ne yerleştikten sonra annem arayıp eve dönmem için çok ısrar etmişti. Defalarca... Onu dinleseydim böyle olmayacaktı. Bunu düşünüp kendimi suçluyorum."

"Annen arayıp dönmen için ısrar mı etmişti?" dedi şaşırarak.

"Evet, onu dinlemeliydim ama dinlemedim." Babam sıkıntı dolu bir nefes aldı.

"Artık bunları düşünme kızım, ne olduysa oldu. Sen iyileşmeye bak, tamam mı? Biz seni çok seviyoruz. Hep seveceğiz. Şimdi güzelce uyu, tamam mı?"

Sanırım babamın düşüncelerini yeterince etkileyebilmiştim.

"İyi geceler baba," dedim rahat bir nefes alarak. "Ben de sizi çok seviyorum."

Telefon konuşmasını sonlandırıp yatağa uzanarak gözlerimi kapattım. Bu gece de aynı hayali kurarak, aynı rüyalara

CamScanner ile tarandı

dalma umuduyla uyuyacaktım. Geyiğin boynuzlarından sarkan gökyüzü salıncağından aşağıyı izleme hayali beni her şeyden çok rahatlatıyordu. Nedenini bilmiyordum ama sanki ihtiyacım olan her şey oradaydı.

"Eylül, Eylül, Eylül..." Annemin sesiyle gözlerimi açarak korkuyla sıçradım.

"Anne... Bir şey mi oldu? Kime? Ne oldu?" Annem beni nazikçe kollarımdan tuttu.

"Bir şey yok, bir şey yok kızım. Sakin ol. Kahvaltı geldi, onun için uyandırdım."

Uyku mahmurluğu içinde etrafıma bakındım. Koridorda her şey yolunda görünüyordu. Hastane normal akışındaydı. Saat 08.32'ydi. Ben ise korkarak uyandığım için nefes nefeseydim. Doğrulup kendime gelmeye çalıştım.

"Herkes iyi, değil mi?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla öyle," dedi annem elindeki tepsiyi kucağıma koyarken. Annemle karşılıklı oturup kahvaltı etmeye başladık.

Annem bir yandan rutinini bozmadan sabah programlarını izliyordu. Benim gözlerim ise kapının cam bölmesindeydi. Eğer Merih'in oradan geçeceği tek bir saniye olacaksa onu kaçırmak istemiyordum. Ben cam bölmeden dışarıyı izlerken bir mesaj geldi. Telefonumu açıp baktığımda mesajın Merih'ten geldiğini gördüm.

"Günaydın, umarım uyanmış ve iyisindir."

Hemen cevap yazdım.

"Günaydın, uyandım ve iyiyim. Sen?"

Mesajımı ekran başında beklediğini biliyordum, cevabı saniyesinde geldi.

"Ben de iyiyim. Belki bugün bahçede yürüyüşe çıkarım. Gelecek misin?"

CamScanner ile tarandı

Önce anneme baktım, annem televizyon izlemeye devam ediyordu, sonra telefonuma döndüm.

"Tabii, gelirim."

Kahvaltımı bitirdikten sonra yatakta uzanmış sabah serumumun bitmesini bekliyordum. Koridordaki hareketlenmelerden ise olağandışı giden bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum.

"Anne, dışarıda bir şeyler mi oluyor?" diye sordum endişeyle.

"Gidip bakayım," dedi annem. "Öğrenip gelirim. Sen kalkma. Serumun var."

"Tamam." Annem çıkar çıkmaz ise Merih'e mesaj yazdım.

"Dışarıda bir şeyler oluyor gibi. Sen iyi misin? Bir şeyden haberin var mı?"

Bir yandan da yattığım yerden dışarıyı izliyor, olanları görmeye çalışıyordum. Tam o an cevap geldiğini görünce biraz olsun rahatladım, bu Merih'in iyi olduğu anlamına geliyordu.

"Ben iyiyim, tam sana yazacaktım ama sonra annenin koridora çıktığını gördüm. Ben de neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. Henüz öğrenemedim."

Telefonu kucağıma bıraktım ve kimseye bir şey olmamasını diledim. Burası bir hastaneydi, burada birilerine bir şey olması olağan bir durumdu ama yanan her can yanan birçok can demekti. Annemin kapıya yaklaştığını gördüğümde bir şeyler öğrenmiş olmasını umarak doğrulmaya çalıştım. Annem kapıyı açıp içeri girdi ve arkasından kapatıp bana döndü. Yüzünden anladığım kadarıyla iyi bir haberi yoktu.

"Çok mu kötü bir haber?" diye sordum korkuyla.

"Üst kattan bir kız, dün gelmiş..." dedi annem hüzünlü bir sesle. "İsmi Yasemin... Yoğun bakıma alınmış. Durumunun pek iyi olmadığını söylediler."

Kumandayı alıp televizyonu kapattı ve kelimenin tam anlamıyla koltuğa gömüldü. Bu çok fazlaydı, her gün kötü bir

CamScanner ile tarandı

haber alarak nasıl hayatta kalmaya çalışabilirdik? Ellerim buz gibi oldu, gözlerim duvardaki saate çevrildi. Saat 09.46'ydı. Belki bu da benim saate son kez bakışımdı. Pencereye, dışarıda uçuşan kuşlara, ellerime son bakışımdı. Belki her an, her saniye son duyuşum, son görüşüm, son nefes alışımdı.

Ben bir kar tanesiydim, etrafımı saran kar küresinin camlarının kırılmasıyla özgür kalan... Oysa kar küresinin kırık camları içimde her saniye daha da kırılıyor, paramparça oluyordu. Kırık camlara basarak yürürken zarar görmemeyi beklemek hayalden de öteydi. Kırılmış kar küresinin içinden çıkmak kolay olandı, asıl mesele kırık camlara basarak yürümekteydi ve ruhumun her yanı kanıyordu.

Hayat beni hep daha kötüsüne hazırlıyordu, daha kötüsünü yaşatıyordu ve sonra daha kötüsüne hazırlıyordu. Ben bir kar tanesiydim, başıma gelebilecek en kötü şey eriyip yok olmaktı. Oysa bazı kar taneleri yere konduktan sonra eriyip yok olmayı beklerken biri gelir, üzerine basıverir ve erimesine bile izin vermeden ezer onu. Ve sonra diğer ezilmiş kar tanelerine karışır ve benliğini kaybeder kar tanesi, kimdir, nedir, evi neresidir bilmez. Hayatı boyunca bunu sorgular durur, kimim ben, neyim? Evim neresi benim?

Canlı veya cansız, her şeyin bir evi vardır bu dünyada ve her şeyin asıl var oluş amacı evini bulmaktır. Bazıları evini bulamadan gider buradan ve gitmek evi olur onun... Ben evini bulamayanlardanım. Diğer kar tanelerine karışan ve kim olduğunu bilmeyenlerden. Eğer bu dünyaya veda edeceksem bu evimi bulmadan olmayacak.

Ben Eylül Arsal, hep dedim ve yine söyleyeceğim, kalbim atıyor ama ruhum ölü benim. Hayatım yok ama bir hikâyem var. Kendim yazdım, kendi kendime.

CamScanner ile tarandı

"Kimsenin bizi anlamadığı bu dünyada birbirimizi anlamamız en büyük şansımız."

CamScanner ile tarandı

Geyik o günün sabahına gözlerini açtığında içinde o günün bugün olduğuna dair bir his vardı. Kahramanı her zamankinden erken bir saatte gelmişti, onu muayene bile etmeden önündeki kâğıtlara bir şeyler yazmaya başlamıştı.

"Günaydın küçük geyik, bugün büyük gün!" dedi ona, onu iyileştiren kadın, kahramanı...

"Bugün yuvana dönüyorsun!"

Kadının müjdesi geyik için bir cezadan farksızdı. Geyiğin gözleri hüzünle dolarken yattığı yerden kadını izlemeye devam etti. Gözleri etrafındaki kafeste gezindi. Ellerine ve ayaklarına baktı. Hazır mıydı bilmiyordu, toprağa değmeye... Hazır mıydı bilmiyordu, yağmurda ıslanmaya ve hazır mıydı bilmiyordu, yapayalnızlığa...

Zaten hazır olunur muydu ki yalnızlığa?

Kim hazırdı ki en büyük korkusuna?

CamScanner ile tarandı

XVII.

Son Bir Kibrit

"Ölmüş mü?"

"Ölmüş."

"Kaç yaşındaymış?"

"On dokuz."

Bu annemle bugün aynı konuşmayı ikinci yapışımdı. Önce yoğun bakıma alınan kız, sonra ondan hemen sonra rahatsızlanıp ameliyata alınan bir diğeri... Sayılar burada aynı kimyasalları alan, yaşayan ve aynı belirtileri gösteren, tam otuz yedi kişi olduğunu söylüyordu. Bunlardan biri benim, bir diğeri Merih. Her şey öyle hızla ilerliyor ki hayat bizi bir bir eksilterek sıfırlamaya doğru götürüyordu.

Gelen haberler artık şaşırtmıyor, ağlatmıyor, sadece bir şeyleri hızlandırıyor... İçimdeki bekleyiş hızlanıyor, umudun sönüşü hızlanıyor, yok olmaya gidişim hızlanıyor... Bir umut etmekten bir karamsarlığa yenilmekten yorulan ruhum giderek içine kapanıyor, depresyon bedenimi her seferinde olduğu gibi bir kez daha baştan aşağı sarıyordu...

"Eylül, öğle yemeğin geldi kızım. Hadi, yemezsen daha kötü hissedeceksin..." Ama bu sefer kimse için yemek yiyemeyecek kadar halsizdim.

"Acıkmadım anne," diye mırıldandım.

CamScanner ile tarandı

Hastane yatağında kıvrılmış, boş bakan gözlerle pencerenin panjurundan sallanan ipi seyrediyordum. Bir ileri, bir geri, bir ileri, bir geri... Bir salıncak gibi. Belki o da havada süzülen hayallerimin salıncağıydı. Ya da bir başkasının hayallerinin.

"Miden mi bulanıyor? İştahın mı yok? Rahatsız mısın Eylül?"

Annemin endişeli soruları bir kez daha bir bir sıralanırken odanın kapısı çalındı. İkimiz de başımızı cam bölmeye doğru çevirdiğimizde gelenin Merih olduğunu gördük.

"Merih, gel canım," diye seslendi annem elindeki tepsiyi masaya bırakırken.

Kapı açılırken doğrulup kendime çekidüzen vermeye çalıştım. Ne yaparsam yapayım kendime çekidüzen verebilecek bir halde değildim. Yüzümün bembeyaz olduğuna ve olabildiğince baygın göründüğüme emindim.

"Merhaba," diye içeri girdi Merih, "rahatsız etmiyorum, değil mi?"

"Hayır tabii ki, içeri gel," dedi annem. Annemin olanlardan sonra Merih'e tepkili olmasını beklerdim, oysa Merih'e karşı gayet iyiydi. Belki de beni üzmemek için böyle davranıyordu.

"Şey, bahçede yürüyüş yapacağım. Eylül de katılmak ister mi diye soracaktım," dedi Merih kapının aralığında durarak.

Doğru ya, Merih'e bir yürüyüş sözüm vardı. Oysa adım atacak halim yoktu. Merih'in gözleri üzerimdeydi, iyi olmadığımı gördüğüne emindim.

"Bence katılmalı," dedi annem gülümseyerek, "ama yemeğini bile yemedi."

Annem beni Merih'e şikâyet mi ediyordu? Merih'in bu durumu çözebileceğini biliyordu. Annem benim için kendisine ters gelen her şeyi deniyordu. Merih odaya girip kapıyı kapattı ve birkaç adım atıp yatağının yanında durdu. Gözleri hasta masasında duran bir tepsi yemekteydi.

CamScanner ile tarandı

"Aslına bakarsanız ben de kendi yemeklerimi yemedim," dedi Merih, kaşlarımı çattım.

"Neden?" diye sordum. "İştahın mı yok? Miden mi bulanıyor?"

Şimdi birdenbire anneme dönüşmüştüm.

"Canım istemiyor," diyerek omuz silkti Merih. "İştahım yok. Sabah da yiyemedim."

"Dünden beri yemek yemiyor musun?" diye sordum endişeyle.

"Sanırım öyle, evet. Dün akşam yediğim bir kâse çorbayı yemek olarak sayarsak tabii..."

"Merih," dedim öfkeyle, "bunu neden yapıyorsun? Eğer gidip yemeğini yemezsen ben de yemem. Seninle yürümeye de gelmem."

Annem konuşmalarımızı uzaktan dinlerken Merih bir süre sessizce düşündü.

"Sen yersen ben de yerim."

"Tamam," deyiverdim bir anda, "gidip yemeğini getir. Yediğini göreceğim. Yersen ben de yerim."

"Tamam," dedi Merih başını sallayarak, "geliyorum."

Merih odadan çıkıp giderken annem kendi yemeklerinin önünde koltukta oturmuş bizi bekliyordu. Merih yemek tepsisini odasından alıp geldi ve kapıyı kapatarak yanımda duran sandalyeye oturdu. Benim yemek tepsimin bulunduğu masayı da benim önüme çekti.

"Aynı anda," dedim.

"Anda anda."

Ve hiç beklemediğim bir cevap da anneden geldi.

"Aynı anda."

Kısa bir gülüşmenin sonrasında üçümüz birlikte yemek yemeye başladık. Birer kâse çorba, makarna, yağsız fasulye ve

Cam Scanner ile tarandı

yoğurt yedikten sonra annem tepsilerimizi birleştirdi. Merih ayağa kalkıp bana döndü.

"Bu benim öğlen yediğim ikinci yemek oldu."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. Yüzüme gülerek bakıyordu.

"Sabah kahvaltımı yaptım, dün akşam yemeğimi yedim."

"Bana yalan mı söyledin?"

"Yalan söylemesem yemek yiyecek miydin?"

Yüzüne arkadaşı hileyle oyun kazanmış bir çocuk gibi bakıyordum.

"Yemeyecektim," dediğimde sesim öfkeliydi.

"Eh, yemek yemeni sağladım. Öylesine bir yalan değildi."

Merih'in cevabını duyan annemin arka planda dururken Merih'e attığı bir bakışı yakaladım. Ona öyle sevgi dolu, öyle merhamet dolu bakıyordu ki annemin Merih'i aslında fazlasıyla sevdiğine emindim. Her şey yolunda olsaydı bambaşka bir hikâyemiz olacağını bilmek beni o bakışla bir kez daha üzdü.

"Artık yürüyüşe çıkabilir miyiz?" diye sordu Merih elini bana uzatarak. Elimi uzatıp eldivenli eline tutunarak ayağa kalktım.

Merih beni ayağa kaldırdıktan sonra askılıkta duran montumu ellerine aldı ve giyinmeme yardımcı oldu. Annem hâlâ bizi izliyordu, sevgi dolu ve hüzünlü bir bakışla...

"Teşekkür ederim," dedim, "anne, biz birazdan geliriz."

Merih'le beraber odamdan çıktıktan sonra merdivenlere yöneldik. Giderek güçsüzleşiyor, giderek yoruluyordum.

"Sana tutunabilir miyim?" diye sordum Merih'e.

"Her zaman."

Merdivenleri inmek için ona tutunmam gerekmişti. O ise her zamanki gibi benden daha iyi görünüyordu. Elim kolundaydı. Merdivenleri birlikte indik ve hastanenin arka

CamScanner ile tarandı

bahçesine çıktık. Tanımadığım birkaç kişinin dışında bahçe boş sayılırdı. Hava o kadar soğuktu ki herkes içeride kalmayı tercih etmişti belli ki.

"Gece rüyamda seni gördüm," diye söze girdi Merih.

"Öyle mi? Nasıl gördün?"

"Bomboş bir yolda, benimle el ele koşarken..."

"Ellerinde eldiven var mıydı?" diye sordum gülümseyerek.

"Maalesef, rüyalarımda bile eldiven takıyorum." Merih de gülümsüyordu.

"Ben her gece rüyalarımda seni görüyorum," dedim. "Neredeyse istisnasız her gece ve neredeyse hep aynı rüya."

"Ne görüyorsun?"

"Aslında pek bir olay yok. Her şey sembolik gibi," diye anlatmaya başladım. "Bunu hem gündüzleri hayallerimde hem geceleri rüyalarımda görüyorum."

"Neymiş o?" diye sordu Merih altında durduğumuz bir ağacın önünde bana dönerek.

"Gökyüzünde bir geyiğin boynuzlarının olduğunu hayal et," diye anlatmaya başladım elimle gökyüzünü göstererek. "O boynuzlardan sallanan iki salıncak, sen ve ben... Bir ileri bir geri süzülüyoruz, gökyüzünden yeryüzünü izliyoruz."

İkimizin de bakışları gökyüzündeydi. İkimizin de aynı hayali kurduğuna emindim. Sonra bakışlarımı bir anlığına karşıya, ağaçların arasına indirdim ve anlık bir şokla yerimden sıçradım.

"Eylül?" dedi Merih korkuyla. "Ne oldu?"

"Geyik!" dedim. "Geyik gelmiş!"

Elimle karşıdaki ağaçların önünü gösterdiğim sırada Merih şaşkınlıkla başını çevirdi. Önce oraya baktı, sonra bana.

"Eylül," dedi bir kez daha, "orada hiçbir şey yok."

Merih'in cümlesi kafamın içinde birkaç kez yankılandı.

CamScanner ile tarandı

"Orada hiçbir şey yok."

"Orada hiçbir şey yok."

"Orada hiçbir şey yok."

Oysa ben orada duran geyiği her şeyden daha net görüyordum, buna her şeyden daha çok emindim. Geyik oradaydı, tam karşımda. Bana bakıyordu, gözleri dolu doluydu ve sanki boynuzları etrafındaki her şeyden sıyrılmak için parlıyordu.

"Orada geyik var, Merih," dedim ısrarla ve endişeyle. "Görmüyor musun? Bize bakıyor, nasıl görmezsin!"

Merih beni kollarımdan tuttu ve kendisine çevirdi. Bakışlarım hâlâ geyiğin gözlerindeydi. Merih elini çeneme koyup yüzümü kendisine çevirdiğinde gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

"Eylül, sen iyi misin?" diye sordu. "İlaçlarını alıyor musun?"

"İlaçlarımın bununla ne alakası var Merih?" diye sordum gözyaşları içinde. "Geyik orada, görmüyor musun!"

"İlaçlarını alıyor musun!" diye sordu bir kez daha, bu sefer sertçe.

Beni kollarımdan tutup hafifçe sarstığında bir ona bir geyiğe baktım. İlaçlarımı almadığımın bilincindeydim ama geyiğin gerçekten orada olduğuna her şeyden daha çok emindim.

"Ben..." diye kekeledim, "bilmiyorum..."

"Eylül, bak bana güzeller güzelim, orada hiçbir şey yok..." dedi Merih çaresizce. "Lütfen söyle bana, ilaçlarını alıyor musun?"

Yüzüne bir süre daha boş boş baktıktan sonra başımı salladım.

"Hayır," dedim, yalnızca bunu söyledim, devam edemedim.

CamScanner ile tarandı

Merih yüzüme yalvaran gözlerle bakıyordu. Beni kendisine doğru çekip bana sıkıca sarıldı. Başım göğsündeyken konuşmaya başladı.

"Şimdi odana gideceğiz, sen annene bugün ilaçlarını almayı unuttuğunu söyleyeceksin. İlaçlarını içeceksin. Tamam mı Eylül? Kendin için, benim için, bizim için..."

Çaresizce başımı salladım. Merih'in kollarının arasından ayrılıp binaya yürürken bile geyiği orada görmeye devam ediyordum. Gözlerimi ondan alamıyordum, ben adım attıkça beni izliyordu. Gerçek olmadığını, bir halüsinasyon olduğunu kabul etmek çok zordu. Odama döndüğümüzde annem tuvaletteydi. Merih kapıda durmuş ilaçlarımı içtiğimi görmeyi bekliyordu. İlaçlarımı çantamdan çıkarıp Merih'in gözlerinin önünde içtim.

"Teşekkür ederim," dedi Merih. "Akşam terasta görüşecek miyiz?"

Başımı salladım.

"Umarım."

Merih odamdan çıktıktan sonra yatağıma uzanıp gözlerimi kapattım. Annem tuvaletten dönüp beni gördüğünde onunla konuşabilecek halde değildim. Yanıma gelip gözlerimi kapalı görünce saçlarımı okşadı ve koltuğa uzanıp televizyona daldı. Aklım hâlâ geyiğin gözlerindeydi, bana bakışlarında... Yolumun onunla bir gün yine kesişeceğine emindim. Kaderlerimizin bir noktada benzediğine ve bize yazılan hayatların bir yerde birleşeceğine emindim. Bu nasıl olacaktı, nerede olacaktı bilmiyordum ama kaderlerimizde öyle bir benzerlik vardı ki bu iki hayatın birleşme noktasına evren bile şaşıracaktı.

Akşam saatlerinde annemin zorlamasıyla bir kâse çorba içip bir dilim ekmek yedim. Daha sonra da bir saat boyunca

CamScanner ile tarandı

bizi ziyaret eden babamla oturup sohbet ettik. Giderken ona sıkı sıkı sarıldım. Bana beni çok sevdiğini söyledi, bunu defalarca söyledi. Babam gittikten kısa bir süre sonra annem koltukta uzanıp televizyon izlerken uyuyakaldı. Annemin akşam uykusunun başlangıcı benim Merih'le terasta buluşma vaktimin geldiğinin göstergesiydi. Telefonumu alıp Merih'e mesaj yazdım.

"Terasa çıkmaya hazır mısın?"

Yaklaşık bir dakika sonra cevap geldi.

"Her şeyden çok hazırım. Odanın kapısında buluşalım mı?"

Gülümsemeye çalışarak cevap yazdım.

"Beni odamdan alıp terasa mı götüreceksin? Çok centilmensin."

Bu mesajımın Merih'i de gülümsettiğine emindim.

"Sana layık olamasam da..."

Ayağa kalkıp montumu giymeden önce Merih'e son bir mesaj yazdım.

"İki dakika sonra odamın kapısında buluşalım öyleyse."

Telefonumu yatağa bırakıp montumu giydim. Aynada saçlarıma bakıp biraz olsun kendime çekidüzen verdim ve kapıyı açıp koridora çıktım. Bu saatlerde hemşireler buralarda olmuyordu. Onlar akşam yemeklerini bizden geç yiyorlardı. Merih ise konuştuğumuz gibi buradaydı.

"Çok güzel olmuşsun," dedi. Başımı eğip altımdaki beyaz pijama altına baktım.

"Teşekkür ederim," dedim, sonra saçlarıma dokundum. "Saçlarımı düzelttim de. Elimle."

"Çok yakışmış," dedi Merih, gülerek ona doğru yürüdüm.

Merih'in bana uzattığı elini tuttum ve merdivene doğru bir adım attım. Birlikte merdivenleri bir bir çıktık. Zaten

CamScanner ile tarandı

bana elini uzatmasa bile bir şekilde onun elini tutma ihtiyacı hissedecektim. Son kata, terasın kapısına geldiğimizde dışarıda birilerinin olduğunu duyduk. Konuşma sesleri tanıdıktı. Konuşanlardan biri bizlerle ilgilenen doktor Cafer Bey'di, diğer ses ise asistanının sesine benziyordu.

"İnelim mi?" diye sordu Merih.

"Ya da dinleyelim..." dedim.

Hiçbir şey söylemeden sözleşmişiz gibi merdivenin sağ ve solunda kalan duvarlara yaslanarak dışarıdan gelen konuşmaları dinledik. Belki de o konuşmayı dinlemek hayatımızda verdiğimiz en kötü karar olacaktı, kim bilir...

"Hocam onlarla bu konuda konuşmamız gerekmez mi?"

"Aileleriyle konuşacağız. Ama kendileriyle konuşamayız."

"Hocam her birinin sonu aynı ve son kaçınılmaz... Yaptığımız şey yalnızca ölümlerini ertelemek..."

Elim kalbime giderken gözlerim Merih'in gözleriyle buluştu. Birbirimize öyle bir baktık ki birlikte yaşadığımız her şey kafamın içinden bir bir geçti.

"Bizim görevimiz bu. Biz doktoruz. Ortada bir hasta varsa iyileştirmeye çalışırız. İyileşme umudu yoksa ölümünü erteleyebildiğimiz kadar erteleriz."

"Peki, onları bilgilendirmemiz gerekmez mi hocam? Onları buna hazırlamamız gerekmez mi?"

"Ölümlerine mi?"

"Evet, bunu bilmeye hakları yok mu hocam?"

"Sen olsaydın bunu bilmek ister miydin? Yoksa iyileşme umudu içinde mi ölmek isterdin?"

Kısa bir sessizlik oldu. Merih'le hâlâ birbirimize bakarken gerçeklerin böyle olduğunu içten içe zaten biliyordum. Buraya geldiğimden beri ne kadar umutlansam da yalnızca zamanın geçip gitmesini beklediğimizi biliyordum.

CamScanner ile tarandı

"Bilmiyorum," dedi asistan, "belki de bilmek isterdim..."

"Kim, niye bunu bilmek ister ki?"

"Yaşarken yapamadıklarını yapmak için."

Yere eğilen başımı yerden kaldırıp bir kez daha Merih'e baktım. Gözleri dolu doluydu. O an kafamın içinde yine aynı şarkı çalmaya başladı.

"Yüzme bilmeden daha, deniz görmeden..."

Ölümden korkmuyordum. Böyle ölmek ise sanırım içten içe en büyük korkumdu. Yapamadığım o kadar çok şey vardı ki hayatım bir sürü küçük boşluğun birleşiminden oluşmuş gibiydi. Üzerine basmamak için üzerlerinden atlaya atlaya geçtiğim taşlardan oluşan bir yoldu hayatım ve artık o taşların üzerine tek tek basmalıydım, kendi ayaklarımla...

"Yine var mısın Merih Devrim Uyar?" diye sordum fısıltıyla ve gözyaşları içinde. "Yapmaktan korktuğumuz her şeyi yapmaya. Tüm sınırlarımızı aşmaya, tüm çizgileri geçmeye..."

"Seninle her şeye varım Kar Tanesi," dedi Merih, titreyen bir fısıltıyla.

Yapmaktan korktuğum her şeyi yapmadan, içimde ukde kalan bir ton hayalle gitmek istemiyordum. Bu eldivenlerin altında saklı o güzel ellerin bana bir kez daha dokunmasını istiyordum. Bu hayatta birçok şey bana cehennemi yaşıyor gibi hissettirmişti ama artık çok iyi biliyordum ki asıl cehennem içimde ukde kalanları yapmadan ölmekti. Hiçbir insan yaptıklarından ötürü yapamadıklarından duyduğu pişmanlıktan fazlasını duymazdı. Olması gereken her şey olmuştu. Biz buradaydık, bunlar yaşanıyordu. Üzülmek manasızdı. Her şeyi birlikte yapmıştık, her şeyi birlikte yaşamıştık, şimdi son bir kibrit yakacaktık karanlığa. Son bir ateş, son bir aydınlık...

CamScanner ile tarandı

Aslında içten içe biliyordum, kar küresinin camları öylesine kırılmamıştı... O camları küçücük bir kar tanesi kırmıştı. O kar tanesi bendim, bu onu tutsak eden kar küresinin camlarını kıran, herkesin güçsüz gördüğü küçücük bir kar tanesinin hikâyesiydi. Benim. Ve inan bana, bu satırı sen yazdın, ben değil.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Saatler sonra geyik bir arabanın arkasında, hâlâ kafesinin içinde olsa bile uzun zamandır kaldığı o odadan uzakta ve dışarıdaydı. Arabanın onu götüreceği yeri biliyordu, oraya herkes "orman" diyordu, konuşamayanlar ise "yuva." Ayaklarının titrediğini hissediyordu geyik.

Arabadan kafes içinde indirildiğinde kahramanı olan kadın yanı başında duruyordu.

"Artık özgürsün," dedi kadın. "İyisin ve evindesin."

Geyik dışarıya ilk adımını attı. Ayağı toprağa değdi. Başını kaldırıp ürkekçe ormanın büyüklüğüne baktı ve sonra başını kadına çevirdi. Kadının gözlerine bakarken ona tek bir şey söylemek istedi:

"Söylesene kurtarıcım... Evinde olmak iyi olmak mıdır her zaman?"

CamScanner ile tarandı

XVIII.

Eylül'ün Hayalleri

"Ancak ölüm ayırabilirdi bizi, şimdi ise o birleştirecek."[7]

Sevgili anne ve baba,

Ben kızınız, Eylül. Bir kardeşim yok veya ablam, abim... Ben yine de kendimi her seferinde, "Ben kızınız," olarak tanıtmak isterim. Çünkü sizin kızınız olmak bu hayatta başıma gelen en iyi şeylerden biriydi. Hayatım boyunca başıma çok da iyi şeyler gelmedi, çok şanslı bir çocuk değildim. Geldiğim nokta ise ne benim ne bir başkasının suçu. Bugün doktorumun asistanıyla konuşmasına şahit oldum. Her birimizin durumları hakkında konuşuyorlardı ve yaşama umudumuz olmadığından bahsediyorlardı. Kaç saatim, kaç günüm var bilmiyorum, anne, baba... Söylediğim gibi, hayatımın şu anki hali yüzünden kimseyi suçlamıyorum ama yaşamaya böyle veda edersem kendimi sevmeyerek öleceğim. İşte bu yüzden gidiyorum. Kendimi bulmaya, kendimi yaşamaya, yapmaktan korktuğum her şeyi yapmaya gidiyorum. Beni bağlayan iplerle ölmek istemiyorum, bu kelime için özür dilerim, siz "ölüm" kelimesini sevmezsiniz ama çok sevdiğim biri der ki, "Her insan bir noktada yok olur, var olmanın kanunu budur." Oysa ben hiçbir zaman var olduğumu hissedemedim. Yok olmakla yüz yüzeyim ama hiç var olamadım. Lütfen beni affedin, yok olmadan önce var olmak istiyorum ve bu benim en büyük hakkım.

---

7 Ovid – Dönüşümler; "Pyramus ile Thisbe"

CamScanner ile tarandı

Anne, baba... Bizi ayıran her ne olacaksa bizi yine o birleştirecek. Zamanı geldiğinde... Sizi öyle çok seviyorum ki anlatmak istesem ömrüm yetmez. Ben beni hayatım boyunca bağlayan, sınırlayan o iplerden kurtulmaya gidiyorum. Eğer kalırsam mutsuz öleceğim. Gidersem ise bilin ki bir yerlerde hep mutlu olacağım. Siz bunu okuduğunuzda ben çoktan gitmiş olacağım ama aynı zamanda hep sizinleyim.

Sizi seviyorum, sizi seviyorum, sizi seviyorum.

Nefes aldığınız her yer, nefes aldığım her yerdir. Beni yaşatmak isterseniz uzun uzun yaşayın, yaşayabildiğiniz kadar...

Eylül

Gümüş rengi bir gökyüzü, her şeyi başlatan yere giden yollar, kırmızı gözlerim ve yanımda oturan Merih. Biz hastaneden çıkalı saatler olmuş olmalıydı. Gün hâlâ tam olarak aydınlanmamıştı, gittiğimizin farkında bile değillerdi. Merih'in annesinin arabasıyla saatlerce yol almış ve İstanbul'dan Abant'a kadar gelmiştik.

"Artık yürüyelim mi? Ne dersin?" diye sordu Merih. "Kar Küresi ileride kalıyor."

"Olur," dedim. "Hava almaya ihtiyacım var."

Arabayı ormanın girişine park edip indik. Merih yanıma geldi, bana eldivenli ellerinden birini uzattı ve elini tuttum. Birlikte yürüyerek ormana girdik. Ağaçların arasından akan derenin buzları yeni yeni çözülüyordu. Merih'le donmuş zemine basarak yürümeye devam ettik. Ezbere bildiğimiz yolları bir bir geçtik. Yanından geçtiğim her ağacın gövdesine dokundum, hepsine selam verdim. Yüzümde hüzün dolu bir veda gülümsemesi vardı. Giderek halsizleşiyor, giderek yoruluyordum. Sanki yavaş yavaş yere dökülen bir bardak su gibi, yavaş yavaş tükeniyordum.

CamScanner ile tarandı

"Burayı böyle görmek..." dedi Merih kırılmış Kar Küresi rabelasının önünde durduğumuzda. "İnanılmaz."

Birlikte binanın kırık kapılarından birine doğru yürüdük. İçeri girdiğimizde her şeyin yerle bir olduğunu gördük. Burada uzun ve ayrıntılı bir arama yapılmıştı ve her şey birbirine girmiş gibiydi.

"Camlar bile kırılmış," diye mırıldandığım sırada içeride-ki odaların birinden bir sincap koşarak çıktı ve yanımızdan geçip gitti.

"Doğa burayı ele geçiriyor," dedi Merih.

"Doğa eninde sonunda her şeyi ele geçirir," diye mırıldandım ayağımla yerdeki cam kırıklarını iterek, "çünkü hiçbir şey bize ait değil, her şey doğanın."

O sırada Merih odalardan birinin kapısından girmiş içeriye bakıyordu. Elimi tutan eli sayesinde durduğunu fark edip ona döndüm.

"Burası grup seanslarının yapıldığı yerdi. Şurada otururduk..." dedi eliyle göstererek. Kapıdan geçip tam yanında durdum.

"Her yerde görebiliyorum, bizi, hepimizi..." dedim sessizce.

Odanın duvar uzunluğunda olan penceresi tamamen yıkılmıştı, oda resmen bahçeyle birleşmişti. Birkaç adım atıp bahçeye çıktık.

"Sen burada resim çizerdin," dedim.

"Ve seni izlerdim, tam şuradan..." dedi Merih. Hüzünle gülümsedim.

Yavaş yavaş yürüdük, Merih'in hep altında oturduğu o ağaca doğru ilerledik. Ağacın hemen altında durduğumuzda uzanıp gövdesine dokundum.

"Sen de dokunmak istemez misin?" diye sordum Merih'e.

"Bu ormanda olanlara yalnızca biz şahit olmadık, onlar da oldu," dedim ağacı hayranlıkla izlerken.

CamScanner ile tarandı

Merih hiç beklemediğim bir şekilde elindeki eldivenleri çıkardı. Önce başını eğip ellerine baktı. Elleri o kadar güzeldi ki uzanıp dokunmamak için kendimi tutmam gerekiyordu.

"Yapabilirsin," dedim.

Merih ellerini çevirip avuç içlerine baktı. Sonra bir rüzgâr esti ve Merih derin bir nefes aldı.

"Rüzgârı ellerimde hissetmeyeli uzun zaman olmuştu," dedi sessizce, sonra ellerini uzattı ve ağacın gövdesine dokundu. Gözlerini sıkıca kapattı.

"Kendini kötü hissettiğini biliyorum. Seni anlıyorum," dedim, "ama geçecek..."

Merih'in gözleri hâlâ kapalıydı. Elimi uzatıp ağacın gövdesine dokunan ellerinden birine dokundum. Elim eline değdiği an Merih gözlerini açtı. Gözleri gözlerimi buldu. Hiç tereddüt etmedi, yavaş yavaş bana doğru eğildi, önce burnu burnuma değdi. Merih acı çeker gibi gözlerini kapattı ve sonra dudakları dudaklarımı buldu. Yavaştı, uzundu ve belki de dünyanın en narin öpüşmesiydi bu.

Merih beni öptü, ben onu öptüm. İçten içe ruhumun bir yerlerinde bir ses, "Şimdi ölebiliriz," dedi sanki. Daha yapmak istediğim çok şey vardı ama bu öpüşme zaten bir kar çiçeği görmek, kar suyu içmek, özgürce koşmak, kahkahalarla yürümek gibiydi. Onun beni öpmesi özgürlüğün en büyük tanımıydı.

"İşte şimdi oldu," dedi Merih. "Bu zamana kadar yaşamış olmamın bir anlamı var artık."

Bana sıkıca sarıldı. Elleri saçlarımda gezindi, saçlarımı kokladı. Ben ise gözlerimi kapatmış, içinde bulunduğumuz anı ruhumun en derinlerine kaydetmeye çalışıyordum.

"Hadi," dedi Merih, "daha yapacağımız çok şey var. Takip et beni."

CamScanner ile tarandı

"Ne yapacağız ki?"

"Erimiş kar suyu içeceğiz."

İçeriye döndük, yemekhaneden iki bardak aldık. Merih ellerinde eldiven olmamasından fazlasıyla rahatsızdı ama eldivenlerini giyme fikrini bir kez olsun dile getirmedi. Bardakları alıp bahçeye döndük. Merih elleriyle topladığı karları bardakların içine doldurdu.

"Bunları içeriye bırakıp geliyorum. Erimelerini bekleyeceğiz. Sonra kar çiçeği aramaya çıkacağız."

Merih döner dönmez ormana doğru bir yürüyüşe çıktık. Kar çiçeklerini hep duyardım ama buralarda hiç görmemiştim. Aslında başımı yere eğip çiçek arayacak vaktim olmamıştı. Merih'le yaklaşık on dakikalık bir yürüyüşün sonunda "Kırmızı Bölge" dediğimiz binaya giden yoldaki bir kar birikintisinin hemen üzerinde sarı beyaz kar çiçeklerini gördük.

"İşte, oradalar," dedim heyecanla.

Merih'le çiçeklerin başında durup bir süre onlara baktık. Sonra kendi kendime konuşmaya başladım.

"Hayatı öyle telaş içinde yaşıyoruz ki yanından geçip gittiğimiz hiçbir güzelliği görmüyoruz. Bu yoldan kaç kere geçtik Merih, kar çiçeklerini bir kez olsun görmedik," dedim hüzünle.

Merih gözlerini çiçeklerden ayırmadan konuşmaya başladı.

"Hititlerin bir duası var. 'Tanrım, beni yavaşlat,' diye başlıyorlar duaya. 'Aklımı sakinleştir, kalbimi dinlendir. Bana bir çiçeğe bakmak için yavaşlamayı öğret...' diye devam ediyorlar. Belki de yaşamın sırrı yavaşlamakta. Bizim dışımızda her şey yavaş."

Ona hayranlıkla baktım.

"Kar çiçekleri hep buradaydı. Bizim ruhlarımız ise hep başka yerlerdeydi. Kim bilir daha nerelerde, neleri kaçırdık..." dedim sessizce.

CamScanner ile tarandı

"En azından ben senin güzelliğini kaçırmadım, hep izledim..." diye yanıtladı Merih bana dönerek.

Uzanıp elimi tuttu. Birlikte Kar Küresi'ne doğru yürüdük. Karlarımız erimiş olmalıydı. Kırılan büyük pencereden içeri girdik.

"Al bakalım," dedi bardağı bana uzatırken.

Hiç kimsenin karın suyunu içeceği için bu kadar heyecanlı olduğunu görmemiştim. Bardağı elime alıp suyun içine baktım. Bardak buz gibiydi ve hâlâ suyun içinde yüzen buz kristallerini görebiliyordum.

"Sen de içecek misin?" diye sordum. "Kirli olduğunu düşünmüyor musun? Yerden aldık."

Merih gülümsedi. Gözlerini kapatıp bardağı ağzına götürdü ve yavaş yavaş içmeye başladı. Karşılıklı durmuş birlikte erimiş kar suyu içiyorduk. Tadı buz gibi bir bardak soğuk su tadıyla aynıydı ama içtiğim şeyin biraz önce kar olduğunu bilmek kalbimi titretiyordu. Soğukla, karla, buzla, maviyle öyle bir bağım vardı ki... Sanki beni soğuk var etmişti.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum bir anlık boşlukla. "Burada durup ölmeyi mi bekleyeceğiz?"

Merih masalardan birine yaslandı.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim, "yakında bizi aramaya başlayacaklardır. Sence burada olduğumuzu tahmin ederler mi?"

"Arabayı bulduklarında bizi de bulurlar. Ama onlar arabayı bulana kadar akşam olur. Akşama kadar burada dinlenir, akşam da arabayla tekrar yola çıkarız. Şimdi gidip arabadan yolda aldığımız yiyecekleri getirelim. Olur mu?"

Başımı salladım. Birlikte aynı yolları geçerek arabaya doğru yürüdük. Bu sefer yolları daha farklı yürüdüm, yavaş yavaş, etrafıma bakarak, her sese kulak vererek... Arabadan alacaklarımızı aldıktan sonra Kar Küresi'ne geri yürüdük.

CamScanner ile tarandı

"Acaba yukarıdaki odaların durumları nasıl?" diye sordum içeri girdiğimizde. "Onlardan birinde kalabiliriz."

"Gidip bakalım, dışarıdan hepsinin camı kırılmış gibi görünmüyor."

Merih'le birlikte merdivenleri çıktık ve ben doğrudan bir zamanlar buradayken kaldığım odaya doğru yürüdüm. Kapıyı umutla açtım ve hayatın bana yaptığı nadir iyiliklerden biriyle karşılaştım. Odamın camları kırık değildi. İçeride sadece arama yapılmıştı ve durumu gayet iyi görünüyordu.

"Sanırım burada kalabiliriz," dedim heyecanla. "Aldığımız battaniyelerden birini yatağın üzerine serer birini üzerimize örteriz."

"Birlikte mi yatacağız?" diye sordu Merih tereddütle.

"Yani... tek yatak var... Başka odada uyumak istemezsen tabii... Sadece uyuyacağız sonuçta..." Merih boğazını temizledikten sonra bana döndü.

"Sen nasıl istersen..." dedi, gülümsüyordu.

Yatağın üzerine battaniye serdik, diğer battaniyeyi ise katlı bir şekilde koyup yatağa oturduk. Aramızda duran poşette benzin istasyonundan aldığımız sandviçler ve soğuk kahveler vardı. Sandviçlerimizi yedik, kahvelerimizi içtik, dışarıdaki rüzgârı dinledik.

"Acaba geyik iyileşti mi?" deyiverdim bir anda, gözlerim ormanın derinliklerindeydi.

"Geyiğin tutulduğu yere bir kez daha gidemeyeceğimize göre... Sanırım hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz," dedi Merih.

"Kim bilir, belki onu bir kez daha görürüz... Hayat bu."

"Doğru, ben de seni bir kez daha göreceğimi düşünmezdim. O gece evinizin önüne geldikten sonra benimle bir daha konuşmayacağını düşünmüştüm. Oysa şimdi buradayız, yan yana."

CamScanner ile tarandı

"Seni bir daha görmemek benim için ihtimal dâhilinde bile değildi," dedim. Sonra durdum ve içimde yaşadığım şaşkınlıkla konuştum. "Ölmeyi bekleyen iki kişi için fazla sakin değil miyiz?"

Merih omuz silkti.

"Kabullenmekten başka çaremiz var mı?" diye sordu. "Biz buradayız Eylül, bunlar yaşanıyor, hiçbir şeyden koşarak kaçamayız."

"Peki, üzülmüyor musun?" diye sordum.

"Ne için?"

"Daha fazla yaşayamayacağın için?"

"Ben zaten yaşamıyordum..." dedi Merih.

"Yine de üzülmüyor musun?" Üzüldüğünü biliyordum, yalnızca gizliyordu. Gözlerindeki hüznü okuyabiliyordum. Onu herkesten iyi tanıyordum.

"Sen üzülüyor musun Eylül?" Başımı önüme eğdim. Yavaş yavaş nefes aldım ve o an saatler sonra ilk kez kötü hissettiğimi fark ettim. Gözlerimin dolduğunu hissettim.

"Bilmiyorum, galiba... Yaşamıyor gibiydik, evet. Ama belki bir gün yaşamaya başlardık, kim bilir. Hayatta kalsaydım başka şeyler yapardım... Galiba. Uğruna yaşamak isteyeceğim şeyler."

"Mesela, ne yapardın?" diye sordu Merih.

Yatağın yanındaki duvara yaslanmış sohbet ederken sesimiz boş odanın duvarlarında yankılanıyordu.

"Bizim gibi olan insanlara gerçekten ama gerçekten iyi gelebilecek bir yer açmak isterdim."

"Böyle bir yer mi?" diye sordu Merih gülerek. Gülümseyerek gözlerimi devirdim.

"Ben ciddi bir şey anlatıyorum," dedim gülerek. Merih beni hayranlık dolu bakışlarla dinlerken anlatmaya devam

CamScanner ile tarandı

ettim: "Onları birbirleriyle bir araya getirmek isterdim. Çünkü bizi yalnızca biz anlıyoruz. Sonra insanları bu konuda bilinçlendirmek isterdim. Sosyal fobisi olan, anksiyetesi olan, depresyonda olan, obsesif bozuklukları olan ve daha da kötülerini yaşayan bir sürü insan var bu dünyada. Onlar da varlar ve kimsenin sandığı gibi umutsuz vaka değiller. Onlar kimilerinin adlandırdığı gibi anormal değiller, garip değiller, 'deli' hiç değiller. İnsanlara bunu öğretmek isterdim. Onların anlaşılmalarına yardımcı olmak isterdim. Toplumdan dışlanan ve anlaşılmayan herkese elimi uzatmak isterdim. Kalplerine dokunmak isterdim. Onlara yalnız olmadıklarını söylemek isterdim, anlaşıldıklarını bilmelerini isterdim."

Merih elini uzattı ve battaniyenin üzerinde duran elimi tuttu. Avucumun içini öptü ve bana hayranlıkla baktı.

"Mükemmel bir ruhun var, Eylül Arsal. Bu dünyaya gelmiş en özel ruhlardan birisin... Sen bu dünya için fazla güzelsin."

Merih'le ilerleyen dakikalar boyunca o battaniyenin altında sarılıp uzandık. Onun kolları arasında olmak bu dünyada yaşayabileceğim en güzel histi. Burası her evden daha ev gibiydi, burası bir kar tanesinin konup asla erimeyeceği yerdi. Burası benim en ait olduğum, en güvende hissettiğim yerdi.

"Uyuyacak mısın?" diye sordu bana.

"Artık uyumalıyız. Çok yorgunuz..."

"İyi uykular Kar Tanesi," diye fısıldadı kulağıma.

"İyi uykular Merih..." dedim sessizce.

Sonra hayatlarımızın en güzel uykusuna daldık. Merih de ben de tamir edilmesi zor ruhlardık. Yaşamış, üzülmüş, kırılmış, anlaşılmamış ve parampara olmuştuk. İçimize dönmüş, dışımızda kaybolmuştuk. Ellerimizin kollarımızın bağlı olduğu bu dünyada bizi saran iplerden kurtulmak için

CamScanner ile tarandı

çırpındıkça iplerin içinde kalan kendimize zarar vermiştik. İnsan olduğu yerde çırpındıkça yalnızca kendisine zarar verir zaten. İlerlemek tek çözümdür.

Bir gün biri gelir, sen onun iplerini çözersin, o senin. Hayat tarafından tutsak edilenler birbirlerini öyle iyi tanır, öyle iyi anlar ki eninde sonunda birbirlerini çekerler zaten. Hayat onları bir araya getirmek istemese de sonları hep yan yana olur. Sanki hayatım boyunca ben Merih'i çağırdım, Merih beni. Sanki hayatım boyunca her ağlayışım onaydı, her seslenişim onaydı, her nefes alışım ona bir çağrıydı.

Biz birlikte dolu dizgin bir aşkı yaşayamadık elbette. Ama biz birbirimizi bulduk. O beni iyileştirmeye çalıştı, ben onu. O benim iplerimi çözdü, ben onun. Hani kimi âşıklar, "Bizi ancak ölüm ayırır," derler ya... Bizi ise ancak ölüm birleştirecekti. Çünkü hayat bize başka çare sunmamıştı, bize başka yol sunulmamıştı.

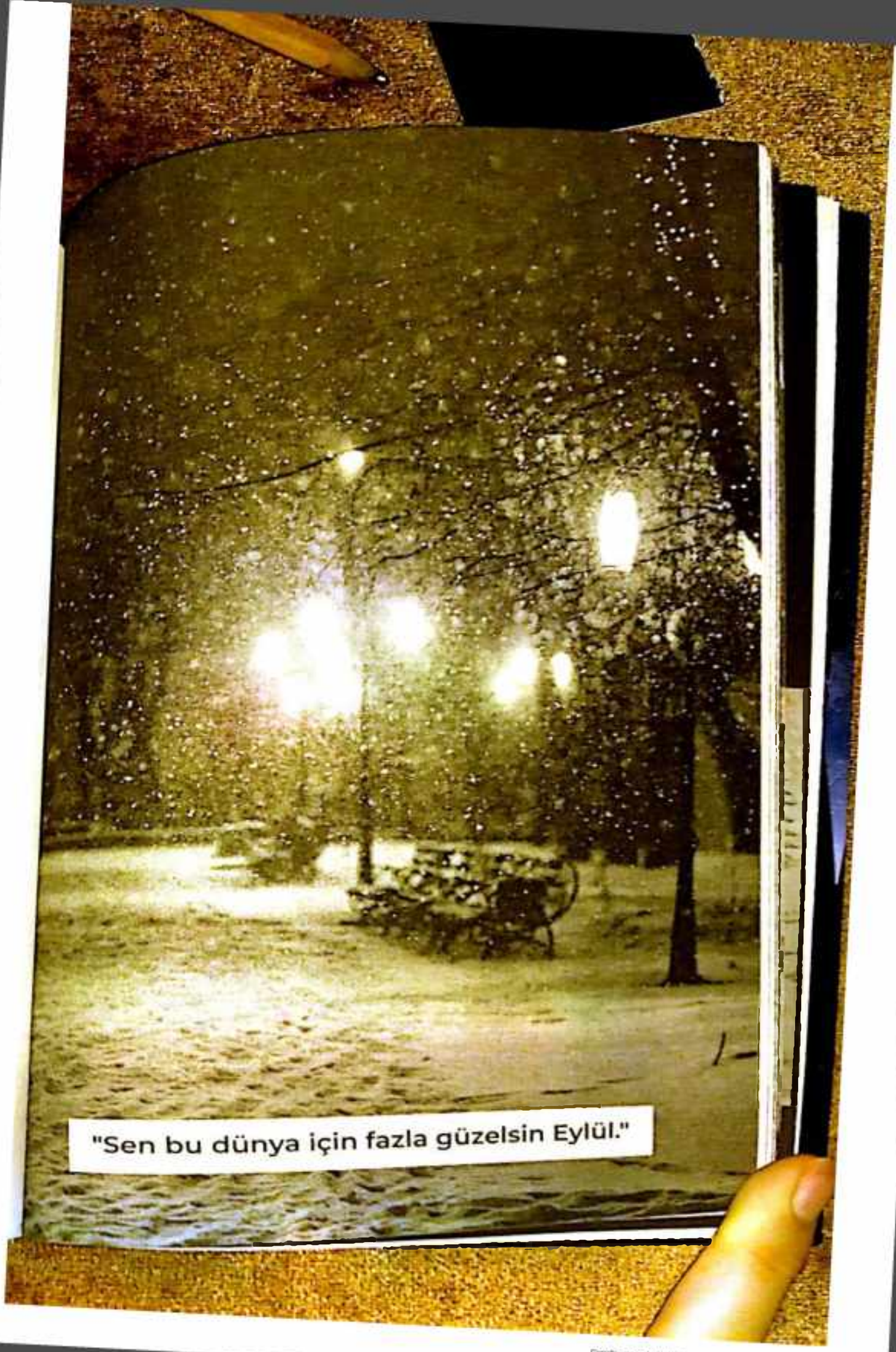
O ateşti, ben ise kar tanesi. Yanında olmak demek erimek demekti ama hayat bana zaten onunla veya onsuz, erimekten başka çare sunmuyordu. Hayat bana tek yol gösteriyordu, Merih'le veya Merih'siz, sonu hep aynı noktaya çıkıyordu.

Beni arkamdan saran kolları, saçlarıma değen nefesiyle bu uyuduğum en güzel uykuydu. Onun yanında zaten her an bir gökyüzü salıncağında gibiydim, geyiğin boynuzlarından uzanan o iki salıncaktan birinde yeryüzüne doğru salınıyor ve onun ellerini tutuyordum.

Her zaman olacağı gibi, her zaman olduğu gibi.

Bazı ruhlar hep bir arada kalır, bir noktada ayrılsalar bile.

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Geyik birkaç adım atıyor ve arkasını dönüp kadına bakıyordu. Kadını görünce onun yanına koşuyor ve sonra cesur olmaya çalışarak birkaç adım daha atıyordu. Sonra kendisini dönüp dolaşıp yine orada, bu dünyada tanıdığı iki kişiden biri olan bu kadının yanında alıyordu.

"Korkuyor musun?" dedi kadın geyiğe doğru eğilip.

Geyik başını kaldırıp kadına baktı. Gözleri kadına bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi.

"Merak etme," dedi kadın, "onlar çoktan yakalandı. Sen güvendesin, orman güvende. Sen bir geyiksin, özgürlük senin evin. Hadi, git şimdi..."

Geyiğin gözleri dolu doluydu. Ailesinin ölümüne sebep olanların yakalandığını bilmek ve kadının gözlerindeki güven onun için en büyük cesaretti. Başını kaldırıp burnunu kadının yanağına değdirip ona son kez sevgisini gösterdi ve arkasını döndü geyik.

Sonra koştu özgürlüğüne...

CamScanner ile tarandı

XIX.

Yok Oluş Noktası

Saatler boyunca teni tenimdeydi, nefesi saçlarımda, kokusu burnumdaydı. Beni saran kollarının karşısında, beni hayatım boyunca saran ipler pes etmişti. Saatler sonunda uyanıp ona doğru döndüğümde o hâlâ uyuyordu. Utanarak gülümsedim ve burnumu yanağına değdirdim. Merih kaşlarını çatarak gözlerini açtı ve beni görünce gözlerinin içi parladı.

"Uyanmışsın... Hayatımda hiç bu kadar güzel uyandırılmadım."

"Hayatımda hiç bu kadar güzel uyuyan birini görmedim," diye yanıtladım onu. Elimi yanaklarında gezdirdim, saçlarına dokundum. Kokusunu içime çektim.

"Sence bizi aramaya başlamışlar mıdır?" diye sordum.

"Muhtemelen."

"O zaman bir an önce yola çıksak iyi olur. Yoksa bizi bulup hastaneye geri götürecekler."

"Aslında uyumadan önce bunu düşündüm..." dedi Merih.

"Neyi?"

"Belki de hiç gitmemeliydik, hatta belki dönmeliyiz." Ona şaşkınlıkla baktım.

"Neden? İyileşme ihtimalimizin olmadığını sen de duydun Merih. Orada kalıp ölmeyi mi beklemeliydik?"

CamScanner ile tarandı

"En azından daha fazla zamanımız olurdu. Birlikte, hayattayken, nefes alırken..." Merih'in dolu gözleri gözlerime bakarken alnımı alnına yasladım.

"Kaç saatimiz kaldı bilmiyoruz Merih ya da kaç günümüz... Belki de dakikalarımız var. Ben bunları bir hastane odasında değil, seninle dışarıda geçirmek istiyorum. Seninle özgür olmak istiyorum. Bir kez olsun..."

Merih derin bir nefes alıp boynumun kokusunu içine çekti.

"Seni öyle görmek istemiyorum," dedi çaresizce. "Keşke bir yolu olsa..."

"Yaşamamızın mı?" diye sordum.

"Seni kurtarmamın... Tek istediğim bu. Ben zaten yaşayan bir ölüydüm Eylül ama sen yaşamalıydın. Yaşamalısın."

"Ama bir yolu yok. Bunları konuşarak kaybetmek için yeterince zamanımız da yok. Biz bunları konuşurken kum saatlerimizin dolu tarafı hızla boşalıyor Merih."

Merih acı içinde başını salladı. Yatakta doğrulup ayağa kalktı. Sonra bir anda önümde diz çöktü, yere oturdu. Ona şaşkınlıkla baktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Elimi ellerinin arasına aldı. Sonra etrafına bakındı ve yerde duran bir çivi tanesi gördü. Uzanıp onu aldı ve bana uzattı.

"Eylül Arsal," dedi acı içinde gülümsemeye çalışarak.

"Ne yapıyorsun Merih?"

"Ben seni her şeyden çok seviyorum. Bu hayatta en büyük korkum bana bunu yaptıran her şeye yenik düşüp sana zarar vermekti ama her şeyin yolunda gittiği o hikâyeyi yaşıyor olsaydık bile benim yine en büyük korkum senin zarar görmen olurdu. Sen benim gördüğüm en güzel ruh, en güzel yüzsün... Eşini benzerini görmediğim tek şeysin, işte bu

CamScanner ile tarandı

yüzden benim için bir kar tanesisin ama sen hepsinden daha güzelsin. Sen ve ben bambaşka yerlerde, bambaşka hayatlarda, bambaşka insanlar olsaydık ve dünya ayaklarımızın altına serilseydi, biz de kimileri gibi şanslı olsaydık ve her şey yolunda gitseydi... Bir kâbusu değil de bir masalı yaşasaydık ve ben yine sana gelseydim, böyle değil ama elimde bir yüzükle gelseydim... ve sonra uzun uzun sana olan aşkımı anlatsaydım, sana elimdeki yüzüğü uzatsaydım..."

Elindeki çiviyi bana uzattığında ağlamaktan yüzüne bile bakamıyordum.

"Ve sonra sana, 'Benimle evlenir misin?' deseydim... Ne derdin?"

Ellerim titriyordu, kalbim öyle hızlı atıyordu ki konuşamıyordum bile. Nefes alarak toparlanmaya çalıştım, gözyaşları içinde gülümsedim.

"Sen bana yine böyle gelseydin, bana yine yerden bulduğun bir çivi tanesini uzatsaydın bile sana cevabım evet olurdu Merih. Hep evet olurdu..."

Sonra uzandım, elindeki çiviyi alıp avucumun içine sakladım ve ona sıkı sıkı sarıldım. Dünyanın görüp görebileceği en güçlü sarılmaydı bu, sanki dünyada tüm sarılanlar o an bizim önümüzde başlarını önlerine eğdiler, yenilgilerini kabullendiler. Bu birbirlerinden ayrı düşme ihtimalinden deli gibi korkan iki kişinin sarılmasıydı. Kum taneleri hızla dökülüyordu, ayrı düşme vakti hızla geliyordu ve bu sarılma bir veda sarılmasıydı...

"Artık gidelim mi?" dedim burnumu çekerek. Avucumun içindeki çiviyi hırkamın tam kalbimin üzerine denk gelen cebine koydum.

"Gidelim," dedi Merih.

Orada bir süre daha vakit geçirdik. Toparlandık, durup durup birbirimize sarıldık, her şeyi yavaş yavaş yaptık.

CamScanner ile tarandı

Hayatın hızlanmasını istemiyorduk; kum tanelerinin son hızla düşmesini, kum saatinin bizim için veda vaktini göstermesini istemiyorduk. Olacak olan belliydi evet, en azından yavaş olsun istiyorduk...

Merdivenleri yavaş yavaş inerken kendi kendime basamaklara bile veda ettim. Geçmişte buralarda yürümüş Eylül'e veda ettim. Geçmişime veda ettim, sonra geleceğime veda ettim. Geçmişim geçip gitmişti ama geleceğim hiç olmayacaktı.

Yola çıktığımızda içimde bir yerlerde hissediyordum. Zamanımın giderek azaldığını, benim için çevrilen kum saatinin üst kısmında çok az kum kaldığını biliyordum. Başımı çevirip arabayı kullanan Merih'e baktım. Cebimden çıkardığım telefonumu camı açıp dışarı fırlattım.

"Gerçekten mi?" dedi Merih. "Bunu yapıyor muyuz?"

"Gerçekten," dedim, "bunu yapıyoruz. Bir anda değil, adım adım siliniyoruz hayattan."

Adım adım...

Merih cebinden çıkardığı telefonunu bir yandan direksiyonu tutarken bir yandan camı açarak yola bıraktı. Sonra bana döndü, nefes alıp veriş sesinden nefesinin titrediğini duyabiliyordum.

"Çok az zamanın kalmış olduğunu bilmek seni korkutuyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi başını sallayarak, "beni içten içe mahveden tek bir şey var," dediğinde yüzündeki acıyı okuyabiliyordum.

"Neymiş o?"

"Sensin..." dedi dolu gözleriyle, acı dolu yüz ifadesiyle bana bakarken.

"Ben mi?"

"Bana ne olacağı umurumda değil Eylül. Ama sen... Sen kalmalıydın. Uzun uzun yaşamalıydın. Bir şekilde seni

CamScanner ile tarandı

kurtarabilmeliydim..." Sesi titriyordu. Sol gözünden akan bir damla yaş yanaklarına doğru süzülürken ekledi: "Kurtaramadım."

Ona doğru döndüm, bir anlığına arabanın camına vuran yansımamla göz göze geldim. Gözlerimi kapattım.

"Kimse kimsenin kahramanı olmak zorunda değil Merih. Bizi yalnızca biz kurtarabiliriz. Ama sen yine de benim kahramanımsın. İnan bana, sen beni göremediğin birçok şeyden kurtardın..."

Arabanın dışından duyulan rüzgâr sesi eşliğinde bir süre daha yol aldık. Belki yarım saat, belki bir saat geçti. İleride görünen boş arazinin tam ortasında küçük bir köy fırını vardı. Merih arabayı oraya doğru çevirdi. Buz yollardan fırına doğru ilerlediğimiz sırada, fırının önünden gelen bir köylünün sesini duyduk.

"Yollar hep buz, buralarda araba kullanmak tehlikeli çocuklar!"

Merih arabayı ani bir frenle durdurdu. Araba biraz kaydı ve birkaç saniye sonra tamamen durdu. Merih el frenini çekip kapısını açtı.

"Yürüyecek miyiz?" diye sordum. Merih başını salladı.

"Yerler gerçekten çok kaygan, beni bekle."

Kapıyı açıp ayaklarımı aşağı sallandırdığım sırada Merih arabaya tutunarak yanıma geldi. Elimden tutup inmeme yardım etti. İner inmez kayan ayaklarım birbirine girince ufak bir kahkaha attım.

"Böyle nasıl gideceğiz?" dedim gülerek.

"Belli ki düşe kalka," dedi Merih.

"Peki, şey yapsak," dedim heyecanla, "montlarımızı yere serip oraya kadar kaysak? Olmaz mı? Yol eğimli."

"Fırına kayarak mı gideceğiz? Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

CamScanner ile tarandı

"Evet, neden olmasın?"

"İnsanların garipseyen bakışları altında," dedi Merih gülümseyerek, "bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

Başımı salladım.

"Hayatımda ilk defa insanların bana garipseyen bakışlarla bakmalarını umursamamak istiyorum." Gözlerim bile gülüyordu. Her şeyi unutmuştum, bunu yapmak istiyordum çünkü bunu yapmak demek iplerimden tamamen kurtulmak demekti.

"Hadi o zaman," dedi Merih montunu yere sererken. Heyecanla montumu çıkardım. Yere serdim ve üzerine oturdum. Merih de yanımda oturuyordu.

"Bir deyince..." dedi Merih. "Üç."

"Üç."

"İki."

"İki."

"Bir."

"Bir."

Belki de ilk defa özgürdük. Buzlanmış bir köy yolunun yokuşundan aşağı kayıyorduk. Montlarımız yerde, kahkahalarla gülüyor ve buzun üzerinde kayıyorduk. İnsanların bakışları şaşkındı, garipsiyorlardı, gülenler de vardı ama her şey çok hızlıydı. Bakıp geçiyorlardı, bakıp geçiyorlardı, bakıp geçiyorlardı... O an bir şey fark ettim, insanlar bizim hayatlarımızda yalnızca birer ayrıntıydı, dekordu, detaydı. Onların başrolleri kendileriydi, bizim başrollerimiz ise kendilerimiz.

Çevremizde ne olursa olsun olanları yaşayanlar kadar umursamamız mümkün değildi. İnsanların sandığımız kadar umurunda değildik. İnsanlar bizim hayat hikâyelerimizde sadece birer virgüldü, biz ise tüm harflerdik...

CamScanner ile tarandı

"Hayatımda yaptığım en eğlenceli şeydi!" dediğimde elim karnımdaydı, gülmekten karnım ağrımıştı. Fırının beş adım ilerisinde eğim tamamen bitmiş, biz montlarımızdan düşmüş ve buzun üstünde yatıyorduk.

"Gözlerinin içi parlıyor," dedi Merih, başı bana dönüktü. "Seni ilk kez böyle görüyorum."

O ise hâlâ buruktu, hâlâ tam olarak kendisini bırakamıyordu. Yerde yatmış birbirimize bakıyorduk. Fırının önünde ise iki köylü durmuş meraklı meraklı bizi izliyordu. Geçmişteki kendime dönüp omuz silkiyordum içimdeki tüm huzursuzluklara.

"Acıktın mı?" diye sordu bana.

"Evet, hem de çok acıktım." Merih ayağa kalkıp bana elini uzattı.

"Hadi bakalım, o zaman yemek zamanı."

Fırına girip bulabildiğimiz kısıtlı çeşitlerden birkaç şey aldık. Simit, börek, üçgen peynir ve çay... Bunlar belki de son yediklerimiz olacaktı. Fırının girişinin yan tarafında, dışarıya açılan bir veranda vardı. Aldıklarımızla birlikte oraya geçtik ve tahta masalardan birine oturduk. Zaten toplamda üç masa vardı ve tek dolu masa bizim masamızdı.

Yemeğimizi yerken gözlerim hep dışarıdaydı, uçan kuşlarda, kış uykusundaki ağaçlarda, kışın doğaya yaptıklarındaydı...

"Bir daha hiç yaz görmeyeceğiz," dedim o gün, o an Merih'e.

Bir daha hiç yaz görmeyecektik.

"Ben görüyorum," dedi, gözleri üzerimdeydi. Ona utanarak gülümsedim ve çayımdan birkaç yudum aldım.

Oturduğumuzdan beri kendimde birkaç farklılık hissediyordum. Fazlasıyla yorulmuştum, kalp ritmimin bir hızlandığını, bir yavaşladığını fark ediyordum. Kafamın içinde

CamScanner ile tarandı

beliren baş dönmesi, kulaklarımda hissettiğim ağır uğultu ve birden beliren terleme hissiyle yaşadığım rahatsızlık hissi zirveye ulaştığında ayağa kalktım.

"Nereye?" dedi Merih. Çayı hâlâ bitmemişti.

"Sen çayını iç," dedim, "hemen şuradayım, şu ağaca bakıp geleceğim."

"Ne ağacı ki o?" diye sordu Merih.

"Bilmem, bakıp geleceğim." O an ellerimin titremeye başladığını fark ettim. Ellerimi hırkamın ceplerine sokarak arkamı döndüm. O sırada arkadan bir ses geldi.

"Huş ağacı o," dedi bir adam. Fırını işleten amcaydı. "Huzur verdiğine inanılırmış. O yüzden diktik buraya. Arkada da var birkaç tane."

Arkam onlara dönüktü. Konuşmaya ise halim yoktu. Cevap vermedim ve ağaca doğru yürümeye başladım. Başımı kaldıramıyordum. O an burnumun üzerinde bir ıslaklık olduğunu fark ettim, fark etmemle yerdeki küçük kar birikintisine birkaç damla kanın düşmesi bir oldu. Merih fırıncı amcayla konuşmaya, ben ise burnumdan akan birkaç damla kanın üzerine basıp yürümeye devam ediyordum. Nefes alıp vermek güçleşmişti. Beni duyamayacakları kadar uzaktaydım. Fısıldamaya başladım.

"Ben buradayım, bunlar yaşanıyor."

"Ben buradayım, bunlar yaşanıyor."

"Ben buradayım, bunlar yaşanıyor..."

Sonunda huş ağacının önüne geldiğimde ayakta durmaya halim yoktu. İki elimi birden ağacın gövdesine dayadım. Ağaca tutundum ve ondan güç alarak ayakta kalmaya çalıştım. Bu yaşadığım şeye ölüm mü deniyordu? Ölmek böyle bir his miydi? Her ne oluyorsa Merih'in bu anı görmesini istemiyordum.

CamScanner ile tarandı

"Eylül, bu ağaç kaç yaşındaymış biliyor musun?" Merih'in arkamdan gelen sesini duydum. Ayak sesleri ise hemen sonra gelmeye başladı. Buraya doğru geliyordu, bana doğru yürüyordu. Ona cevap vermeye çalıştım.

"K-Kaç?" diye sordum güçlükle. Hâlâ ağaca tutunuyordum, başımı bile kaldıramıyordum.

"Eylül?" dedi Merih. "İyi misin sen?"

"Ben..." Konuşmaya çalışıyordum ama sesim çıkmıyordu.

"Bu kan ne? Eylül!"

Merih yerdeki kandamlalarını görmüş olmalıydı. Adımlarını hızlandırıp koşmaya başladığında ise tek yaptığım dayanmaya çalışmaktı. Başımı huş ağacının gövdesine dayamış öylece duruyordum ve bilinçsizce mırıldandığımın farkında bile değildim.

"Ben buradayım... Bunlar... yaşanıyor..."

"Geldim, geldim! Geldim Eylül, geldim..." Merih beni kollarıyla sarıp kucağına aldığında gözlerimi açamıyordum. Onu duyuyordum, bir şeyler mırıldanmaya çalışıyordum ama artık tam olarak kendimde değildim. Merih'in kucağında konuşmaya çalışıyordum.

"Merih, galiba ölüyorum..." dedim ona, hem gülümsüyordum hem ağlıyordum.

"Hayır Eylül, ölmene izin veremem, lütfen, hayır..." Merih ölmemem için bana yalvarıyordu. Bu bir çaresizlik feryadıydı, evrenin hiç şahit olmadığı bir çaresizlik....

"Böylece gitmeni bekleyemem. Yapamam. Seni hastaneye götüreceğim. Dayan Eylül'üm, benim güzeller güzeli kar tanem..."

Merih bir yandan bana ölmemem için yalvarıyor, bir yandan kucağında benimle birlikte yürümeye çalışıyordu. İnsanlar etrafımıza toplanmış bir şeyler söylüyordu ama ben kimseyi duymuyordum, yalnızca ona bakıyordum.

CamScanner ile tarandı

"Merih, Merih... Bana bak Merih, lütfen bir kere, gözlerime bak..." diye yalvardım ona. Merih olduğu yerde durup yüzüme baktığında ağlamaktan konuşamıyordu.

"Olmayacak Merih," dedim ona gülümseyerek, bu kaybetmenin gülümsemesiydi.

"Olduracağım," dedi ve yürümeye devam etti.

Merih beni kollarında düşe kalka arabaya kadar taşıdı, beni arabaya bindirip yan koltuğunu geriye doğru yatırarak uzanmamı sağladığında onunla konuşmaya çalışıyordum.

"Beni yere... yere bırak..." diyordum ona. "Beni lütfen... buraya... bırak..."

Oysa Merih delirmiş gibiydi. Birileriyle konuşuyordu, hastane arıyordu. Arabaya binip hızla yola çıktığında gözlerimi bir açıyor, bir kapatıyordum. Sanki her yere kar yağıyor gibiydi, arabanın içine bile.

"Kar... çok güzel yağıyor..." diye mırıldandım. Gerçekten yağıyor muydu, yoksa halüsinasyon mu görüyordum bilmiyordum. Kalp atışlarım giderek yavaşlıyordu.

"Dayan Eylül, sana yalvarıyorum dayan. Seni bir saat daha, bir gün daha yaşatmak için elimden geleni yapacağım. Beni bırakıp gitme. Yalvarıyorum sana. Daha çok yolumuz var, lütfen güzeller güzelim..."

"Ama... seninle anlaşmıştık..."

"Konuşma, yorma kendini. İleride hastane varmış, az kaldı. Dayan."

"Seninle..." dedim nefes nefese, "seninle... anlaşmıştık Merih. Her şeyi... kabullenmiştik..."

"Sadece yirmi dakika yolumuz var. Dayan. Sana yalvarıyorum sus! Yorma kendini. Gitmene izin veremem Eylül, gidişini izleyemem!"

Gidişini izlemek... Bu da ne demekti? İnsan sevdiğini bir trene bindirirdi, uçağa, otobüse... Veda ederdi ona ve sonra

CamScanner ile tarandı

gidişini izlerdi. Ben ise buradaydım, yanı başında. Hep öyle olacaktım. Orada veya burada, onu hep hissedecektim. Başımı ona çevirdim. Onun o güzel yüzünü, kehribara dönük gözlerini bir kez daha inceledim, her ayrıntısını aklıma kazıdım. Burnunu, dudaklarını, en çok da ellerini... Elimi uzattım, direksiyonu tutan eline dokundum. Tenini parmak uçlarıma ezberlettim. Ona bir kez daha halsizce ve hüzünle gülümsedim.

"Seni tanımadan ölseydim hayatı hiç affetmezdim Merih."

Elimi eline aldı, avuç içlerimi öptü. Elimi öperken bile ağlıyordu. Parmak uçlarımı tek tek öptü. Ben onu hayranlıkla izlerken o ağlıyordu.

"Ağlama..." diye sızlandım acı içinde, "Merih... Ağlama..."

"Seni seviyorum Eylül... Çok seviyorum..." Merih kendinde değildi, yalnızca sayıklıyordu ve beni kurtarabileceğine inanıyordu.

"Ben buraya yanlışlıkla gelmiş gibiydim..." dedim nefes almaya çalışırken. "Artık yerime dönmeliyim."

"Hayır, Eylül, lütfen sus artık... Lütfen kendini yorma."

"Biz buradayız Merih, bunlar yaşanıyor. Unutma, bunu bana sen öğrettin... Kurtarıcım, kahramanım, Merih'im... Bırak da gideyim artık."

Merih bana döndü, artık anlamıştı, bunun son saniyelerim olduğunu o da ben de biliyorduk.

"Beraber gideceğiz." Arabanın gazına öyle çok bastı ki başım acı içinde yola çevrildi, tam o an ben konuşamadan gözlerim ileride tanıdık bir yüzle karşılaştı. Gözlerim o tanıdık gözleri gördü, başım acıdan dönerken gözlerime bakan o bir çift göz de beni tanıdı, durdu ve bana baktı.

"Geyik!" dedim bir anda, elim kalbimdeydi. Merih bir anlığına şok içinde bana baktı, biz son süratte geyiğe yaklaşıyorduk.

CamScanner ile tarandı

"Merih, geyik!" dedim bir kez daha.

Merih tekrar başını yola çevirdiğinde ise her şey için çok geçti. Önce geyiğe çarptık ve geyiğin acı çığlığı duyuldu, sonra Merih'in kırdığı direksiyonla birlikte kaldırım kenarında duran kocaman bir ağacın gövdesine girdik.

O gün hava her zamankinden soğuktu. Sanki bir saniye önce etraf daha kalabalıktı, daha gürültülüydü, belki de tüm gürültüler benim kafamın içindeydi. Sonra ise bir anlığına tüm sesler sustu, her şey yavaşladı, dünya tüm renklerini kaybetti. Önce gri oldu her yer, sonra kararda. Siyah her yanımı sardı, kafamın içinde tek bir cümle kaldı.

"Her insan bir noktada yok olur, var olmanın kanunu budur."

O nokta bu noktaydı.

Burası yok oluş noktasıydı.

Dudaklarımda ise son bir cümle kalmıştı; ona son cümlem buydu, bu benim bu dünyaya bıraktığım son cümleydi...

"Gökyüzünde buluşuruz Merih. Sen, ben ve geyik..."

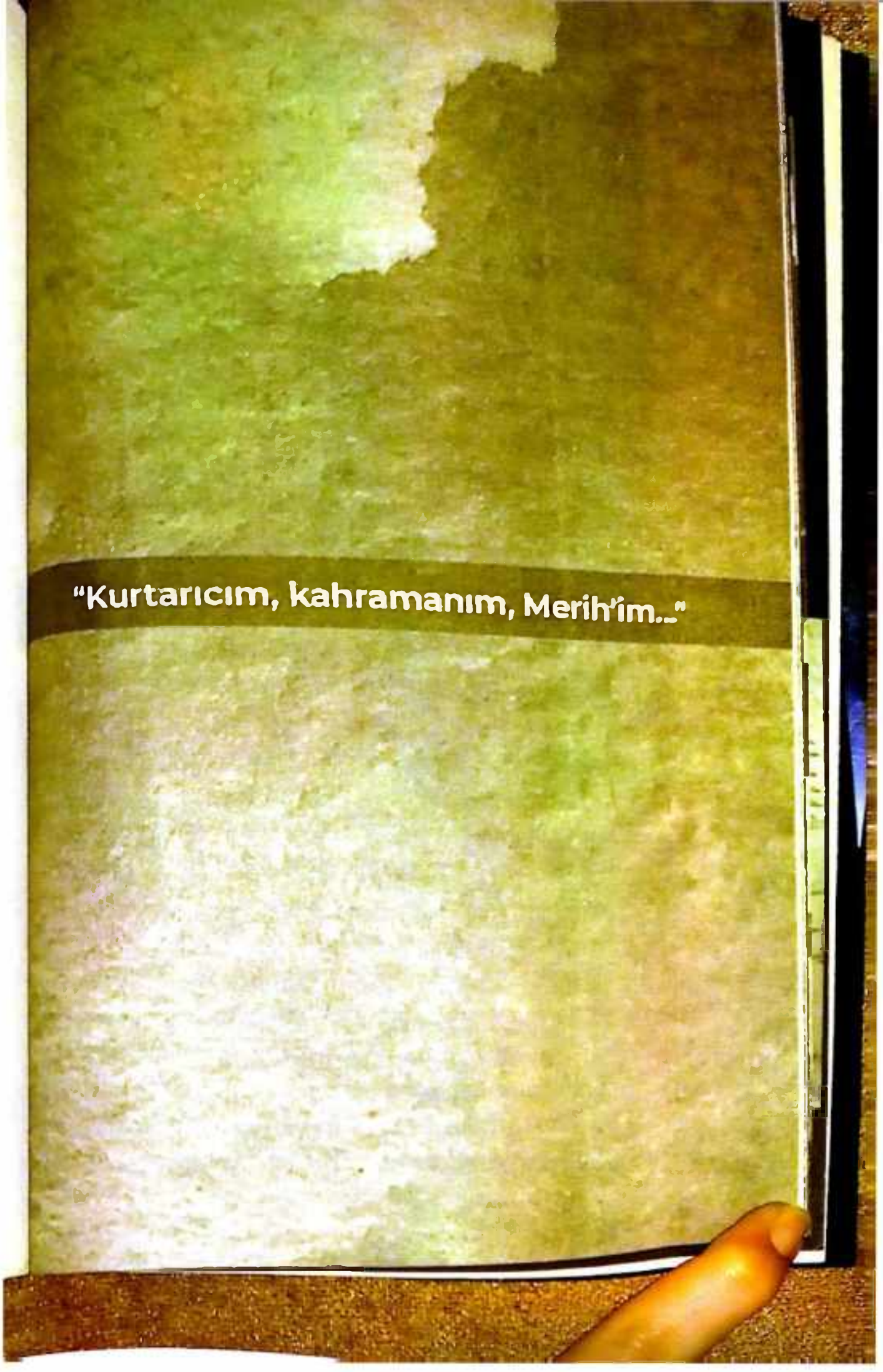
Sonra kayboldum.

Yeryüzünden silindim, gökyüzü salıncağında yerimi aldım.

Yerde yok oldum ve var oldum gökte...

Geyiğin boynuzlarından yapılma bir salıncakta, salındım yeryüzüne...

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

Küçük geyik günler sonra ilk kez özgürdü. Ağaçların arasında koşuyordu, rüzgârın yüzüne çarpışını hissediyordu. Ayaklarının koşarken çıkardığı seslerde sanki ailesini duyuyordu. Koşmaya devam etti geyik. Gözlerini kapattı ve koşarken çıkardığı sesler eşliğinde yalnızca ailesini düşledi. Koştu, koştu, koştu... O kadar çok koştu ki sanki sonsuzluğa ulaştı.

Geyik o kadar çok koştu ki artık ormanın içinde değildi. Ayaklarının çim zemine değil de asfalta değdiğini fark edince bir anlığına durdu ve gözlerini açtı. Kendisine son hızla yaklaşan bir arabayı gördü önce, arabanın içindeki tanıdık gözler gözlerine değdi ve olacakları hisseder gibi oldu. İçinden acı dolu bir inleme yükseldi önce, sonra bedeni yere savruldu. Kalbinin son atışlarıydı, son nefes atışlarıydı bunlar ve gözlerini son kez kapatmadan önce kendisine çarpıp geçen arabanın hemen sonra yol kenarında duran yaşlı çınar ağacına çarptığını gördü.

"Bu o..." dedi kendi kendine. "Bu o kız."

Sonra gözleri kapandı. Sonra yalnızca geyiğin değil, kızın da gözleri kapandı. Ve sonra bir çift göz daha kapandı. Ormanda yaşanan her şey, ormanda kaldı.

Sanki geyiğin boynuzları o an gökte bir salıncak oldu, salıncak iki kişilikti ve sonsuza kadar doldu...

Cam Scanner ile tarandı

XX.

Gökyüzünde Buluşuruz

(FİNAL)

(*Aylar Sonra*)

"Bugün burada bir açılış töreninden ziyade bir anma töreni yapmak için bulunmaktayız... Geldiğiniz için her birinize teşekkür ederim. Ben Merih Devrim Uyar ve bugün sizlere birinin hikâyesini anlatmak için buradayım. Burayı düşleyen, buranın hayalini kuran, dünyadan gelip geçmiş en özel ruhun hikâyesini anlatmak için burada, karşınızdayım. Eğer bugün hâlâ yaşıyorsam, hâlâ kalbim atıyorsa bu onun hayalini gerçekleştirmek içindir."

Salondaki heyecanlı ve endişeli kalabalık Merih'i dinlerken ön sıralarda oturan yüzler tanıdıktı. Eylül'ün anne ve babası dolu gözlerle Merih'i dinliyordu. Merih'in ellerindeki siyah eldivenler salondaki herkesin dikkatini çekiyordu. Merih başını kaldırıp içindeki acıyla annesi Nevin Hanım'a baktı. Nevin Hanım oğluna gözlerini kırparak destek olmaya çalıştı. Oysa Merih konuşamayacak kadar acı içindeydi.

"Eylül Arsal benim hayatıma girdiğinde o da ben de yaşamak nedir bilmezdik. Onu tanımadan önce sevmeyi, aşkı, hayatta güzele dair hiçbir şeyi tanımamıştım. Onu tanımadan

CamScanner ile tarandı

önce hiç kimsenin ellerine dokunmak istememiştim. Eylül benim hayatıma girdikten sonra..." dedi ve duraksadı Merih, yutkundu. Ellerini masaya yasladı ve bekledi.

Gözlerini kapatıp Eylül'ün gözlerini düşledi. Eylül'ün ona kurduğu son cümleyi aylardır her gün her saniye düşlediği gibi düşledi.

"Gökyüzünde buluşuruz Merih. Sen, ben ve geyik..."

Sonra toparlanmaya çalıştı, doğruldu ve konuşmaya devam etti.

"Eylül benim hayatıma girdikten sonra ben çok şey öğrendim ama en çok sevgiyi öğrendim. Merhameti, temizliği, özlemi öğrendim... Ben bir obsesif kompulsif bozukluk hastasıyım. Ellerimdeki eldivenleri takma sebebim herhangi bir yere eldivensiz dokunmak istememem; ellerim bir yere eldivensiz dokunursa kirleneceğime inanıyorum. Ellerim hayatım boyunca yalnızca Eylül'ün ellerine dokundu, saçlarına, tenine... Yalnızca ona dokunmak istedim, yalnızca onu düşledim. Eylül hayatını kendisiyle mücadele ederek sürdürüyordu, insanlardan korkuyordu, kalabalıklara karışmak onun kâbusuydu, panik ataklar geçiriyordu, içe dönüktü, anlaşılmadığını düşünüyordu, hep depresifti, hep dipteydi... Bunca zorluğun ve bunca kasvetin içinde bir kar tanesi gibi temizdi, bir kar tanesi gibi eşsizdi. İşte ben ona bu yüzden Kar Tanesi derdim."

Dinleyenlerin gözleri bile dolu doluydu, Merih başını kürsüye eğdi, Eylül'ün fotoğrafı ellerinin arasındaydı. Herkes elindeki kâğıttan söylediklerini okuduğunu sanıyordu, oysa o Eylül'ün fotoğrafına bakıyordu. Söyleyecekleri zaten Eylül'ün gözlerinde gizliydi. Nefes almaya çalıştı ve devam etti, devam etmek zorundaydı.

"O ve ben, bir kar küresine hapsedilmiş iki figür gibiydik. Bir gün birileri geldi, o kar küresini ellerinin arasına aldı,

CamScanner ile tarandı

salladı ve biz altüst olduk. Birilerinin yönettiği hayatlarımızda kendimizi ve birbirimizi bulmaya çalışırken bir gün o kar küresi o ellerden düştü, yere çarptı ve paramparça oldu. Etrafımızdaki camlar kırıldı ve biz bir anlığına özgür olduğumuzu sandık. Oysa asıl mesele o camlara basıp çıkıp gidebilmekteydi ve bizim her yanımız kanadı..."

Merih gözlerini kapattı ve Eylül'ün ona son cümlesini bir kez daha duydu, kafasının ve kalbinin en derinlerinde...

Gökyüzünde buluşuruz Merih. Sen, ben ve geyik...

Sonra konuşmaya devam etti.

"En büyük hayalim onun kurtarıcısı ve onun kahramanı olmaktı. Olamadım..." dedi gözyaşları içinde. "Oysa o giderken bana aynen şöyle söyledi, 'Kurtarıcım, kahramanım, Merih'im..." O an kendime bir söz verdim, olur da bir ihtimal olursa, olur da o gider ve ben kalırsam onun hayallerini gerçekleştirmeden ölmeyecektim."

Merih başını kaldırdı, tepesinde duran büyük tabelaya baktı. Gözlerini "KAR TANESİ" yazısının üstünde gezdirdi ve sonra hemen altındaki açıklamaya baktı:

"Psikolojik Destek Merkezi."

"Eylül'ün hayali kendisi gibi, benim gibi, bizler gibi olanlara yardım etmekti. Onları kendileri gibi olanlarla bir araya getirmek, anormal olmadıklarını anlamalarına yardımcı olmak, onlara el uzatmaktı. Burası onun hayallerini gerçekleştirmek için kuruldu. Eylül gitti ama hayalleri hep yaşayacak. O hep derdi ki..." dedi ve durdu. Başını kaldırıp salonun cam tavanına baktı.

"Gökyüzünde bir salıncak hayal ediyormuş, bir gün giderse hep orada olacak ve yeryüzünü izleyecekmiş. İşte bu yüzden tüm merkezin tavanları camdan, o bizi görsün diye... Zaten biliyor, bir gün orada buluşacağız, gökyüzünde... Asya, Reva, Korhan, Kerim, Mehmet, Can... Eylül, ben ve geyik..."

CamScanner ile tarandı

Merih alkışlar ve gözyaşları arasında sahneden inip salondan çıktı. Annesinin arabasına bindi ve aylardır dinlediği o şarkıyı açtı: *Seni Unutmayı İstemedim.*

Üzerindeki ceketini çıkardı. Boynundan kravatını çıkarıp arka koltuğa attı. Arabanın tüm camlarını açtı. Rüzgâr yüzüne ve saçlarına vururken derin bir nefes aldı. Başını çevirip yan koltuğa baktı, Eylül'ün hayali hep orada, hep onunlaydı.

"Kurtarıcım, kahramanım, Merih'im..." dedi Eylül'ün hayali ona.

Merih gördüğü halüsinasyona gülümsedi. Eldivenlerini çıkarıp arka koltuğa attı. Aynı yolları saatlerce gitti, hep aynı şarkıyı dinledi, hep aynı şarkıya eşlik etti.

Bıraktığın yalnızlığı kimse dolduramadı,
Tuttuğum hiçbir el ruhuma dokunamadı,
Seni unutmayı hiç istemedim...[8]

Ormanın yanından geçerken gözleri ağaçların arasındaydı, Eylül'ün ve kendisinin ağaçların arasında koşturan hayaline de gülümsedi. Elini kaldırdı, geçmişten kalan hayallerine selam verdi. Neler olduğunu şöylece bir düşündü. Merih, Eylül gittikten haftalar sonra uyanmıştı. Yaptıkları kazadan sonra girdiği komadan uyandığında her şey geçip gitmişti. Eylül, Asya, Reva, Can, Korhan, Kerim ve Mehmet birer anı gibi silinip gitmişlerdi. Merih'in hayatta kalmış olması ise bir mucizeydi. İhtimali olmayan bir mucizeydi bu. Doktorlar hâlâ, "Her an ölümle burun burunasın. Sadece ne kadar yakın zamanda olacağını bilmiyoruz," dese de bu Merih'in umurunda bile değildi. Gözleri hep gökyüzündeydi, aklı hep geçmişte ve hayallerindeydi. Şimdi içi hiç olmadığı kadar rahattı, kalbi kırıktı ama en azından Eylül'ün hayallerini gerçekleştirmiş olmanın huzuru içindeydi.

---

8 Serhat Erdem - Seni Unutmayı İstemedim

CamScanner ile tarandı

Yol üzerinde bir çiçekçiye uğradı.

"Bir buket mavi papatya alabilir miyim?" diye sordu. "Ortasına da beyaz bir gül eklerseniz sevinirim."

Çiçeklerini aldı ve arabasına döndü Merih. Çiçekleri yan koltuğa, Eylül'ün hayalini yaşattığı ve ne zaman başını çevirse Eylül'ü gördüğü koltuğa bıraktı. Sonra yola döndü. Eylül'ün mezarını ziyarete gidiyordu, çiçeklerle. Eylül'ün gidişinden sonra yaz gelip geçmişti, doğa yine kışa hazırlanıyordu. Hafif yağan kar Merih'e Eylül'den gelen bir, "Ben hep buralardayım," mesajı gibiydi. Merih camına düşen kar tanelerini hüzünle gülümseyerek izliyordu. Elini açık camından dışarı çıkardı. Bir kar tanesi düşüp eline kondu. Elini arabanın içine geri sokup yavaş yavaş giderken kar tanesine baktı.

"Hoş geldin, Kar Tanesi," dedi sessizce. Kar tanesi Merih'in sıcaklığıyla eriyip tenine karıştı.

"Ben hep buradaydım Merih..." Eylül'ün sesi Merih'in kulaklarını doldurduğu an Merih gülümseyerek gözlerini kapattı.

Yoğun bakımdan çıktığından beri Merih için en büyük hediye halüsinasyonlarıydı çünkü hep Eylül'ü görüyordu. Eylül'ün hayali onu sık sık ziyaret eder ve onunla konuşurdu. Sesini duyar, gülüşünü görürdü.

"Hep burada olacağım. Gökte, yerde, sağında, solunda... Seni saran her yerde." Eylül'ün sesi bir fısıltıydı. Merih'in gözleri ise hâlâ kapalıydı.

Buzlanan yolun üzerinde gitmeye devam ederken kapalı gözlerinin ardında Eylül'ün gözlerini düşlüyordu. Sonra Eylül'ün sesinden çok farklı bir ses duydu. Bir korna sesiyle gözlerini açtığında tam önündeki koca tıra çarpmamak için yapabileceği tek şey sola kırmaktı.

"Merih dikkat et!" Eylül'ün sesi yeniden kulaklarını doldurdu. Merih direksiyonu sola kaydırdığı an bir şey fark etti,

CamScanner ile tarandı

burası tam orasıydı, burası birbirlerini kaybettikleri o noktaydı.

Merih'in kafasının içinde art arda birkaç cümle sıralandı: *Karlı bir ormanın tam ortasında tanıdım seni. Orman acımasızdı. Orman ıssızdı. Orman soğuktu. Sen ise bir kar tanesi gibi eşsizdin. Bir kar tanesi gibi erimeye mahkûmdun Eylül... Günler geçti, kış dindi... Güneş açtı, orman ısındı... ve sen kar tanesi... günün birinde milyonlarca kar tanesi gibi eridin... ve ben seni kurtaramadım.*

Merih'in sola kırdığı arabası önceden hasar alan çınar ağacına son hızla çarptığında her şey için çok geçti. Merih'in görüşü azalıp tamamen silinirken kafasının içinde yine aynı cümle yankılandı.

"Gökyüzünde buluşuruz Merih. Sen, ben ve geyik..."

Hiçbir son aslında son değildi. Bittiğini sandığımız her hikâye bir noktada devam ederdi. Son kelimesi içi boş bir kelimeydi. Hiçbir zaman hiçbir yerde son yoktu, yalnızca başka bir yerde devam etmek için biten hikâyeler vardı. Eylül ve Merih'in hikâyeleri cam kırıklarıyla, soğukla ve kasvetle dolu bir hikâyeydi. İçimizi ısıtan ise karanlığa her seferinde yaktıkları birer kibrit tanesiydi. Silinip gittiğini sandığımız hikâyelerin hepsi bambaşka yerlerde yeni baştan başlardı. Merih, Eylül'ün yanına elinde çiçeklerle gitmişti. O onun kurtarıcısıydı, kahramanıydı, Merih gezegeniydi... Eylül ise onun kar tanesiydi; eşsiz ve benzersiz...

Birbirlerine bir söz vermişlerdi. Gökyüzünde buluşacak, geyiğin boynuzlarından salınan iki salıncakta yeryüzünü birlikte izleyeceklerdi. Bizi bırakıp giden herkes gibi, aslında hep bizimlelerdi...

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

(Notlar)

1 Halil Cibran - Meczup; "Yenilgi". İndigo Kitap, Şubat 2018
2 Beycan Dağcı - Mumdan Kayık
3 Cem Adrian - Bir Kar Tanesi
4 Perdenin Ardındakiler - Derdime
5 Don Miguel Ruiz - Dört Anlaşma. Ötesi Yayıncılık, Temmuz 2021
6 Teoman - Çoban Yıldızı
7 Ovid – Dönüşümler; "Pyramus ile Thisbe"
8 Serhat Erdem - Seni Unutmayı İstemedim

CamScanner ile tarandı

SONSÖZ

Bu kar tanesinin mumla tanışmasının hikâyesiydi. Erimek kaçınılmazdı. Umarım bir gün sizi bağlayan iplerden kurtulur ve kendinizi bulursunuz. Ne zaman kaybolacak gibi hissederseniz belki gökte sizi izleyenleri hatırlamak istersiniz. Onlar hep orada olacak ve hep parlayacaklar. Sizi seviyorum; beni okuduğunuz ve anladığınız için teşekkür ederim. Başka hikâyelerde görüşmek ve birbirimizi anlamak üzere... Unutmayın; bu mutsuz bir son değildi çünkü onların hikâyesi hiçbir zaman bitmedi, hiçbir zaman bitmeyecek. Onlar hep orada bir yerde bizi izleyecek... Bir gökyüzü salıncağında hep birlikte olacaklar; Eylül, Merih ve geyik...

Beyza Alkoç

CamScanner ile tarandı